FAŞİZM ve İÇ SAVAŞTA ORDUNUN ARTIRILAN ROLÜ

FAŞİSTLERİN, faşizme karşı olan herkese saldırılarının alabildiğine yükseldiği, Kemal Türkler'den CHP Milletvekili Abdurrahman Köksaloğlu'na kadar uzanan faşist cinayetlerde ard arda pek çok CHP yöneticisinin de katledildiği, Çorum ve Fatsa operasyonlarında faşizmin çirkin yüzünün alabildiğine sergilendiği bir ortamda, Ecevit nihayet Demirel'le karşılıklı oturup konuşabilme başarısını(!) elde etti. "Diyalog"la birlikte ordunun ve komutanların istekleri üzerine polemikler yeniden başladı. Bir taraftan Ecevit, "diyalog"da Demirel'in, komutanların istekleri üzerine ihsaslar yaptığını söyleyerek bazı baskı yasalarının Meclislerden çıkarılmasında hükümete destek olunması kararını grubunda aldırtırken, öte yandan Demirel de Milli Güvenlik Kurulu kararları üzerine uzun uzun konuşarak DGM'ler, Olağanüstü Hal, sıkıyönetim kanunu ve diğer baskı yasalarını çıkartmak için sağa sola tehditler yağdırmaya girişiyor.

Demirel'in, Ecevit'i ve CHP'yi ordu müdahalesi ile korkutarak istediğini yaptırıp yaptıramayacağı (ve asıl istediği şey olan bir erken seçime de razı edip edemeyeceği) önümüzdeki günlerde açığa çıkacaktır.

Diyalogun şimdiden ortaya çıkardığı gerçekler ise, yaşanan siyasi gelişmeler içinde CHP politikalarının açmazının ve CHP yönetiminin acizinin bir kere daha sergilenmesi ve faşizmin bu açmazları kendi politikaları yönünde çok iyi değerlendirebildiğinin bir kere daha kanıtlanmasından başka birşey olmamıştır.

ORDU üzerine polemiklerin yanısıra cunta söylentilerinin de son günlerde çok yaygınlaşmış olduğu dikkati çekmektedir. Eğer bu söylentiler, Ecevit gibi birilerini korkutarak birşeyler yaptırtmak gibi bir maksatla çıkartılmış değilse, ordunun yönetime el koymasıyla işlerin ve "anarşinin" düzelebileceği şeklindeki ham hayallerin bir kısım yüksek rütbeli subaylarca da paylaşılmaya başlandığına işaret eder.

Bugün ordunun doğrudan müdahalesi, yaşanan çatışmaları daha da derinleştirecek ve iç savaşı bugünkü boyutlarından çok ileri boyutlara, daha yaygın ve kitlesel silahlı çatışmalara doğru sürükleyecektir. Faşist bir darbe teşebbüsü çok yaygın ve şiddetli bir direnişle ve silahlı karşı koyuşla karşılaşacak, neticede, bugün toplumun geniş ve kesimlerini kucaklayarak süren çatışmalar, orduyu da içine alarak en geniş boyutlara ulaşacaktır. (Böyle bir gelişmenin ordunun bölünmesini de beraberinde getireceği açıktır).

Mevcut ekonomik, politik koşullar ve Orta Doğu bütünlüğü içindeki jeopolitik durum gözönünde bulundurulduğunda faşist bir darbenin sonunun faşistler için hüsranla biteceğini anlamak o kadar zor değildir. Faşistler de bunu iyi bildiği için böyle bir darbeye başvurmaktan kaçınmakta, bunun yerine içinde kendilerinin de yer aldığı, görünüşte "sağa da sola da karşı" cuntalar örgütlemeye; ordu içinde "ordunun müdahalesinin kaçınılmazlığı" fikrini geliştirmeye çalışmaktadırlar. Bugünkü koşullarda ABD'nin Türkiye'de sonu bilinen bir maceraya kalkışıp kalkışmayacağı belli olmamakla birlikte, darbeciliğin mantığında önemli ölçüde maceracılığın bulunduğu gerçeğini de gözönünde bulundurarak hazırlıklı olmakta yarar vardır. Darbecileri bütün halkın en yaygın ve şiddetli silahlı direniş eylemleriyle karşılamaya ve bunların kaçınılmaz sonlarını bir an önce getirmeye hazırlıklı olunmalıdır.

Darbe söylentileri faşizmin, orduyu iç savaşa giderek artan bir şekilde doğrudan katmaya yönelik politikalarının geldiği en son noktaya işaret etmektedir. Bugün uygulanan sıkıyönetimler bunun en somut kanıtı olmakla birlikte sıkıyönetim olmayan illerde ve bölgelerde de ordunun aynı politikayla parça parça savaşa sokulduğunun yeni örnekleri yaşanmaktadır. Çorum olayları, Fatsa olayları bir bakıma bu tespitin kanıtlanması da sayılmalıdır. Öyle ki Fatsa'da ordu birlikleri *maskeli faşist katillerin komutasında* operasyonlara sokulmaktadır. Şimdilerde Demirel, "sıkıyönetimin başarısı devletin kaderiyle eşdeğerdir", vb. lafları sıkça kullanarak sıkıyönetim komutanlarının yetkilerinin artırılmasını ve ordunun halka karşı savaşa daha da artan yetkilerle ve daha geniş ölçekli bir katılımını temin etmeye çalışıyor.

Ordunun yönetime doğrudan el koymasıyla, Demirel'in istediği biçimde iç savaşa katılması durumları arasında ne fark olacak? Demirel kendisi hükümette olmak koşuluyla, ordunun, faşizm lehine olmak üzere istediğini yapmasını sağlamaya çalışıyor ve bir dereceye kadar da başarılı oluyor. O halde darbe söylentileri mesnetsiz de olsa, ordunun halka karşı savaşa giderek artan ölçüde sokulması karşısında Devrimcilerin görevleri açısından değişen fazla birşey yoktur.

BUGÜN faşist güçlerle halk güçleri arasında bütün ülkeye yayılmış amansız bir çatışma sürmektedir. Yaşanan faşist saldırılar, katliamlar, işkenceler, baskılar faşizmin halkı köleleştirmek ve devrimcileri yoketmek amacıyla yürüttüğü savaşın birer parçasıdır. Bütün ülke faşizme teslim olmak istemeyen halkın ve devrimcilerin yiğitçe direnişlerine de sahne olmaktadır.

Son zamanlarda yaşanan faşist saldırılar, Devrimcilerin yıllardan beri söyleyegeldiği "faşizmin mevcut Devlet eliyle yukarıdan aşağıya doğru genişletilmeye ve yerleştirilmeye çalışıldığı, faşistlerin devlet kaynaklı ve devlet destekli saldırılarla işgallerini yaygınlaştırmaya çalıştıkları" görüşlerinin olaylar içinde tekrar tekrar doğrulanmasına ve bu görüşlerin, saldırılara maruz kalan halk kitlelerince de kavranılmasına yolaçmaktadır. En son Çorum ve Fatsa olaylarında faşist güçler arasındaki koordinasyonun devlet içinde ve devlet eliyle sağlandığı gerçeği bütün açıklığı ile gözler önüne serilmiştir.

Çorum'da bir yandan sivil faşist çeteler katliam hazırlığı yaparken diğer yandan İçişleri Bakanlığının katliamdan bir gün önce katliamı kolaylaştırıcı tedbirler alınması için telgrafla talimatlar gönderdiği; Kayseri'de valinin ve polisin faşist canilerle nasıl birlikte çalıştıkları, keza Nevşehir ve Kırşehir'de vali, polis ve sivil faşistlerin işbirliğinin örnekleri gazetelere yansıdı. Ordu'ya, katliam yaptırmak için gittiğini söylemekten bile çekinmeyecek kadar gözü dönmüş ve dengesini yitirmiş bir halk düşmanı olan valinin halka yaptığını duymayan kalmadı. Faşist vali bir yandan halka işkenceler yaptırıyor, faşistlere polis üniformaları giydirtip halka saldırtıyor; dükkanları yaktırıp yıktırıyor, diğer yandan sivil faşist çeteleri bizzat örgütleyip katliam seferlerine çıkıyordu. Fatsa "Nokta Operasyonun" da ise maskeli faşist caniler askeri birliklere komuta ediyordu.

Önümüzdeki günlerde faşizmin saldırılarının özellikle, "Hassas Bölgeler" diye tanımladıkları (halkın direnişinin kırılıp faşist işgal altına sokulmasında öncelik verdikleri) bölgelerde yoğunlaşarak artacağına ve bu saldırıların geniş ölçekli saldırılar olacağına dair pek çok belirti mevcuttur. Böylesi saldırılar için de hükümet, sıkıyönetim, valiler, emniyet örgütleri, sivil faşist çeteler, ordu içindeki faşistler, kontrgerilla ve faşist güçlerin kontrolü altındaki kamuoyu oluşturma merkezleri arasında koordinasyon oluşturulmuş durumdadır.

Bu durumda Devrimcilerin, faşizmin daha geniş ölçekli saldırılarına hazırlıklı olmaları gereği açıktır. Devrimcilerin halkı faşizmin bu saldırılarını defetmeye yetenekli bir mücadele anlayışıyla eğitme, en geniş halkın direnişini bu saldırılar karşısında dikebilecek yetenekte örgütleri yaratma çalışmalarını hızlandırmalarıdır. Devrimciler eylem çizgilerini ve [illegible]melerini bu saldırıları göğüsleyip püskürtmeye yönelik [illegible]yışla geliştirmelidirler.

DEVRİMCİ YOL

DEVRİMCİ YOL

AGUSTOS 1980 SAYI:37 20 TL

FATSA HALKINDAN BÜTÜN TÜRKİYE VE DÜNYA HALKLARINA MESAJ VAR:

«FATSA FAŞİZME ASLA BOYUN EĞMEYECEK»

BÜTÜN TÜRKİYE HALKINDAN FATSA HALKINA MESAJ VAR: "FATSA ASLA YALNIZ KALMAYACAK"

Birkaç ay önce Türkiye'de ilk defa yepyeni bir anlayışla düzenlenen ve geniş yankılar uyandıran Fatsa Halk Kültür Şenliklerinden sonra "Fatsa'yı mevcut sömürü düzenine karşı gerçek bir meydan okuma" olarak değerlendirmiştik. Bugünkü sömürü ve zulüm düzenine karşı özgürlüğün, eşitliğin ve kardeşliğin egemen olağacağı aydınlık bir gelecek adına yapılmış gerçek bir meydan okuma... Çünkü Fatsa böyle bir geleceğe ait en güzel şeylerin çiçeklendiği bir yerdi. Ve bu özellikleriyle mevcut burjuva sömürü düzeninin çürümüşlüklerinin, kokuşmuşluğunun eşitsizliklerinin en iyi bir şekilde gözler önüne serilebilmesini sağlıyordu... Bir tek halk komiteleri örneği bile halkın kendi kendisini yönetmesi anlayışının somut bir ifadesi olarak, burjuvazinin sahte, göstermelik demokrasi savunuculuğunun peçesini alaşağı eden bir nitelik taşıyordu.

Fatsa'da devrimcilerin önderliğinde gerçekleşen şeylerin, bütün Türkiye'ye dalga dalga yayıldıkça, egemen güçleri tedirgin etmeye başlaması da kaçınılmaz bir şeydi. Nitekim bu büyük "tehlike"nin farkına varmakta geçikmediler. Büyük operasyon günlerinde, sömürücü sınıfların sözcüleri Fatsa'daki gelişmeleri olabildiğince çarpıtmaya da çalışarak— nakletiyor ve büyük tehlikeyi gözler önüne sermeye ve Fatsa'ya karşı girişilecek büyük gerici saldırı için kamuoyu yaratmaya çalışıyorlardı: *"Fatsa'da 11 tane halk komitesi kurulmuştu. Herşey bu komitelerde tartışılıyor ve kararlaştırılıyordu; hâksızlıklar ortadan kaldırılıyor, sorunlar kollektif bir çalışma anlayışı içinde çözülüyor ve herşeyden önemlisi halk devrimcilerin önderliğinden ve getirilen etkin ve doğru çözümlerden memnun görünüyor ve benimsiyordu, devlet işlemez hale gelmişti, ob..."*

İşte bütün bu ve benzeri gelişmeler egemen sınıflar, onların siyasi temsilcileri açısından tahammül edilmez bir gelişme ve büyük bir "tehlike" olarak değerlendirildi ve Fatsa'ya karşı Demirel Hükümeti'nin büyük "Haçlı seferi" başlatıldı.

Önce Demirel, Çorum'da faşizmin azgın saldırıları ve katliam çabaları sürerken "Çorum'u bırakın Fatsa'ya bakın" diyecek işareti verdi. Sonra bu işaret doğrultusunda bütün büyük basın projektörlerini Fatsa'ya çevirdi.

Bu sonda projektörlerin altında, bir haftada çakıllandırılmış sokakları, halk komiteleri ile "Terzi Fikri"si ile, AP, MSP, CHP ile başlarının demeçleri ile, çocuk korosu ile özetle herşeyi ile, "içkinin, kumarın, karaborsanın yokedildiği", "huzur içinde yaşayan" pırıl pırıl bir Fatsa çıktı ortaya. Bu görüntü "aydınlığın, iyinin, güzelin" düşmanlarını bir an duraklattıysa da "kara maske"ler takarak saldırdılar Fatsa'ya ve kara maskelileri, işkenceci polisleri, panzerleri, tankları, komando birlikleri ile *"Devlet Fatsa'ya girdi"*.

Oligarşinin "nokta" operasyonunun *birinci perdesi* de böylece noktalanmış oldu.

"NOKTA"DAN SONRAKİ "SORU İŞARETİ" VE DİRENEN FATSA

Oligarşinin Fatsa'ya yönelik saldırısı, genellikle büyük bir fiyasko olarak değerlendirilmiştir. Kuşkusuz bu büyük ölçüde doğru bir değerlendirmedir. Karşı devrim saldırısı, (uygulanan bugünkü koşullara uygun-esnek savunma çizgisinin de bir sonucu olarak) istedikleri sonucu tam olarak sağlamış değildir.

Ancak Fatsa saldırısını kısa vadeli bir sorun olarak görmemek ve aşırı iyimser yorumlara da kapılmamak gerekir. Oligarşinin "Nokta" operasyonu teknik sonuçlarından çok *ideolojik-politik* yönü ağır basan bir saldırı niteliği taşımaktadır. Yapılmak istenilen şey *"Fatsa örneğinin geçersizliğinin"* (ve tabii devletin güçlülüğünün) kanıtlanmasıdır. Böylece yeni yeni "Fatsa"ların ortaya çıkmasının önüne geçmeye; ve Fatsa'da örneklenen bir devrimci anlayışın çürütülmesine çalışılmaktadır.

Bu yüzden, egemen güçlerin "Nokta" operasyonu, birinci perdesi fiyaskoyla sonuçlanmasına rağmen sürmektedir; Fatsa'ya işkenceci polisleri, askeri birlikleri ve "maskesiz" faşistleri yerleştirmeye çalışmaktadırlar.

Tam bu sırada, burjuvazinin her azgın saldırısında olduğu gibi, revziyonizmin sahneye çıkarak burjuvazinin yanıbaşındaki yerini alması hiç şaşırtıcı bir şey sayılmamalıdır. TKP ve TİKP'li revizyonistler Fatsa konusunda Tercüman ve Hergün gazetelerindeki yazılanları geride bırakan adi yalanlar yazmaktan çekinmemişlerdir. Bunun yanısıra TKP'li revizyonistlerin ve onların yamaklarının "Nokta operasyonu" ile birlikte "iflas eden hayaller"—den, "ütopyalardan" sözetmeye başladıkları da görülmektedir. Devrimci görüşler bilerek tahrif edilmeye çalışılmakta, Devrimcilerin sözde "Devrim gerçekleşmeden de Fatsa'daki gibi!— sosyalizmin gerçekleşebileceğini" savunduklarını(!) iddia etmekte; oligarşinin nokta operasyonu ile "Dev-Yol'un kurtarılmış bölge ütopyalarının iflas ettiği" türünden saçmalıklarla karşı devrimci saldırıları ideolojik yönden tamamlamaya çalışmaktadırlar.

Elbetteki, bütün bunlara rağmen kazanan, gerici saldırılara karşı direnen Fatsa olacaktır. Tıpkı saldırılarının ilk aşamasında olduğu gibi, bundan sonra da yiğit Fatsa halkı faşizme karşı sonuna kadar bilinçle direnecek ve bütün gerici saldırıları püskürtmesini bilecektir. Şimdi Fatsa'da, yeni ve gerçek bir direniş mücadelesi, uzun-çetin bir direniş mücadelesi başlamaktadır. Bu direniş de mutlaka halkın zaferiyle sonuçlanacaktır.

Kaldıki, gerçekte "Fatsa" bir *"nokta"* da değildir. Bugün Türkiye'nin her tarafında, faşistlerin işgal altına alamadıkları, faşistlerden arındırılmış, yüzlerce "Fatsa" var. Buralarda, devrimin ancak ileri aşamalarında oluşabilecek gerçek anlamdaki kurtarılmış bölgelerden farklı olmakla birlikte, tıpkı Fatsa'daki gibi, emekçi halk kitlelerinin devrimci bilinci serpilip gelişmektedir.

Operasyon sonrasında bir gazetede "Terzi Fikri devleti tanıdı" diye yazdı. Oysa "Terzi Fikri"ler, yani halkımız bu devleti çoktandır tanıyor! Biz sizin bu, "kara maskeli"lerin yol gösterdiği, işkenceci, tanklı-sungülü-postallı devletinizi, karaborsacıların, tefecilerin toprak ağalarının çıkarlarını savunan devletinizi, hem de çok iyi tanıyoruz.

Ama şimdi, "Terzi Fikri"ler, berber Musalar, kunduracı Kazımlar, Fatmalar, Ayşeler, işçiler, köylüler, yani sizin yıllardır bir koyun sürüsü olarak gördüğünüz koca bir halk, artık sadece sizin devletinizi değil, *kendilerini* de tanıyor! Kendi güçlerini biliyor! Kendi kaderlerine ve kendi geleceklerine sahip çıktıkları, birleştikleri zaman sizi böylesine korkutup titretecek kadar, ne muhteşem bir güç yaratabileceklerini de biliyorlar.

Bu yüzden sizin kara maskelileriniz, işkencecileriniz, tanklarınız yız gelecek. (Herhalde devleti temsilen!) korkunç çirkin sesler çıkaran panzerleriniz yız gelecek.

Ve bu yüzden Demirel *BOŞUNA "Fatsayı mutlaka halletmeliyiz"* diyor.

Fatsa'yı, Fatsa'ları asla "hal"ledemeyecekseniz!

ÇORUM: DİRENEN HALK YENİLMEZ !

Türkiye'deki bütün namuslu kalpler, Mayıs sonunda ve Temmuz başında faşizmin zulmüne karşı iki kez direnen Çorum halkı için çarptı. Çorum direnişleri faşizmin saldırılarını darmadağın etti. İlk kez, Mayıs ayı sonlarında halk düşmanı faşistler Çorum'da halka ve devrimcilere karşı yoğun bir saldırıya giriştiler. Çorum halkının elde silah barikatlarda direnişi karşısında faşistlerin Çorum'da da bir "Maraş katliamı" gerçekleştirme nevesleri kursaklarında kaldı. Aradan henüz bir ay geçmeden faşist caniler Temmuz ayında bir katliam girişimine daha kalkıştılar. Bu son olaylarda da onlarca emekçiyi hunharca katlettiler, işkence ettiler, evlerini, işyerlerini yaktılar, yağmaladılar. Ancak öncekinden daha güçlü şekilde yeni bir direniş destanı daha yaratan yiğit Çorum halkı faşistlerin bu son saldırılarını da püskürtmesini başardı.

Bilindiği gibi, faşist güçler özellikle halk içindeki alevi-sünni ayrılığını istismar ederek, sünni halk kesimlerini kışkırtmaya çalıştılar. Çorum halkı alevisi ve sünnisi ile, faşistlerin bu oyunlarını bozmak için dişe diş bir mücadele verdi. Buna rağmen faşistler çeşitli yalan ve demagojilerle kandırabildikleri bir kısım sünni halkı yanlarına almayı başardı ve Çorum'un bazı mahalleleri de bu şekilde faşist işgal altına girdi. Eskiden olduğu gibi şimdi de devrimciler alevi ve sünni halk arasında bir kamplaşmanın yaratılmasına ve faşist canilerin masum sünni emekçileri kandırmasına izin vermeyeceklerdir. Halkın birliğini ve faşizme karşı alevisiyle sünnisiyle birleşik direnişini yükseltmek için olanca güçleriyle çalışacaklardır. Çorum direnişi bu gerçeği ve direnen halkların faşizme yenilmeyeceğini gösteren özlü derslerle doludur.

oOo

Mayıs ayı sonundaki ilk olaylardan sonra Çorum'da genel bir "durgunluk" görüntüsü altında tam bir gerginlik hüküm sürmekteydi. İlk olaylarda faşist saldırıların püskürtülmesi ve güçlü bir direnişin gerçekleştirilmesi nedeniyle, emekçi halkın moral bellî ölçülerde yükselmiş durumdaydı. Bunun yanı sıra, faşizme karşı örgütlenmenin istenilen ölçüde sağlanamamış olması sonucu halkta belli bir tedirginlik de vardı. Devrimciler bu tedirginliği yok etmek için olanca güçleri ile örgütlenme çalışmalarını hızlandırıyor, alevi-sünni meselesine ilişkin yoğun bir propaganda çalışması sürdürüyor ve şehir içi göçü önleme doğrultusunda çaba sarfediyorlardı.

Bu arada, ilk olaylardan sonraki gelişmelerde faşist güçlerin halka saldırılarında devlet kuvvetlerinin etkin şekilde rol aldığı iyice açığa çıktı. Öyleki ilk olaylarda sivil faşistlere uyum göstermemesi yüzünden, Alay Komutanı, MHP'lilerin isteği üzerine hemen görevinden alındı ve yerine faşist bir albay getirildi. Böylece son olaylara resmi ve sivil faşist güçlerin tam bir eşgüdüm içinde hazırlanması sağlandı. İlk saldırılarında istediklerini sonucu elde edemeyen faşist güçler, bu hazırlık evresinde çevre illerden ve köylerden adam toplayarak Çorum'a yeniden yığınak yaptılar. Ve yeni bir saldırı için fırsat kollamaya başladılar. Bir yanda emekçi halk güçleri, öte yanda faşist güçler parmakları tetikte beklemekte idi...

OLAYLAR BAŞLIYOR...

28 Haziran günü akşam saatlerinde faşistler Milli-Ül'de emekçi halkın üzerine (Çorum'un tanınmış zenginlerinden Nurettin Özeje'ye ait) bir taksiden ateş açtılar ve bir kişiyi yaralayarak kaçtılar. Bunun üzerine Çorum halkı yeni saldırılara karşı barikatların arkasında alarma geçti. Ertesi gün de sabaha karşı saldırıya geçen faşistler iki ölü verdikten sonra kaçmak zorunda kaldılar.

Ve nihayet 1 Temmuz günü faşist güçlerin yeni saldırılarını topyekün olarak başlattıkları bir gün oldu. Faşistler kendi denetimleri altındaki bölgeden göçe zorladıkları bazı ilerici ailelerin evlerini yakmaya başladılar. Bu ailelerin güvenliğini sağlamak için orada bulunan devrimcilerle faşistler arasında çatışma çıktı. Bu çatışmada 3 faşist öldürüldü. Daha sonra faşistler "Komünistler müslümanları kesiyor" çığlıklarıyla 1 500 kişilik bir topluluğu harekete geçirdiler ve polis panzerlerinin de desteğinde saldırmaya başladılar. Bu saldırıyı barikatlarda göğüsleyen halk faşistleri geri püskürttü. (Emekçi halk güçlerinin kayıp vermediği bu çatışmada faşist saldırganların en az 5 ölü ve çok sayıda yaralı verdikleri tahmin ediliyor).

1 Temmuz'dan 3 Temmuz'a kadar geçen sürede emekçi halk güçleri ile resmi-sivil faşist güçler arasındaki çatışmalar gece ve gündüz devam etti. Bu arada köyden gelmekte olan 2 CHP'li emekçi İskilip yolunda faşistler tarafından işkence ile öldürüldü.

4 TEMMUZ...

4 Temmuz Cuma günü faşistler önceden hazırladıkları bir provokasyonu sahneye koydular. Çeşitli camilerde cuma namazı kılınmakta iken faşistler namazı keserek "Alaaddin Camiine bomba atıldı, ne duruyorsunuz" diye kitleyi kışkırtıp saldırılarını başlattılar. Saldırıya katılmak istemeyenleri silah zoru ile yanlarına almalarına rağmen, faşistlerin yalanlarına inanmayan pek çok insan faşistlere katılmadı. Hatta Ulu Cami imamı faşistlerin yalanlarına karşı çıkarak kitleye bu yalan ve tahriklere kapılmamasını öğütledi. Faşistler yalanlarına inandırabildikleri 5 000 kişilik bir topluluk ile Alaaddin Camiinin bulunduğu Terlemezeyler'e doğru saldırıya geçtiler. Alaaddin Camiine gelindiğinde de toplulukta bulunan pek çok insan henüz inşa halinde bulunan bu caminin sapasağlam olduğunu görünce faşistlerin yalan söylediğini anlayarak geri döndü. Bu sırada otomatik silahlarla caminin içine yerleşmiş bulunan faşistler ateş etmeye başladılar. Bunun üzerine mahalleyi korumak üzere cami yakınında toplanan ve 7 000 kişi kadar olduğu tahmin edilen ilerici halk kitlesi ile faşistler arasında silahlı çatışma çıktı. Camiden ateş açılmasına rağmen camiyi hedef almamak için dikkat sarfeden emekçi halk ile faşistler arasındaki çatışma uzun süre devam etti. Devrimciler halkın ön saflarında otomatik ve diğer çeşitli silahlarla faşistlere karşı saldırıya geçtiler. Diğer anti-faşist gruplar da kendi imkanlarıyla bu çatışmaya katıldılar. Devrimcilerin ve halkın bu şekilde etkin olarak karşı koyuşu sonucunda en az 7-8 faşist öldürüldü ve birçoğu da yaralandı. Emekçi halk güçleri bu çatışmada önemli bir kayıp vermedi ve faşistler iki kez saldırıya geçmek istedilerse de geri püskürtüldüler.

Faşistler bunun üzerine bozguna uğrayarak kaçmaya başladılar. Geri kaçarken yolları üzerindeki ilericileri alevi-sünni ayırdetmeksizin vahşice katletmeye başladılar. Kadın, ihtiyar, çocuk, bütün halka saldırdılar. Bu katliam sırasında 5 tanesi sünni olmak üzere 9 kişiyi işkence ile öldürdüler. Faşistler tarafından bu şekilde katledilenler arasında gözleri oyulmuş küçük çocuklar yer alıyordu. Bu arada Nurettin Paşa caddesinde önlerine çıkan her yeri yağma ettiler ve yüze yakın işyerini yakıp yıktılar.

Bu olaylar üzerine hemen sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Halk sokağa çıkma yasağına uymadı. Askerler ve polisler, kariyerlerle-panzerlerle ilerici halkın bulunduğu mahallelere saldırıya geçtiler. Bu mahallelerde üç-ayaklı makinalı silahlarla halkın üzerine yayım ateşi açtılar ve halktan en az 5-6 kişiyi öldürdüler.

Resmi - sivil faşist güçlerle Çorum halkı arasındaki çatışma 4 Temmuz gecesi de olanca şiddeti ile devam etti. Faşistler ise bozguna uğrayıp geri döndükten sonra kendi denetimleri altındaki Çepli, Çöplü, Çiftlik Pınarı gibi mahallelerde bulunan 30-40 evlik alevi kesimlerine saldırıya geçtiler. Devrimcilerin bulunduğu bölgeden uzak olan ve ayrıca polis tarafından kordon altına alınmış olan bu bölgedeki ilerici halka devrimcilerin yardım etmesi mümkün olamadı. Burada bulunan ilerici halk 4 Temmuz gecesi sabaha kadar faşistlere karşı kendi imkanları ile direndiler. Sabah saatlerinde de kırsal kesime, köylere çekilmeyi başardılar. Faşistler geride kalan evleri yakıp yıktılar, taş üzerinde taş bırakmadılar.

Devrimciler faşistlerin bu saldırılarını karşılıksız bırakmamak için oldukça kalabalık bir kitle ile faşistlerin mevzilendiği Veşiliyurt'taki apartman bölgesine saldırıya geçtiler. Faşistlere ait olduğu bilinen 30'a yakın işyeri yerle bir edildi. Faşistlerin elebaşlarından olan Mehmet Sahinci adlı cani ve bir başka faşist öldürüldü. Bu olay da halkın moralinin yükselmesinde oldukça etkili oldu.

5 Temmuz günü de çatışmalar yer yer devam etti. Daha sonra gündüz saatlerinde sokağa çıkma yasağının kaldırılmasıyla belli bir "durgunluk" dönemi yaşanmaya başlandı.

VE SONRASI...

5 Temmuz'dan sonra barikatlar daha da sağlamlaştırıldı. Mahallelerde 40 tane komite kuruldu. Bu komitelerden 30 tane- ▶

(Baştarafı 3. sayfada)

sinde devrimcilerin doğrudan etkinliği sağlandı. Bazı yerlerde ise SGB ve İGD'ilerde komitelerde kısmen yer aldı. HK'cılar direniş süresindeki bozgunculuklarından dolayı halk tarafından hemen hemen hiç bir komiteye kabul edilmediler ve tecrit oldular.

Çorum'da halk komitelerindeki örgütlenmelerin pekiştirilmesi yönündeki çalışmalar devam etmektedir. Bu amaçla, sayıları 40'ı bulan küçük mahalle komiteleri 3 ana komitede merkezileştirilmiştir.

Bu ana komiteler aracılığıyla nöbet, mühimmat ve para sorunları merkezi olarak yönlendirilmekte, halkın diğer sorunlarına çözüm bulunmaktadır. Kiralar 2 bin lira civarında dondurulmuş durumdadır. Ayrıca ihtiyacı olanların para ve yiyecek sorunları da karşılanmaktadır. Örneğin, çatışmalardan sonra bir yardım kampanyası açılmış ve 4 Temmuz günü faşistlerin bölgesinde sabaha kadar direndikten sonra köylere çekilmek zorunda kalan 30-40 aileye ev sağlanmış, halktan yiyecek, giyecek ve ev eşyası toplanarak bu aileler yeni evlerine yerleştirildiler. Başka ailelerle birlikte toplam yüz aileye bu şekilde yardımda bulunuldu. Ayrıca Nurettin Paşa caddesinde faşistlerce yakılan yüz dükkan da el birliği ile onarıldı. Burada bir esnaf komitesi kurularak dükkanların yeniden açılması sağlandı.

Köylerde asker ve polislerin baskısı sürmekte ve alevi köylere baskınlar düzenlenmektedir. Örneğin Karakaya köyüne (İ. Kaypakkaya'nın köyü) gelen polisler sağa sola ateş açtılar ve iki köylüyü katlettiler. Alaca'da da aralarında Kuşsaray, Tarhan, Palabıyık gibi köylerin de bulunduğu 15 kadar köye baskınlar düzenlendi.

Öte yandan halkın moralini olumsuz yönde etkileyen önemli bir faktör ise sol içi ayrılıkların yer yer çatışmalara dönüşmesidir. Halk bu tür olumsuz gelişmelere açıkça tavır almaktadır. Devrimciler de bu doğrultuda oportünistlerin tavırlarını teşhir eden bir propaganda sürdürmektedirler. Özellikle HK oportünistleri Çorum direnişi süresince önemli ölçüde devre-dışı kaldıkları için işi yalana ve zorbalığa vurarak hırçınlaşmaktadırlar. Bugün HK Çorum'da mevcut gücünü yarı yarıya yitirmiş durumdadır ve pek çok taraftarını da kaybetmektedir. HK'nın yanısıra, İGD, SGB, KSD gibi gruplar da çatışmalardan sonra dışardan adam getirip akılları sıra "siyasi çalışma" yapmaya çalışmaktadırlar, fakat halk tarafından da ciddiye alınmamaktadırlar.

Faşistler Çorum'da çıkardıkları olaylarda belli ölçülerde amaçlarına ulaşmış sayılabilirler. Evet, Kahramanmaraş'taki gibi büyük ölçekte bir kitle katliamı yapmayı başaramamışlar, halkı tamamiyle esir alamamışlar, tam tersine umduklarından da güçlü bir halk direnişi ile karşılaşmışlardır. Faşistlerin denetimleri altındaki bölgelerde hiç alevi kalmamıştır. Ama belli ölçülerde Çorum halkını bölmeyi de başarmışlardır. Devrimcilerin etkin oldukları bölgelerde bile bilinçli kesimler dışındaki sünniler buraları terketmeye başlamışlardır. Devrimcilerin tüm çabalarına rağmen şehir içi göçü tamamen önlemek mümkün olamamaktadır. Üstelik bazı alevi şovenistlerinin de aba altından sopa göstererek sünnileri göçetmeye zorladıkları görülmektedir. Devrimciler bu durumun da önüne geçmek için çalışmalarını sürdürmektedirler.

Şimdi Çorum halkı kendini savunmak ve yeni faşist saldırılara karşı tedbirli olmak için yoğun bir faaliyet içindedir. Aynı şekilde faşist güçlerin de yeni yeni tertipler peşinde oldukları gözlenmektedir. Kuşkusuz bugün görünürdeki durgunluğun altında yeni çatışmalara gebe bir gelişmenin yattığı ve bu durumun devrimcilere ve emekçi halk güçlerine daha büyük sorumluluklar yüklediği unutulmaması gereken bir gerçektir...

ALACA

1 Temmuz'da Çorum'daki olaylarla birlikte Alaca'da da faşistler çarşı içinde "alevilerin" bölgesine saldırarak dükkanları yıkmaya ve yağmalamaya başladılar. İlerici-devrimci halk kesimleri –yaklaşık 3 000 kişinin oturduğu– kendi mahallelerine çekildiler. 1 Temmuz gecesi de faşistler bu mahalleyi kuşatarak sabaha kadar yaylım ateşine tuttular. 5-10 000 civarında merminin kullanıldığının tahmin edildiği bu yaylım ateşine mahalleden de karşılık verildi.

Daha sonra ilerici-devrimci halk güçleri çevre köylerle ilişkiye geçtiler ve silah yardımı aldılar. 2 ve 3 Temmuz geceleri de bu çatışmalar devam etti ve daha sonra olaylar yatıştı.

Bu olaylarda halk kendi savunma tedbirlerini artırdı. Devrimcilerin önderliğinde halk komitesi seçimlerine gidildi ve üç kişilik bir üst komite kuruldu. Çorum'daki devrimciler de Alaca'daki olaylara müdahale ettiler.

Şimdi Alaca'da ilericilerin etkin olduğu mahalledeki halk ve çevre köylerdeki köylüler faşist saldırılara karşı kurdukları barikatlarda tetikte beklemektedirler.

ÇORUM'DAKİ GERÇEKLER YAYGARA İLE ÖRTBAS EDİLEMEZ!

Çorum'da gelişen olayların başından beri HK'cıların garip bir yayın sürdürdükleri gözleniyor. Biryandan alışıldığı biçimde "Çorum'da sadece bir savaştık, Çorum'da sadece biz direndik, başka kimse direnmedi" diye herhalde kendilerine çok yakıştırdıkları bir üslupla adeta yırtınıyorlar. Sonra da kimseyi inandıramadıklarını düşünüyor olmalılar ki aynı iddaları tekrar tekrar yazmaktan öte bu sefer sağa sola yönelttikleri saldırılarının da dozunu gittikçe artırıyorlar. Adeta kendilerinden geçerek özellikle "orta yolcular" diye çok hoşlarına giden bir sıfat yakıştırdıkları Devrimci Yol hakkında mesnetsiz ve yakışıksız suçlamalara başvurdukları görülüyor. Bir iki yazdıktan sonra kendileri de tavırlarının çirkinliğinin ve manasızlığının farkına varıp vazgeçerler diye düşünmemize rağmen, böyle olmadı. Tersine HK'cıların suçlamalarının, saldırılarının giderek şiddetlendiği ve tam bir hezeyan haline dönüşerek sürdüğü görüldü. Önceleri "Çorum direnişinde orta yolcular kaçtı, kumda oynayan çocuklar gibi gerillacılık oynadılar" türünden büyük büyük laflar ederken, sonraları, "orta yolcuların Çorum'da barikatları yıkmak için çalıştıkları, halkı teslim olmaya zorladıkları, başaramayınca Çorum'da sıkıyönetim ilan edilmesini istedikleri, sünnileri göçe zorladıkları, 24 Aralık'larda, 1 Mayıs'larda, 29-30 Nisan ve 1 Mayıs eylemlerinde olduğu gibi(!) mücadelenin önüne barikat kurmaya çalıştıkları; (aynen böyle) gericilik ve karşı devrimcilik yaptıkları" şeklinde akıl almaz iddialar ileri sürmeye başladılar.*

Elbette HK'cılarla bu düzeyde saçma bir tartışmaya girmemiz sözkonusu olamaz. Bu herşeyden önce direnen Çorum halkına karşı çirkin bir saygısızlık olur. Hatta HK'cıların Çorum direnişi sırasındaki sonuçta kendilerini bütünüyle tecrit eden ve eski etkilerinin de bütünüyle ortadan kalkmasına yolaçan davranışları, tutarsızlıkları üzerinde durmayı bile gereksiz görüyoruz. Bu sonuçtan da ders alamadıktan sonra onlar için yapılabilecek fazla birşey yok demektir.

Yalnız bir konu üzerinde kısaca da olsa durmakta fayda vardır.

HK Çorum üzerine herhangi birşey söyleyecekse önce, "Çorum'da olanlara rağmen, ülkede hala iç barış sürüyor mu?" sorusuna bir cevap vermelidir. Herhangi bir siyasi hareketin ve HK'nın Çorum üzerine söylediklerinin ciddiye alınabilmesi için önce bu can alıcı soruya doğru bir cevap verilmesi gerekir. Bu soruya doğru cevap vermeden Çorum'da "söyle direndim, böyle savaştım", vb. lafların hiç bir anlamı yoktur.

Bilindiği gibi HK, ülkede bir iç savaş olmadığını ve iç barış koşullarının bulunduğunu ileri sürüyor ve buna uygun siyasi görevleri gündemine koyuyordu. Devrimci Yol'un iç savaş tespitlerine ve iç savaş koşullarına uygun mücadele ve örgütlenme önerilerine de bu gerekçeyle (ülkede iç savaş olmadığı, iç barış ve evrim dönemi yaşandığını söyleyerek) karşı çıkıyordu. Şimdi ise HK, Çorum'da kendilerinin en iyi savaştığı, kendileri dışında herkesin korktuğu, kaçtığı, kötü işler yaptığı üzerine yaygara yapıyor.

Bir an için HK'nın yaygaralarının gerçek olduğunu, Çorum'da HK'dan başka direnen olmadığını varsayalım. Bu neyi gösterir? İlk önce, devrimcilerin kendi siyasi tespitlerini hayata geçirmekte yetersiz kaldıklarını; yani, bu iç savaş koşullarına uygun mücadele anlayışını ve örgütlenmeleri hayata geçiremediklerini gösterir. İkinci olarak HK'nın iddiaları doğruysa, Devrimci Hareketin iç savaş tespitlerini ve iç savaş koşullarındaki mücadele önerilerini ve örgütlenme önerilerini HK taraftarlarının daha iyi kavradıklarını ve hayata geçirdiklerini gösterir. Üçüncü olarak da "mademki ülkede iç barış yaşanıyor, o halde Çorum'da neden savaşıyorsunuz?" sorusunun HK'ya sorulması gerektiğini gösterir. Ortada savaş yokken, savaşmak nasıl olur?

Bu soruyu Çorum'daki pek çok HK taraftarı da sormuş olmalıdır; çünkü, Çorum'da direnebilmeleri için HK siyasetini çiğnemeleri gerekmekteydi. Nitekim direnen HK taraftarları pratikte HK'nın "iç barış" koşullarına uygun siyasetini dinlememiş ve "bu ne biçim siyaset" diyerek ellerinin tersiyle bir tarafa itip barikatlara koşmuşlardır. Evet, Çorum gibi iç savaşın yaşandığı yerlerde HK siyasetinin hiç bir işe yaramayacağını açık seçik görmüşlerdir.

Şimdi ise HK önderleri kendi siyasetlerinin hiç bir işe yaramadığını görüyor olmalılar ki, Çorum'da "iç barış koşullarında" kendi siyasetlerine muhalefet ettiklerini ve "savaştıklarını" iddia ediyorlar. Üstelik başkalarını savaşmamakla (yani HK siyasetine uygun davranmakla!) suçluyorlar. Eh, yavuz hırsızlığın böylesine pes doğrusu...

Çorum'daki HK taraftarlarının bir kısmı da Çorum üzerine yazdıklarına bakıp HK siyasetinin önderleri tarafından bile ne kadar kolay çiğnendiğini görünce; "bu ne biçim siyasi hareket" deyip HK'lı olmanın gereksizliğine bir kere daha hükmetmekteler ve HK'dan uzaklaşmaktalar.

Çorum üzerine bizim HK'ya diyeceğimiz şudur: Çorum'dan ders çıkartmak istiyorsanız, ülkede yaşanan iç savaş hakkındaki devrimcilerin tespitlerine "iç savaş yok", "evrim dönemi var", "iç barış var", vb. laflarla karşı çıkmaktan vazgeçin. Çorum direnişine de saygısızlık edip devrimciler aleyhine ipe sapa gelmez laflar edeceğinize ve çamur atacağınıza oturun bir kere daha düşünün; ve Devrimcilerin, bir parçası Çorum'da yaşanan iç savaş koşullarına uygun mücadele anlayışlarını kavramaya, bu anlayışlara uygun mücadele önerileriyle Direniş Komitelerini benimsemeye çalışın. Ancak böyle yapmakla Çorum direnişinden birşeyler öğrenmiş olursunuz. Yoksa, Çorum üzerine istediğiniz kadar yaygara yapın, kendi kendinizi tatmin etmekten başka birşey kazanamazsınız. Çünkü bu yaygaralarla Çorum'daki taraftarlarınızı bile kandıramazsınız. Çünkü herşey herkesin gözleri önünde olmaktadır. Gerçekler yaygara ile örtbas edilemeyecek kadar sivridir. Özellikle iç savaşın Çorum gibi sahnelerinde bu gerçekleri görmek istemeyenlerin bile gözlerine batıp rahatsız edecek kadar sivridir... Tabii (zayıf bir ihtimal olmakla birlikte) HK yazarlarının Çorum'da olanlar konusunda yazdıklarına gerçekten inanmaları da sözkonusu olabilir. Eğer hakikaten öyle ise, HK yazarlarının, birileri tarafından fena halde işletildiklerini ya da herkesin gözü önündeki şeyleri bile istediği şekilde görecek kadar ağır (ve tehlikeli) bir subjektivizme düştüklerini söylemek gerekecektir.

DİPNOT:

* Sorumlularından birine neden böyle acayip şeyler yazdıkları sorulunca "propaganda maksadıyla böyle şeyler olur, herkes birbiri hakkında böyle şeyler yazıyor" gibisinden acayip cevaplar verdi.

ÇORUM VE FATSA OLAYLARI YURDUN DÖRT BİR YANINDA PROTESTO EDİLDİ

Faşizmin Çorum ve Fatsa halkına yönelik katliam girişimlerine yurdun dört bir tarafında yapılan çeşitli direniş ve gösterilerin yapıldığı bir protesto kampanyası ile karşı çıkıldı; halk kitleleri, devrimcilerin önderliğinde düzenlenen direniş eylemlerinde Çorum ve Fatsa halkının yanında olduklarını gösterdiler. Devrimciler Çorum ve Fatsa olayları konusunda yaygın bir propaganda faaliyeti sürdürdüler. Başka yerlerde olduğu gibi Çorum'da da faşist güçlerin halkı alevi-sünni şeklinde birbirine düşürmeye çalışmasına karşı olarak, alevi-sünni bütün emekçilerin birliği ve dayanışmasını sağlamak için çalışmalar sürdürüldü ve özellikle köylerde ortak toplantılar düzenlendi, özel sayılar ve bildiriler dağıtıldı. Çorum ve Fatsa ile ilgili olarak onbinlerce kişinin katıldığı çok sayıda miting ve yürüyüş gerçekleştirildi. Fabrikalarda, işyerlerinde direniş eylemleri yapıldı.

Bu arada faşizmin Çorum ve Fatsa saldırısına paralel olarak faşist güçlerin yurdun başka yerlerinde de azgınlaştıkları görüldü. Devrimcilerin sürdürdükleri protesto kampanyası boyunca faşist canilerle devrimci güçler arasında silahlı çatışmalar meydana geldi. Başta İstanbul ve Ankara olmak üzere Adana'da, Ladik'te, Vezirköprü'de, Havza'da meydana gelen olaylarda çok sayıda faşistin ve muhbirin öldüğü ve yaralandığı öğrenildi. Ayrıca bu çatışmalarda faşistlerin saldırı üssü olarak kullandıkları çeşitli işyerleri ve evler, yurtlar yakılarak ve bombalanarak tahrip edildi.

İSTANBUL

İstanbul'da 13 ve 23 Temmuz günlerinde gerçekleştirilen kampanya eylemlerinde Küçükköy,Gaziosmanpaşa, Sefaköy, Kasımpaşa, Küçükçekmece, Esenler-Tabya, Davutpaşa, Güngören, Kuleli, Zeytinburnu, Koca Sinan, Osmanlıye (ve gecekondu), Boğaz gibi çeşitli bölgelerde Çorum ve Fatsa olayları kahve konuşmaları, yazılamalar, duvar gazeteleri ve pankartlar ile yaygın bir şekilde emekçi halk yığınlarına duyuruldu. Ayrıca 100 ile 200 kişi arasındaki halk topluluklarının katıldığı çok sayıdaki kitle gösterilerinde İstanbul halkının da Çorum ve Fatsa halkının yanında olduğu gösterildi. Bu arada Güngören'de kahvelerde propaganda konuşması yaparken devrimcilerle jandarma arasında silahlı çatışma çıktı ve Muharrem AKIN kardeşimiz jandarma tarafından şehit edildi.

Fatsa ve Çorum olayları gençlik kesiminde yapılan eylemlerle de protesto edildi. Fatih Kıztaşı'nda 80 kişinin katıldığı korsan mitingten sonra çevrede bulunan 3 banka tahrip edildi. Jandarmalar devrimcilerin müdahalesi karşısında kaçmak zorunda kaldılar. Mahmutpaşa, Sultanhamam'da yapılan korsan gösteriye de 80 kişi katıldı, çevredeki 5 banka tahrip edildi. Yol bir süre trafiğe kapatıldı. Vezneciler'de düzenlenen korsan mitinge 100 kişi katıldı ve meydan üç yerden trafiğe kapatılarak devrimci sloganlar haykırıldı. Galatasaray'da 400 kişilik bir topluluk Devrimci Yol pankartı açarak bir süre İstiklal Caddesinde yürüdüler. Yürüyüş sırasında Çorum ve Fatsa ile ilgili sloganlar haykırıldı ve iki yere pankart asıldı. Koca Mustafa Paşa Lisesi, Yedikule Lisesi, Pertevniyal Lisesi,, Feriköy Lisesi, Şişli Motor Meslek Lisesi, Kabataş Lisesi, Nişantaşı Kız Lisesi, Kabataş Ticaret Lisesi, Maçka Meslek Lisesi ve Boğazköprüsü Ortaköy çıkışına "Oligarşi Fatsa'dan Elini Çek - Orta Öğrenim DEV-GENÇ" yazılı pankartlar asıldı. Aksaray meydanına 5 ve Aksaray ile Koca Mustafa Paşa ve Yedikule arasındaki yollara 2 pankart asıldı. Koca Mustafa Paşa'da polisle silahlı çatışma çıktı ve polis püskürtüldü. Beşiktaş, Şişli, Aksaray ve Taksim çevresinde de ayrıca 35 tane pankart asıldı, otobüs ve kahvelerde konuşmalar yapıldı. Afişleme ve yazılama çalışmaları yaygın bir şekilde sürdürüldü.

ANKARA

Aktepe, Hacıkadın'da 200 kişilik halk topluluğu gösteri yaptı. Natoyolu'nda yaklaşık 1000 kişinin katıldığı bir gösteriyle Çorum olayları protesto edildi.

Dikmen Öveçler'de 600 kişilik bir gösteri, Hasköy Güneşevler'de yaklaşık 700 kişilik bir gösteri, Şentepe'de 400 kişilik, Küçükesat'ta 500 kişilik bir gösteri düzenlendi.

Faşistlerin Çorum ve Fatsa halkına yönelttikleri saldırıları protesto amacıyla Ankara'nın çeşitli bölgelerinde kitle gösterileri, halk toplantıları ve kahve konuşmaları, duvar yazıları, duvar gazeteleriyle, yaygın afişlemeler yapıldı.

Alanya'da ilçe içinde kalabalık bir kitlenin katıldığı anti-faşist bir gösteri yapıldı. Bu sırada MHP'li faşistlerle çatışma çıktı ve faşistler halk tarafından kovalandı. Ayrıca 2 köyde de korsan mitingler yapıldı. Protesto kampanyası boyunca mahalle ve köylerde halk toplantıları düzenlendi. Öğretmenler mahallesine saldıran 20-30 faşiste yine halk tarafından gereken cevap verildi ve kovalandı.

Gazipaşa'da da propaganda faaliyetleri sürdürüldü, mahalle toplantıları yapıldı. Bu arada düzenlenen korsan miting sırasında polis ile çatışma çıktı.

Manavgat ilçesinde ve köylerde faşizmin Çorum ve Fatsa'daki tertip ve saldırılarını açıklayan toplantılar düzenlendi.

Zonguldak'da 11 Temmuz'da sebze hali girişinde Çorum'daki faşist saldırıyı protesto gösterileri yapıldı. Halin girişine, üzerinde "Çorum halkı faşizme teslim olmayacaktır" yazılı, Devrimci Yol imzalı bir pankart asıldı.

Mersin'de Demirtaş, 23 Evler, Osmaniye, Alsancak ve Siteler'de yazılamalar yapıldı ve duvar gazeteleri asıldı. Demirtaş'ta 150 kişiyle, Siteler'de 100 kişiyle aynı anda gösteriler yapıldı.

Merzifon'da Çorum ve Fatsa olayları halka anlatıldı. Faşistlerin halkı alevi-sünni çatışmasını körüklemesine karşı halkın birleşmesi vurgulandı.

Edirne'nin Pınarhisar ilçesinde Çorum ve Fatsa olaylarını protesto çalışmaları sırasında yazılama yapılırken polis devrimcilere ateş açtı ve silahlı çatışma bir saat kadar devam etti. Lüleburgaz'da da yazılama yapılırken faşistlerin müdahale etmesine karşılık devrimciler silahla karşılık verdiler ve faşistler kaçmak zorunda kaldılar.

Milas'ta 12 Temmuz günü Çorum'daki faşist katliam girişimini protesto gösterileri yapıldı.

Malatya'da mahallelerde ve Yeşilyurt'ta propaganda çalışmaları yapıldı, 2 yere pankart asıldı.

Adana'da Havuzlubahçe'de yapılan gösteriye yaklaşık 500 kişi katıldı. Yürüyüş sırasında Fatsa ve Çorum halkının direnişini destekleyen sloganlar söyleyerek dağıldılar. Bu arada olay mahallinde bulunan bir polis ekibi mitingin güvenliği açısından etkisiz hale getirildi ve polislerin silahları ellerinden alındı. Gösteri bu şekilde olaysız sona erdi.

Doğalıoğlu civarında yapılan gösteriye de 500 dolayında emekçi katıldı. Gösteriye güvenlik kuvvetleri müdahale edemedi ve miting olaysız dağıldı. Ayrıca Yavuzlar'da 150, Sarıçam'da 100, Barkal'da 100 kişinin katılımıyla gösteriler gerçekleştirildi.

Ceyhan'da da Fatsa ve Çorum halkına yönelen saldırılar çeşitli eylemlerle protesto edildi.

Ladik'te protesto kampanyası sırasında faşistlerle çatışmalar çıktı ve gereken cevap verildi. Köylerde toplantılar düzenlendi.

Suluova'da özellikle sünni köylerde faşistlerin alevi-sünni çatışmasını neden çıkardıkları anlatıldı.

Gümüşhacıköy'de mahallelerde ve köylerde halk toplantıları düzenlendi. Çorum ve Fatsa ile ilgili bildiriler dağıtıldı, yazılama yapıldı.

Havza'da mahalle ve köylerde toplantılar düzenlendi. Kahvelerde konuşmalar yapıldı.

Turhal'da 3 değişik yere bombalı pankart asıldı. Polis itfaiyenin yardımıyla bombaları patlatarak imha edebildi.

Elazığ'da Çorum ve Fatsa olayları ile ilgili pankartlar asıldı. Mahallelerde Çorum ve Fatsa direnişi halka anlatıldı.

Erzincan'da 2 mahallede korsan miting yapıldı. Alevi-sünni ayrımıyla ilgili bir bildiri dağıtıldı ve 2 yere pankart asıldı.

Vezirköprü'de mahalle ve köy toplantıları yapıldı. Faşistlerin saldırılarına gereken cevap verildi.

TARSUS

Çorum ve Fatsa direnişleri ile ilgili olarak Musalla, Mithatpaşa, Ömerli, Reşadiye, Fatih, Fevzi Çakmak mahallelerinde yoğun bir propaganda faaliyeti sürdürüldü.

Paktaş II ve Yıldaş işçileri Tarsus-Adana yolunu kapatarak 2 000 kişiyle bir gösteri yaptılar. Gösteri sonunda Berdan II'den bir grup faşistin saldırısı üzerine büyük bir çatışma çıktı. Yarım saat süren çatışma sonucu faşistler püskürtüldü. Daha sonra işten çıkan Paktaş II servislerine faşistler tekrar saldırınca ikinci bir çatışma daha çıktı. Faşistlerin dışarıdan tüm güçlerini yığmalarına, jandarmaların arasında G-3 ile ateş açmalarına rağmen olaylar sonucu 25 faşist yaralandı. Devrimciler ise ufak tefek sıyrıkların dışında hiç yaralı vermediler. Ertesi gün ise 3 faşistin öldüğü öğrenildi.

Aynı saatlerde Ömerli'de 200 kişiyle, Musalla'da 150 kişiyle, Mithatpaşa'da 80 kişiyle gösteri ve yürüyüşler yapıldı. En kısası 15 dakika süren gösterilere polis yaklaşamadı.

Ertesi gün Makam'dan Tansa'ya saldıran faşistler Devrimci İşçilerin karşı koyması üzerine biri çok ağır olmak üzere 2 ağır yaralı bırakarak kaçtılar. Daha sonra her yerde Çorum, Fatsa ve Tarsus olaylarıyla ilgili binlerce bildiri dağıtıldı.

İzmir'de 14 Temmuz günü Karşıyaka-Emek Mahallesi Çamlık durağı ve Gümüşpala'da Çorum olaylarını protesto eden korsan mitingler yapıldı. MHP binasına, "Yaşasın Çorum Halkının Faşizme Karşı Direnişi" yazılı, Devrimci Yol imzalı pankart asıldı.

Bursa'da 15 Temmuz günü Küplüpınar ve Altıparmak semtlerinde, Eskişehir'in Gültepe Halk caddesinde Çorum ve Fatsa olayları protesto edildi. Gösteriler sırasında, yollarda ateşler yakılarak çeşitli yerlere Çorum ve Fatsa olaylarını protesto eden pankartlar asıldı.

Çamaş halkı faşizme karşı savaşıyor!

Haziran ayı içersinde Fatsa ilçesine bağlı Çamaş kasabasında halk ile jandarma komando birliği arasında çatışmalar oldu. Askerlerin halka ateş açması sonucu devrimci yoldaşımız Şehittin Tırıç şehit oldu ve bu olaylarda halka ateş açılması emrini veren bir assubay öldürüldü.

Uzun süreden beri Çamaş'a yerleştirilen komando birliği ile halk arasında sık sık sürtüşmeler olmaktaydı. Kasabada esnaf da dükkanlarını belli sürelerde açıyor ve komandolara yiyecek ve diğer ihtiyaçlarını satmıyordu. Önceleri sinmiş olan bazı faşistler de ispiyonculuk yapmak için ortalıkta dolaşmaya başlamışlardı.

Çamaş'da yapılacak olan fındık mitingine hazırlık amacıyla bir korsan gösteri düzenlendi. Bu mitinge 1000 kişiden fazla bir halk topluluğu katıldı. Miting yapılmakta iken alana gelen komandolar halkı dağıtmak için havaya ateş açtılar. Bu arada bir assubay Şehittin Tırıç arkadaşa ateş etmesi için iki askere emir verdi ve Şehittin yoldaş vuruldu. Bunun üzerine miting yapmak için toplanan halk ile askerler arasında silahlı çatışma çıktı. Çatışma sırasında askerlere ateş emrini veren assubay öldürüldü. Asker araçlar yakıldı ve tahrip edildi. Ayrıca arabalardan birinde bulunan cephane de havaya uçuruldu. Okula sığınmak zorunda kalan askeri birlik burada sıkışıp kaldı. Bu arada okulda yakıldı ve bombalandı. Beş saat süren çatışmadan sonra halk askerlere teslim ol çağrısında bulundu. Bazı askerler silahlarıyla, bazıları ise silahsız olarak ele geçirildi. Bunlardan bir kısmı devrimci olduklarını söylediler.

Şehittin TIRIÇ

Bu çatışmada yaralanan Şehittin yoldaş hastaneye götürülürken yolda öldü. Emekçi halk güçleri başka bir kayıp vermediler ve yaralanan da olmadı. Askerler arasında çok sayıda yaralının bulunduğu görüldü.

Çamaş'ta halk tarafından kuşatılan komando birliğine yardıma gelen diğer komando birlikleri de devrimciler ve köylüler tarafından yolda durdurulduular. Göller ve Elmalı köyleri civarında halk ile komando birlikleri arasında yoğun çatışmalar oldu. Takviye kuvvetleri ancak geç saatlerde Çamaş'a ulaşabildiler.

Şehittin Tırıç yoldaşımızın şehit olması üzerine Fatsa ve çevre köylerinde faşizmin yeni saldırılarına karşı barikatlar kuruldu. Cenaze süresinde ve sonrasındaki bir gün boyunca, hemen sahilden başlayan bu barikatlara resmi faşist güçler yaklaştırılmadı. Halk, kadını erkeği, genci yaşlısıyla barikatlarda sabaha kadar nöbet tuttu. Bu arada Şehittin yoldaş için 6-7 bin kişinin katıldığı büyük bir cenaze töreni düzenlendi. Cenaze daha sonra köye götürüldü. Öldürülen assubay için cenaze töreni yapmak isteyen vali ise sinmiş bir vaziyette Fatsa adliyesine sığınabildi. Deniz kıyısında ve kimsenin görmediği bir yerde vali orada bulunan resmi görevlilere bir konuşma yaptıktan sonra cenazelerini alıp götürdü". Barikatlar ise daha sonraki günlerde kaldırıldı.

Cumali ELİAÇIK

Cumali yoldaş Haziran ayında Fatsa'nın Hasancık köyünde faşistlerle girdiği silahlı çatışmada yaralandı. Köylüler yoldaşımızın tedavisi ile uğraşırken, bu kez de faşist bir yüzbaşının attığı ateş sonucu ağır yaralandı ve kurtarılamayarak öldü. Cumali Eliaçık için önce görev yeri olan Gölköy'de halkın isteği üzerine bir tören düzenlendi. Daha sonra toprağa verilmek üzere kendi köyü olan Bice'ye getirildi. Burada da cenaze töreni, anti-faşist bir gösteri ile tamamlandı.

Devrimci Kültür Mücadelesinde Önemli Adımlar: Halk Kültür Şenlikleri...

PİR SULTAN ABDAL KÜLTÜR ve SANAT ŞENLİĞİ

21-22 Haziran tarihlerinde, devrimcilerin önderliğinde, Sivas'ın Banaz köyünde, çevreden gelen beşbini aşkın kişinin katılmasıyla *"I. Pir Sultan Abdal Kültür ve Sanat Şenliği"* gerçekleştirildi. Halkın ortak çabası ile köy yolu açıldı, eski tarihi eserler onarıldı ve yeni tuvaletler yapıldı. Önceleri *sivil ve asker yüksek bürokratlara ikram için* kesilen kurbanları, bu sefer bulgur aşı ile birlikte Banaz'a çevreden gelen tüm halk yedi. Faşistlerce birbirine düşman gibi gösterilen *alevi-sünni emekçiler kucaklaştı.* Şenlikte ortak değerler onları kaynaştırdı. Halk birlikte türkü söyledi ve hep bir ağızdan faşizmi lanetledi.

Pir Sultan Şenliği halkımızın Şeyh Bedrettin'lerden, Baba İshak'lardan, Pir Sultan'lardan gelen mücadele azminin pekiştiği bir şenlik oldu. Yani hakim sınıfların halk üzerindeki tüm etkinliklerini kırmaya yönelik olarak sürdürülen mücadelenin, faşizme karşı mücadelenin bir parçası oldu. Emekçi halkı birbirine karşıt kamplara bölerek, daha iyi sömürme çabasında olan egemenler, bir kez daha teşhir edildi. Faşist güçlerin alevi-sünni emekçileri birbirine düşürme çabaları boşa çıkarıldı. Şenliğe katılan alevi ve sünni köyleri böyle bir kavgayı kabul etmediklerini, asıl kavgalarının faşizme karşı olduğunu dayanışmalarıyla herkese bir kez daha gösterdiler. Bu şenlik aynı zamanda halkımızın kendi bağrından çıkan, kendi yarattığı değerlere sahip çıkışının da bir simgesi olmuştur.

Halk Kültür Şenlikleri, diğer özelliklerinin yanısıra, oluşturulmaya çalışılan devrimci bir kültüre önemli katkıları olan halkımızın kendi değerlerine sahip çıkışının simgeleri olmaktadır. Devrimci bir kültür anlayışının Banaz'da yükselişi mücadelemizi daha da üst boyutlara ulaştıracaktır.

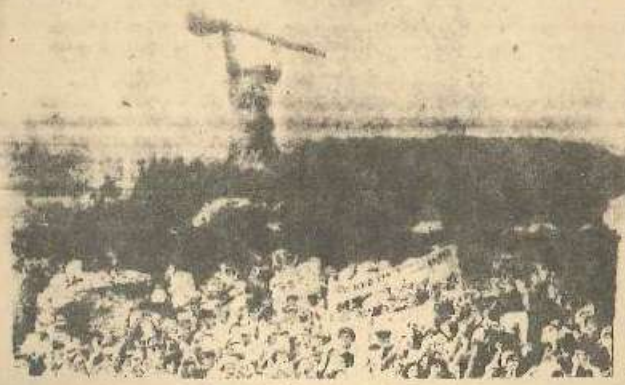

Sivas

Temmuz'un ilk günlerinde resmi faşist güçlerin halka saldırması ile Sivas'ta da faşizme karşı güçlü bir direniş gerçekleştirildi. Sivas halkı da, direnen Çorum halkı ile aynı günlerde faşizmin saldırılarını barikatlarda çatışarak geri püskürttü. Sivas'ta bu olaylar üzerine ilan edilen sokağa çıkma yasağına rağmen halk faşizme teslim olmadı ve barikatlarının başından ayrılmadı.

Alibaba mahallesinde Muharrem isimli bir devrimci öğrenci polis tarafından okuldan alınarak işkenceye götürüldü. Oğluna işkence yapıldığını duyan annesi de peşinden karakola gidince polis anneyi de işkence altına aldı. Bu olayların duyulması üzerine mahalle halkı karakolun önünde birikmeye başladı. Polisin işkenceye son vermesini ve suçsuz yere tutukladıkları bu insanları geri vermesini istedi. Halkın bu protesto eylemine polis ateş açarak karşılık verdi ve halktan Ali İleri isimli devrimci bir genci katletti.

Bunun üzerine Alibaba mahalleli halkı barikatlar kurarak polisin saldırısına karşı kendilerini korumaya başladılar. Geceleyin ise faşist polislerin mevzilendiği karakol silahla tarandı. Faşist polisler karakolu bırakarak kaçmak zorunda kaldılar. Bu polislerin yerine demokrat olarak tanınan polis ve bekçiler gönderildi. Bu arada faşist polislerden Zeki isimli polis ilerici bir bekçi olan Rıza Çelik'i öldürdü. Bu gelişmeler halkın öfkesini ve hincini arttırıcı bir rol oynadı. Polis arabaları Alibaba mahallesinde dolaşamaz oldular. Halk sokağa çıkma yasağına uymadı ve barikatların kaldırılmasına da izin vermeyecek faşist saldırılara karşı kendi can güvenliğini sağlamaya devam etti.

Alibaba mahalleli halkının direnişi devam ederken Çavuşbaşı ve Yenimahalle halkından da yardım önerileri geldi. Sivas'ın diğer mahallelerindeki emekçi halk güçleri de faşizmin yeni saldırılarına karşı tetikte bekledilerler.

Recai ÜNAL

24 Temmuz'da İstanbul'da [illegible] faşistler tarafından katledilen devrimci kardeşimiz, gazeteci Recai Onal Merzifon'da düzenlenen anti-faşist bir gösteri ile toprağa verildi. 2 500 kişinin katıldığı cenaze töreninde bütün engellemelere rağmen halk kitleleri yürüyüşe geçti ve devrimci sloganları haykırdı.

Zara

7 Haziran 1980 günü Sivas'ın Zara ilçesinde "Zamları ve Faşist Terörü Protesto Mitingi" yapıldı. Mitinge 1 000 civarında devrimcinin, ilericilerin, CHP'lilerin, demokratların oluşturduğu kalabalık bir halk topluluğu katıldı. Çevre köylerden gelen çok sayıda köylünün yanısıra, Zara'lı esnaf, memur, öğretmen, öğrenci ve işçiler, Gençlik Derneği önünde toplandılar. Daha sonra tespit edilen güzergah boyunca yürüyüş geçildi. Yürüyüş boyunca, faşistler tarafından katledilen Zara'lı ilerici ve devrimcilerin resimleri taşındı, devrimci sloganlar haykırıldı ve çeşitli konuşmalar yapıldı.

DEVRİMCİ YOL TARAFINDAN HAZİRAN VE TEMMUZ AYLARINDA TARSUS, UŞAK, ARTVİN ŞAVŞAT, KASTAMONU, GEBZE, ULUKIŞLA, KEŞAP, DEVREK, PINARHİSAR, HACIBEKTAŞ, ANTALYA'DA "FAŞİZMİ, İŞKENCELERİ VE ZAMLARI PROTESTO MİTİNGLERİ" DÜZENLENDİ. YİNE BU KAMPANYANIN BİR PARÇASI OLARAK ÇAY VE FINDIK ÜRETİCİLERİNİN SORUNLARI İLE İLGİLİ 10 YERDE MİTİNG YAPILDI. BÜTÜN BU MİTİNGLERE KATILAN BİNLERCE EMEKÇİ FAŞİZME KARŞI DİRENİŞ BAYRAĞINI YÜKSELTTİLER.

KASTAMONU

Kastamonu'da Haziran ayında Devrimci Yol tarafından düzenlenen, 2 500 kişinin katıldığı "Zamları, hayat pahalılığını, baskı, sürgün ve işkenceleri protesto mitingi" yapıldı. Kalabalık bir halk topluluğu, mitingin yapılacağı saatten çok önce garaj önünde toplanmaya başladı. Daha sonra yürüyüşe geçen halk yürüyüş boyunca devrimci sloganları haykırdı. Yürüyüş sırasında bir saldırı girişiminde bulunan faşistler halk tarafından geri püskürtüldü.

Miting alanında Devrimci Yol adına yapılan konuşmada faşizm teşhir edilerek, faşist saldırılara karşı halkın mücadelesinin yükseldiği vurgulandı. Daha sonra faşistler tarafından katledilen Hakkı Haleplı'nın annesi bir konuşma yaparak, oğlunun boşuna ölmediğini, mücadelenin yeni yeni Hakkılar kazandığını, Hakkı'nın ve katledilen bütün ilerici ve devrimcilerin hesabının sorulacağını söyledi.

15-16 Haziran

YOZGAT-BOĞAZLAYAN

Yozgat - Boğazlayan'da bir miting yapılarak 15-16 Haziran direnişi anıldı ve İncirallı katliamı protesto edildi. Çok sayıda kişinin katıldığı miting anti-faşist bir gösteriye dönüşerek, çevre halkının sempatisini topladı.

GEBZE

15 Haziran'da Gebze'de 15-16 Haziran'ı anma mitingi yapıldı. Mitinge katılan çok sayıdaki işçi, memur ve genç, faşizmi, işkenceleri, sürgün ve kıyımları protesto ettiler. Devrimci Yol'un düzenlediği miting İstanbul-İzmit karayolundan yürüyüşle başladı. Yürüyüş slogan ve marşlar söylenerek miting alanına kadar devam etti. Miting sırasında yapılan konuşmalar, sık sık "Yaşasın 15-16 Haziran Direnişi", "Faşizme ölüm, tek yol devrim" sloganlarıyla kesildi.

Devrimci İşçiler, Devrimci Memurlar ve Yurtsever-Devrimci gençlik adına yapılan konuşmalarda ekonomik-demokratik haklara yönelen saldırılar, faşist baskılar ve işkenceler protesto edildi.

ULUKIŞLA

16 Haziran'da Ulukışla'da Devrimci Yol tarafından düzenlenen, 3 bin kişinin katıldığı "Faşizmi, işkenceleri ve zamları protesto mitingi" yapıldı. Saat 13'te Endustri Meslek Lisesi önünde toplanan kalabalık bir halk topluluğu, Belediye önüne kadar yürüyüş yaptılar. Yürüyüş boyunca, devrimci sloganlar atıldı ve çeşitli pankartlarla, devrim şehitlerinin resimleri taşındı. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra, zamları ve faşist katliamları protesto eden konuşmalar yapıldı. 2,5 saat süren miting devrim and içildikten sonra sona erdi.

İZMİR

İzmir, Konak, Gültepe, Mersinli semtlerinde yapılan korsan mitinglerle, 15-16 Haziran direnişi anılarak, İncirallı katliamı protesto edildi. Gösteriler sırasında yollar trafiğe kapatıldı, Amerikan bayrağı yakıldı, ve Devrimci Yol imzalı pankartlar asıldı.

ANKARA

Ankara, Dveçler, İncirli ve Keçiörende'de yapılan korsan mitinglerle 15-16 Haziran direnişi anılarak, İzmir'ki İncirallı katliamı protesto edildi. Çok sayıda kişinin katıldığı gösterilerde, "Yaşasın 15-16 Haziran", "İzmir katliamının hesabını soracağız", "Faşizme ölüm, tek yol devrim" sloganları atılarak, "15-16 Haziran direnişi mücadelemize ışık tutuyor" yazılı, Devrimci Yol imzalı bombeli pankartlar asıldı. Pankartlar uzun süre asıldıkları yerlerden indirilmediler.

ŞAVŞAT

7 Haziran 1980 günü Şavşat'ta 3 000 kişilik bir halk topluluğunun katılımıyla faşizme ve hayat pahalılığına karşı güçlü bir miting yapıldı.

Bütün engellemelere ve baskılara rağmen miting görkemli oldu. Özellikle yoksul köy emekçisi kadınlar çok kalabalık bir biçimde mitinge katıldılar. Mitingte bir devrimci arkadaş ülkemizin içinde bulunduğu durumu dile getiren bir konuşma yaptı. Anası faşizm tarafından katledilen bir bacı da yaptığı konuşmada faşist katliamlar üzerinde durarak halkı faşizme karşı direnişe çağırdı. Devrimci sloganların haykırıldığı ve emperyalizme-faşizme karşı pankartların taşındığı miting başarılı bir şekilde sona erdi. Örnek bir disiplin ve örgütülülükle gerçekleştirilen bu miting "23 Temmuz 1979 Katliamı" sonrasındaki olumsuzlukların silinmesinde büyük ölçüde etkili oldu.

ARTVİN

Artvin'de 21 Haziran 1980 günü Faşist Katliamları, Pahalılığı, Kıyımları Protesto Mitingi yapıldı. Artvin valisi miting komitesinin çalışmalarını engellemek için elinden geleni yaptıysa da başarılı olamadı. Ardanuç-Şavşat ve Borçka, Yusufeli'den emekçi halk kitleleri de mitinge katılmak üzere Artvin'e geldiler. Özellikle kadınların katılımının çok yüksek olduğu mitinge toplam 3 000 kişilik bir halk topluluğu katıldı. Ülkemizin içinde bulunduğu durum ve devrimci görevlerimiz üzerine yapılan konuşmalardan sonra 50 yaşlarında bir kadın işkenceler üzerine söz alarak görüşlerini açıkladı. Yaklaşık üç saat kadar süren miting başarılı bir şekilde sona erdi.

UŞAK

1 Haziran'da Uşak'ta Devrimci Yol tarafından düzenlenen mitinge 2 000 kişi katıldı.

TARSUS

1 Haziran'da Tarsus'ta binlerce kişinin katıldığı, "Faşizmi ve İşkenceleri protesto mitingi" yapıldı. Miting, Tarsus'ta jandarma tarafından katledilen 10 kişiyi andığı anti-faşist bir gösteri oldu.

Tarsus Lisesi önünde başlayan miting 5 saat sürdü. Mitinge sayıları 15 000'i bulan işçi, memur, öğretmen, köylü, genç ve kadın katıldı. Mitinge beyaz giysileriyle Adana Sigorta Hastanesi emekçileri, Paktaş işçileri, diğer fabrikalardan işçiler ve Çukurova'nın tarım işçileri de yer aldılar. Mitinge Devrimci Yol, Devrimci İşçiler ve Dev-Genç adına yapılan konuşmalarda faşizme karşı direnişe gereklerimiz üzerinde duruldu.

Miting sonrasında toplu halde Mustafa Mahallesine kadar yürüdü ve cezaevinin duvarına bir pankart asılarak, "Zindanlar kapansın, gençler ait" sloganı atıldı.

Çay mitingleri

Çay üreticileri Haziran ayı içerisinde Rize ve Artvin'de hükümetin çay alımında "kontenjan" uygulamasını protesto etmek amacıyla çeşitli direniş eylemleri gerçekleştirdiler, mitingler ve yürüyüşler yaptılar. Devrimcilerin önderliğinde bu eylemler güçlü bir anti-faşist gösterilere dönüştü. Çay üreticileri bu eylemleri sonucunda haklarını söke söke almayı başardılar.

KEŞAP

6 Haziran'da Giresun'un Keşap ilçesinde yapılan mitingte faşizmi, işkenceleri ve hayat pahalılığı protesto edildi. Yaklaşık 1 500 kişinin katıldığı mitingden önce Suni Tonurlama binası önünde miting yeri olan Belediye meydanına kadar süren bir yürüyüş yapıldı. Saat 14'de başlayan miting sırasında faşizmi teşhir edici konuşmalar yapıldı. Mitinge katılan halk, hayat pahalılığını, işkenceleri, 2. MC'yi, faşist saldırıları protesto eden sloganlar haykırdılar.

Mitinge çok sayıda kadın emekçi katıldı. Bu arada alandaki kitleye hitaben konuşma yapan yaşlı bir ana şunları söyledi: "Ekmek yiyeceğiz, ekmek yok. Giyineceğiz, bez yok. İsınacağız, odun yok, gaz yok. Nedir bu rezalet? Zam yapa yapa benzettiniz halkı. Halk meselelerine sahip çıksın. Devrimcilerine sahip çıksın. Biz de hep birlikte onlara yardımcı olalım. Keşap halkı onları koruyun, destekleyin. Baştakiler, size seslenıyorum: İdare edemiyorsanız min Halktan, köyden idare eden bulunur."

ZONGULDAK-DEVREK

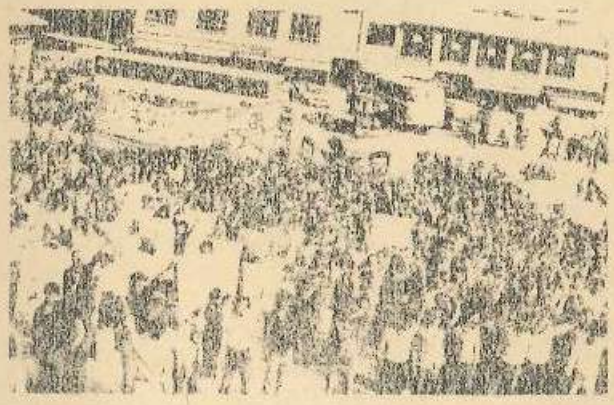

1 Temmuz 1980 günü Zonguldak-Devrek'te Devrimci Yol tarafından düzenlenen bir İstiklal Yürüyüşü kentte işkenceler, faşist katliamlar ve sorgular protesto edildi. Sayıları binle yaklaşan bir kitlenin katıldığı yürüyüşe, asker ve polislerin müdahalelerine rağmen, pankartlar taşıyarak ve sloganlar atarak başlandı. İlçe merkezi önünde devam eden yürüyüş sırasında devrimci sloganlar atıldı.

Yürüyüşten sonra, miting alanında çeşitli konuşmalar yapıldı. Konuşma yapan Devrimci bir bacı, "Artık susmak yok, kadınlık onurunu, insanlık onurunu korumak için, zulüme, baskılara, işkencelere karşı direnişimizi yükseltelim" dedi. 2 saat süren miting devrim andıyla sona erdi.

PINARHİSAR

2 Haziran 1980 günü Kırklareli-Pınarhisar'da Devrimci Yol tarafından düzenlenen 5 binin üzerinde kişinin katıldığı "Faşizmi Protesto Mitingi" yapıldı. Mitinge çevre köylerden de katılımlar oldu.

Mitinge katılanlar, saat 15'de Vize Caddesi'nden yürüyüşe başladılar. Yürüyüş Beylik Mahallesindeki alanda sona erdi. Daha sonra alanda toplananlar, "İşkenceci katillerden hesap soracağız", "Halka kalkan faşist eller kırılır", "Kahrolsun faşizm", "Tek yol devrim" sloganlarını atarken, faşizmi lanetleyen konuşmalar yapıldı. Devrimci Yol adına yapılan konuşmada, faşizme karşı bütün yurt çapında halkın direnişinin örgütlenmesi gerektiği belirtildi.

HACIBEKTAŞ

7 Haziran 1980 günü Hacıbektaş'ta yapılan mitingde işkence ve faşist baskılar protesto edildi. Mitinge katılmak üzere pazar yerinde toplanan binlerce kişi, "Faşist işkencecilerden hesap soracağız", "Yaşasın faşizme karşı direnişimiz", "Yaşasın Çorum direnişimiz" sloganlarını haykırarak yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sonrası, mitingde yapılan konuşmada, faşist güçlerin sömürülerini daha rahat sürdürebilmek, sömürü ve zulme karşı çıkan emekçi halkı sindirebilmek için işkence ve katliam girişimleri tertiplediklerini belirterek, "Biz bu katilleri, işkencecileri çok iyi tanıyoruz, İşkence ve katliamların hesabı sorulacaktır" denildi.

ANTALYA

Antalya'da yapılan "Faşizmi ve Zamları Protesto Mitingi"ne çok sayıda yurttaş katıldı. Mitingte yapılan konuşmalarda özellikle Çorum ve Fatsa olayları üzerinde duruldu.

FINDIKLI-PAZAR

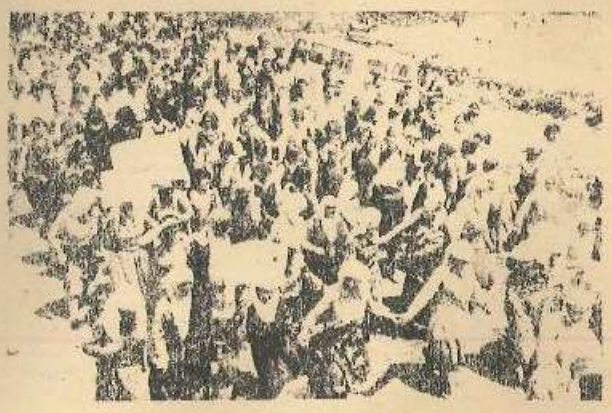

2 Haziran'da Rize'nin Fındıklı ve Pazar ilçelerinde, hükümetin çay alımında "kontenjan" uygulamasını protesto eden çay üreticileri, devrimcilerin önderliğinde çay fabrikalarını işgal ettiler. Fındıklı da 6, Pazar'da ise 3 saat süren işgal boyunca elektrik şalterleri indirilerek üretim durduruldu.

Fındıklı'da fabrika işgal edilmeden önce çoğunu kadın üreticilerin oluşturduğu kalabalık bir halk topluluğu ilçe merkezinde "Kontenjan kaldırılsın", "Çay paraları zamanında ödensin", "Faşist genel müdür İstifa" sloganları atarak ve pankartlar taşıyarak düzenli bir korteji halinde şehrin dışında bulunan fabrikaya doğru yürüyüşe geçti. Fabrikaya giren üreticiler, elektrik şalterlerini indirerek üretimi durdurdular. Daha sonra yayın odası ele geçirilerek, buradan işçilere ve üreticilere yayın yapıldı. Konuşmalar, "Çayda sömürüye son", "Çay-Kur'da faşistlere yer yok", "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız", "Faşizme ölüm, tek yol devrim" sloganlarıyla sık sık kesildi.

İşgal sırasında fabrika yöneticileri korkudan kendilerini bir odaya kapattılar. Bunun üzerine fabrikanın idari bölümündeki odalar işgal edildi.

3 saat sonra fabrikaya gelen Rize Valisi de üreticilerin protestosuyla karşılaştı. Üreticiler aralarından seçtikleri bir heyette Vali ile konuştular. Vali'nin kontenjan uygulamasının kaldırılacağına söz vermesi ve Fabrika Müdürünün de bu konuda yazılı bir belge vermesi üzerine işgal kaldırıldı. 6 saat süren İşgal eyleminden sonra Fındıklı'nın birçok köyünde kontenjan uygulaması kaldırılarak, normal alıma geçildi.

Pazar İlçesindeki fabrika işgal eylemi de, 3 saat sürdükten sonra, çay üreticilerinin istekleri nin kabul edilmesi üzerine sona erdirildi.

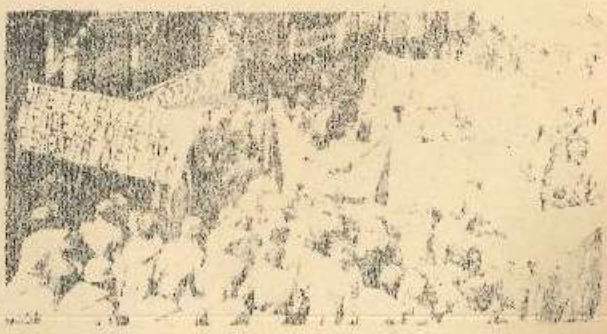

KEMALPAŞA MİTİNGİ

Hopa'nın Kemalpaşa nahiyesinde de Faşist Baskıları Protesto ve Çay'da Sömürüye Son Mitingi düzenlendi.

Kadınlar çay sepetleri ve makaslarla yürüdüler. Bölge dışından katılım olmamasına rağmen Hopa'dan 400 kişi, Kemalpaşa'dan da 800 kişi ile toplam 1 200 kişiyi bulan kadınlı erkekli, çocuklu halk kitlesi "Yaş çay fiyatı en az 40 lira olmalıdır, çay bizim canımız olgarşi düşmanımız" sloganı-

larını haykırarak mücadelede omuz omuza yer aldılar.

Haziran ayı başlarında Kemalpaşa'da Çay'da kontenjanın kaldırılması için üreticiler tarafından bir yürüyüş yapıldı. Devrimciler, kontenjanın kaldırılması için köy köy gezerek üreticilerle toplantılar düzenlediler. Geniş bir halk kitlesinin katıldığı bir toplantıda da üreticilerin arasında yapılan demokratik bir seçimle 10 kişilik bir komite oluşturuldu. Bu komitenin öncülüğünde çay üreticileri "Kontenjan Kaldırılsın - Çay Üreticileri" yazılı bir pankartla fabrika önüne kadar bir yürüyüş yaptılar. Üreticilerin fabrika önündeki eylemleri sürerken, fabrika işçileri de iş yavaşlatarak üreticilerle dayanışma içinde olduklarını gösterdiler.

ARDEŞEN

1 Haziran günü Rize'nin Ardeşen İlçesi'ne bağlı Şenyurt ve Biricik köylerinde, çayların fabrikalara nakledilmemesini protesto eden halk, Işıklı-Fındıklı karayolunu iki saat trafiğe kapattı. Üreticilerin protesto eyleminin sonucunda, Çay-Kur Genel Müdürlüğü tarafından, Şenyurt ve Biricik köylerine iki kamyon gönderilerek, birikmiş çaylar fabrikalara taşındı.

KUMRU

10 Temmuz 1980 Günü saat 10'da Ordu-Kumru'da "Fındıkta sömürüye son" mitingi yapıldı. Çevre köylerden gelen yaklaşık 3 000 kişinin izlediği mitingde, fındıktaki sömürü teşhir edilerek, taban fiyatın en az 160 lira olması istendi. Saat 11'de kaymakamlık binası önünde başlayan mitingi, yürüyüşten sonra, Ziraat Bankası Şubesi konuşmalarla sürdü. Konuşmalar sırasında fındıktaki sömürüye protesto eden ve emekçi halkın sömürüye ve faşizme karşı mücadelesinde kararlılığını haykıran sloganlarla miting anti-faşist bir gösteri haline geldi.

ILICA, GÜRGENTEPE

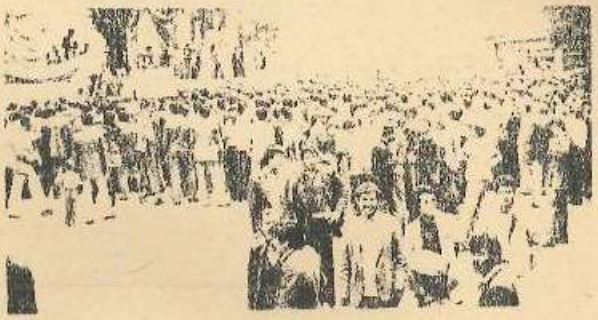

Fatsa'nın Ilıca ve Gürgentepe kasabalarında "Fındıkta sömürüye son mitingleri" yapıldı. Gürgentepe mitingine 5500, Ilıca'daki yürüyüş ve mitinge 2500 kişi katıldı. Mitinglerde fındıktaki sömürüyü ve faşizmin saldırganlığını teşhir eden, halkı faşizme karşı mücadeleye çağıran konuşmalar yapıldı. Konuşmalar sık sık, halkın faşizme ve sömürüye olan kinini haykıran sloganlarla kesildi.

Fındık mitingleri

Ordu ve Giresun'a bağlı çeşitli ilçe, kasaba ve köylerde fındık üreticileri tarafından mitingler ve gösteriler düzenlendi. Binlerce köylünün katıldığı mitingler, fındıkta sömürüye karşı mücadelenin ve faşizme karşı devrimci direnişin yükseldiği eylemler oldu.

PERŞEMBE

8 Temmuz 1980 günü Ordu-Perşembe'de, "Fındıkta sömürüye son" mitingi yapıldı. Mitinge, Çerli, Türze, Çandır, Çaka, Çaytepe, Menderesönü, Kuyluca, Sarayköy, Potatlı, Eğdere, Şenyurt, Ramadan, Yumrutaş, Ortatepe, İstanbulboğazı ve Sırakovancı köylerinden 1 500 dolayında fındık üreticisi katıldı. Perşembe'deki ilk demokratik köylü mitingi olan ve Devrimci Yol'un önderliğinde yapılan "Fındıkta sömürüye son" mitingi güçlü bir anti-faşist gösteriye dönüştü.

YALIKÖY

9 Temmuz 1980 günü Fatsa-Yalıköy'de "Fındıkta sömürüye son" mitingi yapıldı. Miting nedeniyle 3 500 nüfusa sahip Yalıköy'e 14 cemse dolusu asker ve 3 araba dolusu polis gönderildi. Yağmura rağmen, 1 500 fındık üreticisinin katıldığı miting sırasında, halk fındıktaki sömürüyü ve faşizmin saldırılarını protesto eden sloganları haykırdı.

GÖLKÖY

Ordu - Gölköy'de Devrimci Yol'un önderliğinde yapılan "Fındıkta sömürüye son" mitingine 4 bin dolayında fındık üreticisi katıldı. Miting sırasında yapılan konuşmalarda, fındıktaki sömürü teşhir edildi ve taban fiyatın 160 liraya çıkartılması halinde birinlerin teslim edilmeyeceği vurgulandı.

KABATAŞ

11 Temmuz'da Kabataş'ta "Fındık ve Patates'te Sömürüye Son" mitingi yapıldı.

ÇATAKPINAR

7 Temmuz 1980 günü Fatsa-Çatakpınar'da 1 000'i aşkın üreticinin katıldığı "Fındıkta sömürüye son" mitingi yapıldı. Mitinge çevre köylerden kamyon, minibüs ve traktörlerle gelen çok sayıda halk katıldı. Kıranbüstü mevkiinde toplanan halk, resmi faşistlerin yoğun engellerine rağmen faşizme ve fındık sömürüsüne karşı sloganlar atarak Cumhuriyet Alanına doğru yürüyüşe geçti. Daha sonra gelinen miting alanında, faşist saldırıları protesto eden ve fındıktaki sömürüyü teşhir eden konuşmalar yapıldı.

ADANA CEZAEVİNDE KATLİAM

Songül KAYABAŞI

İstanbul Kartal'da meydana gelen bir olayda bir teşmenin öldürülmesi üzerine, askeriyenin kuvvetleri tarafından gözaltına alınan, resmi faşistler Songül hacımıza 10 gün süre ile yalıçıplak işkence ettiler. Devrimci hacımız 30 Haziran'da bu işkenceler sonucu hayata gözlerini yumdu.

İsmail SAHİN, Erdem TURAN, Mehmet ÖZMETE, Ahmet SAVAŞ kardeşlerimiz Adana Kabak Cezaevinden 26.6.1980 günü çok sayıda devrimcinin kaçması sırasında Adana Sıkıyönetim Komutanlığının emri ile açılan ateş sonucu katledildiler.

İsmail, Erdem, Ahmet ve Mehmet yoldaşların oligarşinin resmi organlarınca katledilmesi, başta Adana olmak üzere tüm yurtta tepkiyle karşılandı. Olaydan bir gün sonra cezaevi önünde 4000-5000 kişinin katıldığı bir gösteri düzenlendi. Gösteriye sıkıyönetim kuvvetleri ateş açtı. Kalabalık, Yüz aylık hapsinde cezaevi içinde de direnişe geçildi. Başka şehirlerdeki cezaevlerinde bulunan devrimciler da bu eylemi desteklemek için açlık grevi yaptılar, pankartlar astılar. Adana'da bu katliamla ilgili olarak bir hafta yoğun bir şekilde gösteriler yapılırı, fabrikalarda üretim işçiler tarafından durdurulduğu. Devrimci İşçilerin katılımıyla fabrika önünde gösteriler yapıldı.

Ramazan ANAR

Ramazan yoldaşımız Haziran ayında Sinop'ta resmi faşistler tarafından vurularak öldürüldü. Devrimci Yol'un yılın sayısında ise "Bu önderin adı faşizmin anıtlarına mezdeleri ile sıkıştırılmaz emekçi halklarımızın kalbinde ve onunla de yaşayacak. Ramazan yoldaş unutulmayacak."

Bayram ÜNLÜYOL

Devrimci Yol'un yedi yıldız Bayrağı yoldaş Sinop'ta faşistler tarafından katledildi. 27 Temmuz günü Bayramın cenazesi üzerine faşistlerin baskısı yapılarak, Cenazesinin [illegible] faşistlerin [illegible] gözaltında, [illegible] Devrimci [illegible] Yol [illegible] Bayrağı [illegible] yoldaş.

DİSK
7. GENEL KURULU YAPILDI

"DİSK'in önündeki ivedi görev, direnenlerin yanında yerini alması, bu direnişin genişlemesi için zorunlu aygıtların, yani direniş komitelerinin örgütlendirilmesinin en geniş boyutlara götürülmesini sağlamaktır."

DİSK 7. Genel Kurulu sonuçlandı. İşçi sınıfının mücadelesini düzen sınırları içinde tutmak için çabalayan; düzenin, dolayısıyla burjuvazinin kabul edebileceği bir çerçeve içinde işçi sınıfını oyalamayı amaçlayan anlayışlar ve bu anlayışlarda uzlaşan sendikacılar bu genel kurulda yine üst yönetime geldiler. Bu açıdan yaklaşıldığında, önceki yönetimden bazı kişiler değişmekle birlikte 7. Genel Kurul DİSK üst yönetiminde bir değişiklik (bir anlayış değişikliği) getirememiştir.

Tabii ki Genel Kurulun böyle sonuçlanması işçi sınıfının mücadelesi açısından ve bir bütün olarak emekçi halklarımızın mücadelesi açısından olumsuz bir gelişme sayılmalıdır. Bu olumsuzluğun bugün vereceği zararlar düne kıyasla daha fazla ve önemli olacaktır. Böyle olacağı, ülkede yaşanan sınıf mücadelesinin boyutları; işçi sınıfımızın ve emekçi halklarımızın içinde yaşadıkları ağır sömürü koşulları ve politik (faşizmin saldırıları ve terörü, iç savaş) koşulları gözönünde tutulunca kolay anlaşılır.

DİSK üst yönetimini paylaşan sendikacıların, sendikacılık anlayışlarının gereği olarak izleyecekleri politikaların bugün yaşanan koşullarda ne gibi sonuçlar doğuracağı ve işçi sınıfının nisbeten bilinçli bir kesimini bünyesinde toplamış olan sendikaların konfederasyonu olan DİSK'in sınıf mücadelesinde devre dışı bırakılması için ne gibi manevraların uygulanacağı genel kurul öncesinde ve genel kurul sırasında anlaşılır hale gelmeye başlamıştı. Bu olumsuzlukları gören devrimci işçiler ve genel kurula katılabilen devrimci delegeler olumsuzluklara müdahale edebilmek; sınıf mücadelesinde DİSK'i bir işçi sınıfı örgütü olarak üzerine düşen görevleri yerine getirebilmek için çabalarını birleştirmeye yöneldiler.

Bu çabaların bir sonucu olarak işçi sınıfını burjuvazi lehine oyalamak; burjuvazinin düzeni tamir etme ve ayakta tutma politikalarına işçi örgütlerini, sendikaları araç haline getirmek anlamına gelen ve bugüne kadar uygulamalarıyla bundan başka bir anlama gelmediği defalarca kanıtlanmış olan "sendikacılık" anlayışlarının DİSK yönetimine egemen kılınması bu genel kurulda biraz problemli olmuştur. Genel kurulun bu problemli yanı ise gelecek açısından umut verici bir gelişmeyi işaret etmektedir.

DİSK Genel kurulundaki olumlu gelişmenin muhtevasını anlatmış olması bakımından 7 sendikanın Genel Kurula sunduğu ortak imzalı bildiriyi aynen aktarmakta yarar var.

"DİSK'in 7. Genel Kurulu yapılıyor. Biz, YERALTI MADEN-İŞ, DERİ-İŞ, NAKLİYAT-İŞ, LİMTER-İŞ, DEVRİMCİ SAĞLIK-İŞ, ASİS, SİNE-SEN Sendikaları olarak, bu Genel kurulun, DİSK'in önünde yükselen mücadelenin yöntemini belirleyecek, bu yöntemin gerektirdiği yapılanmayı sağlayacak bir platform olabilmesi için güçlerimizi birleştirmeyi kararlaştırdık. Dileğimiz ve çabamız, tüm delege arkadaşlarımızın bu tavır etrafında birleşmeleri doğrultusu olacaktır.

Öncelikle vurgulamamız gereken konu, Genel Kurul öncesinden beridir sözü çokça edilen 'DİSK içindeki birlik' sorunudur.

'Birlik' öncelikle ilkesel davranabilen kişi ve yönelişlerin arasında gerçekleşebilir. Kendi siyasi varlıklarının devamını DİSK yönetiminde bir-iki koltuk kapabilmekte bulan, bunun için devrimci etkinliklere karşı tavır almaktan çekinmeyen, tüm demokratik kuruluşları grup çıkarları için anti-demokratik yöntemlerle altüst etmekten çekinmeyenlerle, işçi sınıfının iktidar mücadelesinde, faşizme karşı dişe diş, kararlı bir mücadele verenlerin birleşecekleri ortak bir nokta yoktur.

Reformist sendikal anlayışlar bir yanda, sınıf mücadelesini ön plana çıkaran, tüm uğraşını, her aşamayı sınıf savaşı yönünde verenler bir yanda olacaklardır elbet.

6. Genel Kurul'dan bu yana geçen süre içinde DİSK Yönetiminde bulunanlarla, o Genel Kurul'da seçimi yitirdikleri için tüm hırçınlıklarını ikibuçuk yıldır sürdüren siyasi anlayış arasında temel ayrılık yoktur. Bu ayrılığın odaklandığı nokta sadece "usul" üzerindeymişcesine görülmekte ve gösterilmektedir.

Oysa Türkiye bir dönüm noktasına gelmiştir. DİSK'in önündeki ivedi görev direnenlerin yanında yerini alması, bu direnişin genişlemesi için zorunlu aygıtların, yani direniş komitelerinin örgütlendirilmesinin en geniş boyutlara götürülmesini sağlamaktır.

Reformist sendikal anlayış bu kavramların içini boşaltmak için elinden geleni yapmakta, ancak direnmenin görkemli sonuçları reformizmin bu çabalarını en kesin biçimde yoketmektedir.

TEKEL, TARİŞ, ANT BİRLİK, ÇORUM bu çabanın boşa çıkışının en somut örnekleridir. Faşizme karşı mücadeleyi içi boş kitle eylemlerine indirgemek isteyenler, düzenin paçası haline gelmiş reformistlerdir. Kitle eylemlerini bir bayrak yığını, bir renk cümbüşü haline getirenler, içi boş kof kalabalık gösterilerini işçi sınıfının mücadele günlüğüne sokmak isteyenler, özünde, gerçekten faşizme karşı etkin mücadele verecek kitlesel gösterilerin, DİRENİŞ CEPHESİNDE örgütlenmiş halk tarafından yapılabileceği gerçeğini bilinçli bir biçimde sınıfımıza unutturmak isteyenlerdir.

Sırtından kurşunlanan öğrenciler, evlerinden elleri kolları bağlı alınıp öldürülen gençler, faşist saldırılarla, işkenceyle yıldırılmak istenen işçiler, aydınlar, köylüler, DİSK'in bu Genel Kurulunda boş 'Birlik' nidaları, ilkesiz birliktelikler değil, ama kararlı, bilinçli mücadele edeceğini ilan eden ilkeli, etkin bir DİSK bekliyorlar.

Özcesi, bu Genel Kurul, üst planda yapılan bir takım siyasi manevraların sonucu ilkesizliği ilke edinmişlerin kof birlik çağrılarını onaylayıcılar topluluğu değil ama tüm direnen insanların yanında yer alacağını en açık biçimde, en etkin biçimde ilan eden bilinçli işçiler topluluğu olmalıdır.

Bu Genel Kurulun faşizme, emperyalizme, şovenizme karşı mücadele için bir tek yolu vardır. Yukarıdan beridir anlatmaya çalıştığımız DİRENİŞ CEPHESİ'nin işçi sınıfının ellerinde en geniş biçimde yaygınlaşmasının organizasyonuna girmek, bunun için de gerekli olan yapısal değişikliği bu Genel Kurulda ortaya koymak, bu yeni biçimi burada yaratmaktır.

Bu yeniden organizasyonun ilk ve temel koşulu 'düzenden' tam bir kopuştur. Düzenin tam anlamıyla saldırılanlarca oluşturulduğunu en geniş kitleye anlatmak, onları bu saldırılara karşı savunma gruplarında birleştirmek, mücadeleye sokmaktır.

Bu temel perspektif etrafında, ilkeli, düzenle bağlarını atmış bir DİSK yaratamaz isek, ne denli koalisyonlarla biraraya gelirsek gelelim YARIN ÇOK GEÇ OLACAKTIR."

Genel Kurulda bu bildiriyle muhtevası ortaya konmuş olan devrimci bir muhalefet de DİSK'in bir işçi sınıfı örgütü olarak üzerine düşenleri yapabilmesi doğrultusunda çabalar sarfetmiş, önerilerini ve görüşlerini genel kurulda anlatmıştır. Ancak bu devrimci muhalefetin gücü reformist ve revizyonist anlayışların ittifakının DİSK yönetimine gelmelerini engellemeye yetmemiştir.

DİSK'in 7. Genel Kurulunun böyle sonuçlanmış olmasının getireceği olumsuzluklar ve zararlar gözönünde tutulduğunda Devrimci İşçilerin ve sendikaların omuzlarına düşen görevlerin daha da ağırlaştığını hemen belirtmeliyiz. Çünkü DİSK Genel Kurulunun böyle bir yönetimle sonuçlanmış olması burjuvazinin cüretini ve isteklerini artıracaktır. Burjuvazi DİSK'ten sarı sendikacılık hizmeti talep etmektedir. Ve DİSK'in burjuvazinin talep ettiği hizmetlere koşulabilmesi için de bugünkü gibi bir yönetim en uygunudur.

Faşizmin saldırılarıyla süren iç savaş koşullarında işçi sınıfının "Devrimci" ismini taşıyan bir sendika konfederasyonunun faşizmin saldırıları karşısında nasıl bir tavır alması, neler yapması gerektiği üzerinde konuşmak bile abestir. Ancak bugün görünen o ki, DİSK yöneticileri bu çatışmalar sanki Türkiye'de olmuyormuşcasına ilgisiz kalabilmekte; faşizmin saldırıları, cinayetleri, terörü sanki kendilerini hiç ilgilendirmiyormuş gibi davranabilmektedirler; işten atmaların, grev yasaklamalarının, lokavtların ve burjuvazinin işçi sınıfının ekonomik-demokratik haklarını fütursuzca gaspetmesinin DİSK'ti hiç ilgisi yokmuşcasına sessiz kalabiliyorlar. Dahası, burjuvazinin olgunlaştırdığı faşist sendikacılığa geçiş hazırlıkları bugünkü DİSK yöneticilerini hiç ilgilendirmiyor. Aksine onlar bütün bu gelişmelere karşı doğru dürüst bir mücadele verilmesini isteyen; DİSK'in bütün bu gelişmeler içinde neleri, nasıl yapması gerektiğini araştıran, öneren ve mücadele edenleri DİSK'te etkisiz hale getirmek için, kısacası DİSK'i adına layık bir örgüt haline getirmek için uğraşanları saf dışı etmeye çalışıyorlar.

Bu durumda Devrimci İşçiler sınıf mücadelesinin önümüze koyduğu görevlerin yerine getirilmesinde bugünkü yönetimiyle DİSK'ten olumlu birşey beklememelidirler; hatta engellemeler beklemelidirler. İşçi sınıfının faşizme karşı mücadele görevlerinin, ekonomik-demokratik hakların gaspına karşı ve bütün olarak sendikal mücadele görevlerini yerine getirebilmek için DİSK yöneticisi sendikacıların engellemelerini de aşmak gerekecektir.

DİSK Genel Kurulu Devrimcilerin bugüne kadar işçi sınıfının tabanında yürüttükleri devrimci çalışmayı daha etkin örgütlenmelerle ve daha büyük bir çabayla sürdürmeleri gereğini de vurgulamıştır. DİSK 7. Genel Kurulu işçi sınıfının sendikal mücadelesini daha etkin ve işçi sınıfının devrimci mücadelesinin bir parçası olarak yürütebilmek için sendika yönetimlerine sınıf bilinçli devrimci işçilerin getirilmesinin gereğini ve önemini bir kez daha vurgulaması bakımından da anlamlı olmuştur. Çünkü bu Genel Kurul Devrimci İşçilerin sendikalarına sahip çıkmak ve yönetimlerine elmek konusunda oldukça yetersiz bir çaba içinde olduklarını ve bu konudaki yetersizlikler aşılamaz ise işçi sınıfının sendikal mücadele alanında büyük zararlara uğrayacağı gerçeğini çok açık bir biçimde gözler önüne sermiştir.

O halde işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesi alanında devrimciler görevlerini layıkı ile yerine getirebilmek için bir yandan tabanda, işyerlerinde, fabrikalarda ve mahallelerde, en geniş işçi kitlesini faşizme ve patronlara karşı örgütleyip mücadeleye sokacak direniş komitelerini örgütleme çabalarını artırırken, diğer yandan sendikalarda devrimci işçilerin iktidar olmalarını sağlamaya yönelik çalışmalarını hızlandırmalıdırlar.

●

Kongreden Notlar.....

● *7 Sendikanın Ortak Davranışı DİSK'te Devrimci Alternatifin Doğuşu Olarak Tanımlandı.*

Genel Kurulun üçüncü günü Yeraltı Maden-İş'in okuduğu ortak bildiri ile Asis, Deri-İş, Nakliyat-İş, Limter-İş, Sine-Sen, Devrimci Sağlık-İş ve Yeraltı Maden-İş güçlerini birleştirdiklerini ve delegeleri de bu birliğe çağırdıklarını açıkladılar. Genel Kurulda iki gün sürekli olarak bu yedi sendikanın getirdiği somut öneriler tartışıldı.

Yedi sendika adına söz alanlar somut olaylarla revizyonizmi ve reformizmi teşhir ettiler. Kongreye katılan delegeler bu tartışmalardan olumlu yönde etkilenirken; revizyonist ve reformist sendikacılar DİSK'te Devrimci bir alternatifin doğuşuyla karşı karşıya olduklarını anlayarak telaşa kapıldılar.

Yedi sendika, seçimlerde, nicel güçlerinin reformist ve revizyonist ittifakı ait edecek durumda olmadığı için aday göstermediklerini, ancak ilerleme, TİP, TSİP ve bunlara çanak tutan reformist anlayışların dışında bir yönetim oluşturulur ise böyle bir yönetime oy vereceklerini açıkladı. Bu sendikaların çabaları, reformist ve revizyonistlerin ittifakını engelleyemedi. Sonuçta, ortak bildirilerinde belirttikleri gibi "Birleşecekleri ortak nokta yoktur" diyerek seçildikleri yönetim kademelerinden de istifa ettiler.

Bu yedi sendikanın çıkışının DİSK'te devrimci bir alternatife dönüşebilmesi, ortak bildirilerinde belirttikleri hayata geçirmeleri ve DİSK'e sahip çıkmalarıyla mümkün olacaktır.

● *Birlik-Çığırtkanlığının Anlamı*

Yükselen sınıf mücadelesi, reformist sendikacıların işçi sınıfını oyalama misyonlarını DİSK içinde tek başlarına yerine getirebilmesini her geçen gün biraz daha imkansız hale getirmektedir. Diğer yandan revizyonist sendikacıların da reformistlerle aynı ve ortak olan misyonlarını yerine getirebilmeleri için müttefiklere ihtiyaçları vardı. İşte bu zorunluluk reformist ve revizyonistlerin ittifaklarının temelini oluşturmaktadır.

Sınıf mücadelesi pratiği içinde yüzleri iyice açığa çıkmış olan reformist ve revizyonistler ittifaklarının bu temelini gizleyebilmek için, "DİSK'te BİRLİK" çığırtkanlığına sarıldılar.

Genel Kurulun başından sonuna kadar her iki kanat da "DİSK'te Birlik" çığırtkanlığını sürdürmekle birlikte; "ne için, ne yapmak için, neye karşı ve nasıl bir birlik" sorularını cevaplayamadılar. Besbelli ki çığırtkanlığını yaptıkları "Birlik", DİSK üst yönetimini reformist ve revizyonist anlayıştaki sendikacıların birlikte paylaşmalarından başka bir anlama gelmiyordu.

● *Baştürk'ün İpleri Elinde Tutma Manevraları Müttefiklerini Telaşlandırdı.*

Daha demokratik bir işleyiş getirecek olan tüzük değişikliği maddesine Baştürk karşı çıktı. Yapılan oylamada tüzük değişikliğini isteyen oylar fazla çıkınca (ancak 2/3 çoğunluk sağlayamadığı için değişiklik gerçekleşemedi), Baştürk bunu kendisine güvensizlik olarak değerlendirdiğini ve genel başkan olmayacağını belirterek kongreyi terketti. Baştürk'ün bu manevrası, müttefikleri üzerinde baskı kurma ve yönetimi oluştururken avantajlar elde etme amacına yönelikti. Bu arada 2 günlük tartışmalarla devrimci kesimin kongrede yaratabileceği etkinlik de kongrenin nasıl bir sonuçla biteceği konusunda tereddütleri artırıyordu. Bu gelişmeler, revizyonistlerle ittifakın bozulmakta olduğu korkusunu yaratti. Bu korkuyla revizyonist kanattan "ihanet" feryatları yükselmeye başladı. Ne var ki, gerek revizyonistler gerekse reformistler bu kongrede böyle ihanetler yapmaya kalkışamayacak kadar birbirlerine muhtaçtılar...

● *Oyun İçinde Oyun*

DİSK üst yönetimine ilerlemecilerin girebilmesi için ilerlemecilerden çok CHP'lilerin gayret göstermiş olması ilk bakışta anlaşılmaz bir şeymiş gibi görünmekle birlikte oynanan oyunu biraz daha yakından izleyenler için CHP'nin bu gayreti çok anlaşılır bir şeydir. Şöyle ki;

Abdullah Baştürk, DİSK'e dayanacak bir parti kurarak politik arenaya atılmak istemektedir. CHP'nin solunda olacak böyle bir parti ise CHP için önemli bir darbe anlamına gelmektedir. O halde CHP'ye, Baştürk ve ekibinin böyle bir girişimini çeşitli yollardan engellemeye çalışmak düşmektedir. İşte bu sebeple CHP, Baştürk ve ekibini DİSK'te yalnız ve etkili bir durumda bırakmamak için gayret sarfetmektedir. Ve Baştürk'ü DİSK üst yönetiminde oyalama ve politik arenaya girmesini engelleme taktiklerine başvurmaktadır. CHP'nin bu taktiklerine en uygun araç ise ilerlemeci, TİP'li ve TSİP'li sendikacıları yönetime ortak etmektir.

CHP'nin bu düşünceleri ve çabaları reformist sendikacıların revizyonist sendikacıların ittifakının gerçekleşmesinde önemli bir rol oynamıştır.

Diğer taraftan Baştürk de CHP'nin oyun içinde oyununu bilerek çeşitli manevralara yönelmiştir. Örneğin delegelerin önemli bir kesimine hakim olduğunu, CHP'ye ve ilerlemecilere gösterecek taktiklere başvurarak reformist ve revizyonist sendikacıların ittifakının ancak kendi istediği biçimde gerçekleştirilebileceğini vurgulamıştır. Nitekim bu ittifak Baştürk'ün istediği tarzda gerçekleşebilmiştir. Bu bakımdan ittifakın ancak güdük bir şeklide gerçekleştiğini söylemek yanlış olmaz.

● *Seçimler*

Kongredeki güç gösterisi manevralarına bir de 7 sendikanın seçimlerde ne yapacağını açıklaması eklenince (7 sendika güçlerini, ilerleme, TİP, TSİP ve bunları yönetime sokmak için çabalayan CHP'li reformistlerin ittifakını bozma doğrultusunda kullanacağını ve bu ittifakın dışındaki bir oluşuma oy vereceğini açıklıyordu) seçimler kilitlenme noktasına gelip dayanıyor, reformistlerle revizyonistlerin ittifakı şekillenemiyordu.

İttifakın bu açmazını yine Baştürk düzeltti. Genel-İş delegeleri Baştürk'ün emri ile baskı altına alındı. Reformistlerin ağır bastığı bir şekillenme ile ittifak gerçekleşti ve seçimi kazandı. Buna karşılık devrimci demokrat sendikalar baştan beri ortaya koydukları anlayışlarını seçimlere katılmamak şeklinde eylem e dönüştürdüler. 7 sendikaya çeşitli nedenlerle (kimi seçilememe ve dıştalanma tepkisiyle) katılan 5 sendikayla birlikte (12 sendika) salondan ayrılma tavrını koydular. Sonra bu 12 sendika "Teslimiyetçiler cephesinde" yer almamayacağını ileri sürerek seçildikleri yönetim organlarından da istifa ettiklerini ortak imzalı bir bildiriyle açıkladılar.

KSD oportünizminin bozgunculuğu ve bazı gerçekler...

Geçtiğimiz dönemde, Ankara'da, Antalya'da, İstanbul'da KSD ile Devrimci Yol taraftarları arasında daha öncekilere göre nisbeten daha yaygın bir biçimde olumsuz bazı olaylar, silahlı çatışmalara dönüşen kavgalar meydana gelmiştir. Bu olayların önemli saydığımız yönleri üzerinde ayrı bir yazıda duracağız. Her ne kadar olayların çıkış biçimleri, ileri sürülen çeşitli iddialar gibi konular üzerinde olaylar olup bittikten hemen zaman sonra uzunca boylu durmanın gereksiz olduğu doğru bir düşünce olarak kabul edilebilirse de, olayların ve açığa çıkardığı bazı gerçeklerin altının bir kez daha çizilmesinde fayda bulunduğu kanısındayız. Üstelik KSD tarafından hepsi yalanla dolu onlarca sayfalık tefrikalar yayınlandığı için bazı konuları açıklamak gerekli hale gelmiştir.

1. Olaylar Antalya'da, Ankara'da ve İstanbul'da çeşitli nedenlerle ortaya çıkmıştır. Buna karşılık "KSD", "Dev-Sol" ve "HK" olayları "Devrimci Yol'un siyaset yasakçılığı yapmasına"(!) bağlayarak Devrimci Yol'a karşı ortak tavır geliştirmeye çalışmışlar; ortak bildiriler dağıtmışlar, hatta Ankara'daki bazı örneklerinde olduğu gibi Devrimcilere karşı ortak güç kullanmaya kalkışmışlardır. Olaylar içerisindeki en ibret verici ve öğretici gelişme budur. Devrimci Yol'un yıllardır faşizme karşı mücadelede biraraya getirmeyi başaramadığı bu üç grup, Devrimcilere karşı bir çırpıda birleşebilmişlerdir. Birbirlerinin siyasetlerinin bir ifadesi olan sloganların yasaklanıp yasaklanmaması konusunda anlaşamadıkları için anti-faşist eylemlerde, 1 Mayıslarda bir araya gelmeye, ortak bildiriler dağıtılıp ortak mitingler yapmaya yanaşmayan grupların 1 Mayıs 1980'in hemen arkasından, üstelik siyaset yasakçılığı yaptığı iddiasıyla Devrimci Yol'a karşı birleşebilmelerinin değerlendirilmesini okuyucuya bırakmakla yetiniyoruz.

2. Olaylar sırasında ve olaylar sonrasında KSD birçok bildiri ve yazılar çıkarmıştır. Dikkat çekici olan şey ileri sürülen iddiaların hepsinin yalan üzerine kurulu oluşudur. Antalya'daki olaylar, KSD'cilerin Hal'de çalışan devrimci işçilerden ücretlerinin % 20'sini kendilerine verilmesini istemeleri ve devrimcilerin bunu kabul etmemeleri üzerine KSD'cilerin devrimcileri dövmeye kalkmaları üzerine çıkmıştır. Dergilerinde ve Ankara'daki olaylar öncesinde dağıtılan bildirilerinde ise olayı aynen;

"Antalya hal işçilerinden birinin pantalonu çalındı. Daha sonra işçiler çalınan pantalonu bir Devrimci Yol'cuda gördüler. Durumu proletarya sosyalistlerine söylediler. Gidilip çalınan mal geri istendi ve bir emekçinin malının çalınmasının yanlışlığı anlatıldı. Karşılık Bir öld, bir ağır yaralı." (Üçüncü sayı !) Şeklinde anlatmaya kalkışmışlardır. Olayın doğrusu açıklanınca da "Devrimci Yol Antalya'daki olay şu sebepten çıktı diye yazı yazıyor. Olayın ne sebepten çıktığı hiç mühim değil, mühim olan olayın çıkması, mühim olan olayın kötü olması" denerek, Demirel'i aratmayacak şekilde demagoji yapmaya kalkışmaktadırlar. Yine Antalya'daki marifetleri anlatılınca, önceleri "Antalya'da çaldıkları pantolonu geri istediğimizde bir proleter sosyalistini öldürüp birini yaralayan Devrimci Yol'cuların yaptıklarının doğru olmadığı anlatılmakla yetinildi" diye anlattıkları olaylar konusunda bu kez de "evet proleter sosyalistleri Antalya'da hissi davranarak(!) bazı olumsuz davranışlarda bulunmuşlardır"(!) gibisinden laf geveleme yapmaya başlamışlardır.

Bir örnek de Samsun'la ilgilidir. Samsun'da, Devrimci Yol'un Türkiye çapında yapılan mitinglerinin bir parçası olarak 14 Haziran için miting izni alınmıştır. Daha sonra 15 Haziran için de KSD taraftarlarının bir miting izni aldığı anlaşılınca, görüşülmüş ve 14'ündeki miting iptal edilerek 15'inde ortak miting yapma kararı alınmıştır. (Daha sonra ise KSD'liler 14'ü akşamı Ankara'dan gelen talimatla mitingi ortak yapmaktan vazgeçtiklerini açıklamışlardır. Ertesi gün ise polisin baskısı karşısında, toplanan kitleyi polisle karşı karşıya bırakarak kaçmışlar ve miting bu şekilde gerçekleştirilememiştir). Bu olay KSD'ciler tarafından şu biçimde anlatılmaktadır.

"(DY'ciler) bizim olduğumuz mahalleleri, şehirleri ve benzeri çalışma alanlarını bilinçli hedefler seçmişler ve bu alanlarda oligarşi ve faşistlerle çarpışmak yerine bizimle uğraşmayı tercih etmişlerdir. Bu konuda ilginç bir örnek: 15-16 Haziran için, aynı 15'inde Samsun'da yapacağımız mitingi sabote etmek için kendileri aynı 14'ünde miting(!) izni almışlardır. Samsun'da hiç bir güçlerinin olmaması, bu çizginin Kurtuluş'a karşı tavırlarının ne ölçülere vardığının bir göstergesidir..."

Bu ne biçim şeydir. Yalan, yalan, yalan! Hertürlü rezilliği ortmek ve karşı tarafı suçlamak için, durmadan yalan. Yalanlar açığa çıktığında ise, en bayağısından bir demagoji. KSD saflarında bütün bunları "bu ne biçim iştir, bu ne biçim rezilliktir" diye karşı çıkacak akıl başında kimse kalmamış mıdır? Herkes kavgaların çok kötü olduğunu söyleyip duruyor. Bu kafalarla ve bu şekilde proletarya sosyalistliği gibi şatafatlı isimler de takarak serbestçe siyaset yapılabildiği sürece kavgaların zararlarından bahsedip durmak gerçekten manasız hale gelen bir yakınmadan başka bir şey ifade etmez.

3. Ankara'daki olaylar kapsamı bakımından daha geniş boyutlu olmakla birlikte durum yine aynıdır. Antalya'daki olayların (pantolon savaşları biçiminde!) ve yıllarca önce üç liseli öğrenci arasında meydana gelen (ve Devrimci Yol'la hiç bir ilgisinin olmadığı defalarca anlatılmış olan) bazı olayların "işkencecilik-hırsızlık" gibi adi suçlamalar biçiminde anlatıldığı tahrik bildirileri dağıtılmaya başlanmıştır. Bu bildirilerden birini devrimcilik adına utanç verici bir şey olmasa dergimizde aynen basacaktık.

Olaylar öncesinde dağıttıkları bildirilerde "Devrimci Yol dağılmak üzere olduğu için bize saldırıyor, olaylar çıkabilir, kendilerinden de ölenler olabilir" gibi ifadelerle kavga çıkarmaya ne kadar kararlı olduklarını ortaya koymuşlardır.

Nihayet bu tür tahrik bildirilerinin dağıtılmasına mani olununca "Devrimci Yol siyaset yasakçılığı yapıyor" diyerek, en ufak bir müdahale karşısında silaha sarılarak olayların genişlemesine yol açmışlardır. Nihayet olaylar bu noktada, Devrimcilerin mevcut birim örgütlerinin dağıtılıp işlerliğinin ortadan kaldırılmasının önüne geçilmesini amaçlayan müdahaleleri ve son çatışmaların meydana gelmesi ile sonuçlanmıştır. Ankara'daki olaylar sırasında KSD'cilerin, yine olayların başında SBF'yi uzaktan tarayarak bir yoldaşımızın ölümüne yol açmaları, bir köşeye sıkışıp kalmanın verdiği bir çılgınlıkla sağa sola saldırmaları (bu arada Tandoğan meydanında bir durakta, "Devrimci Yol'cular var" diyerek, bekleyen sıradan insanları tarayarak kadın ve çocukları vurmaları) türünden yaptıkları şeyleri ve yine bu olaylar üzerine dağıttıkları iğrenç yalan ve demagojilerle dolu yazı ve bildirilerindeki iddiaları üzerinde burada uzunca durmayı gerekli görmüyoruz. Siyaset yasakçılığı iddiaları üzerinde ise ayrı bir yazıda etraflıca duracağız.

4. KSD şefleri, Devrimci Yol'un kendi tabanını demokrasi terbiyesi vererek eğitmediğini söylüyorlar. Kavgaların önüne geçmek için, eğitimin belli bir rolü olduğu doğrudur. Ama eğitilmesi gereken Devrimci Yol taraftarları değil KSD şefleridir. KSD yöneticileri, eskiden beri sahip oldukları "mafia tipi" kafa yapılarını mutlaka değiştirmelidirler. Proletarya sosyalisti olmak istiyorlarsa önce bunu yapmalıdırlar. Zira proletarya sosyalisti olmak için sadece işçiler arasında birşeyler tezgahlamaya çalışmak yetmez. İşçiler arasında hangi kafayla ve nasıl çalışıyorsun, bu önemlidir. Yine bu konuda da bir-iki örnek verelim:

İstanbul'da Nakliyat-İş Sendikasının başına musallat olan KSD'cilerin yaptıkları sendika bülteninde şöyle anlatılmaktadır: "24.6.1980 günü Genel Yönetim Kurulu üyesi Mustafa Toy'u tabanca kurşunu ile yaraladılar. 29.4.1980 günü Nakliyeciler sitesine silahlı saldırılar düzenlediler. 11.6.1980 günü 'adam öldüreceğiz, kelle alacağız' diyerek... Nakliyeciler sitesine silahla saldırdılar... 17.6.1980 günü işten dönen işçilere kahvede saldırarak işyeri temsilcilerinden Celal Karabulut'u ve Kemal Karabulut'u tabanca ile yaraladılar. Bütün bunlar gösteriyor ki Kurtuluş'cular silahlı saldırıyı alışkanlık haline getirmişlerdir." (19.6.1980 tarihli DİSK Nakliyat-İş bülteni).

KSD'ciler ayrıca Keramik-İş'in devrimcilik-demokratlıkla hiç bir alakası olmayan genel başkanı ile devrimci işçilere karşı işbirliği yapmaktan çekinmemişlerdir. Genel kuruldan önce delege listesini ilan etmeyerek ve devrimci delegelerin isimlerini silip uydum delegeler getirerek sendikayı gaspetmişlerdir. Daha sonra zor kullanarak işçileri baskı altında tutmaya çalışmışlar, birkaç kez sendika binasına silahlı baskınlar düzenlemeye kalkışmışlardır. İşçilerin parasını puvyonlardaki şarkıcılara yediren kişilerle işbirliği yaparak, işçilere silahlı baskınlar düzenleyerek, sendika ele geçirmeye çalışmakla, mafia çeteleri gibi gazino-otobüs işletmeciliği ele geçirmeye uğraşmakla proletarya sosyalisti olamayacağına aklımız kesiyor mu?

Solda ayrılıklar, çatışmalar ve «siyaset yasakçılığı» yaygaraları;

ANTİ-FAŞİST MEVZİLERDE NASIL BİR DEMOKRASİ?

Solun bölünmüşlüğü ve bölünmelerin, ayrılıkların giderek silahlı çatışmalara varması devrimci hareketin önündeki en önemli olumsuzluklardan biri olarak ortada durmaktadır.

Son zamanlarda meydana gelen bazı olaylar üzerine yayınladığımız Özel Sayının girişinde vurgulandığı gibi: "Bu çatışmaların faşizme karşı mücadeleye verdiği zararlar ortadadır ve bu zararları uzun uzun anlatmaya gerek bile yoktur.

"Solun bölünmüşlüğü olgusu herşeyden önce geniş emekçi halk kesimlerinin devrimci harekete yönelmelerini engelleyici bir rol oynamaktadır. Burjuvazi de bu durumu bilerek istismar etmekte '49 fraksiyon'(!) üzerine sık sık tefrikalar yayınlatarak devrimci hareketin bir 'çıkmaz yol' olduğu düşüncesini yaymaya ve düzene karşı yükselen geniş halk muhalefetini düzenin sınırları içindeki siyasi potalarında eritmeye çalışmaktadır. Ayrılıkların çatışmalara dönüşmesi emekçi halk kesimlerinin devrimci harekete olan güvenlerini daha da sarsarken, burjuvaziye yeni olanaklar sağlamaktadır."

Bütün bunlar, bugüne kadar defalarca vurgulanmış gerçeklerdir. Ancak şu da açık bir gerçektir ki;

"Ayrılıkların sık sık çatışmalara dönüşmesinin bütün çabalara rağmen önlenememesi gerçeği karşısında sadece bu çatışmaların kötü olduğunu, olmaması gerektiğini söylemekle *yetinmek* sözkonusu sorun karşısında yeterli bir tavır sayılamaz.(*)

Yapılması gereken, soldaki ayrılıkların çatışmalara varmasının nedenlerini doğru bir şekilde kavramak ve bu sorunun yarattığı olumsuzlukların giderilmesi ya da en aza indirilebilmesi konusunda yeterli çözümler getirmektir."

—I—

Kuşkusuz, Sol'un bölünmüşlüğü olgusu ve ayrılıkların bizatihi kendisi bir çatışma kaynağı teşkil eder. İdeolojik ve siyasi bakımlardan farklılaşmaları, sınıf mücadelesinin yüklediği görevler karşısındaki farklı tavır alışları ihtiva eden ayrılıklar ve bu temeldeki gruplaşmalar varolduğu sürece, siyasi plandaki farklı tavırların giderek çatışmalara dönüşmesi de olumsuz bir *sonuç* olarak ortaya çıkmaktadır. Nitekim son zamanlarda giderek yaygın bir şekilde sol içi çatışmaların meydana gelmesinin arkasında, temelde, ülkedeki gittikçe şiddetlenen sınıf mücadelesinin —başka bir ifade ile iç savaş sürecinin giderek derinleşmesinin— oportünist grup siyasetlerinin önünü daha çok *tıkamaya* başlaması gerçeğinin bulunduğu olaylar dikkatle incelendiğinde kolayca farkedilebilecek bir şeydir.

Ancak, bu gerçeklerden hareketle "*ayrılıklar bütünüyle ortadan kaldırılmadan*, çatışmaların önüne geçmek ve sol içi çatışmaların devrimci mücadeleye vereceği zararları önlemek de mümkün değildir; bu yüzden, ayrılıkları ortadan kaldırmak suretiyle mesleyi kökünden çözmek lazımdır" şeklinde bir sonuca varmak elbette sözkonusu olamaz.

Herşeyden önce ayrılıklar, köklü sınıfsal temellere dayalıdır. Bu sebeple ayrılıkların bütünüyle ortadan kaldırılması beklenemez.

Türkiye'deki olağanüstü boyutlara varan gruplaşma eğiliminin arkasında da

(Devamı 14. sayfada)

KSD oportünizminin bozgunculuğu ve bazı gerçekler...

KSD'liler yine Haziran ayı içinde Kombinat'da kendilerine barış vermeyi kabul etmeyen Malatya'lı ve anti-faşist bir gazino sahibini öldürmüşlerdir. Yine aynı KSD'lilerin Antalya'da kendilerine barış vermeyi kabul etmeyen otobüs şirketlerinin otobüslerini yaktıkları da bilinmektedir.

Bu gibi olaylara ve geçmişteki siyasi benzerlerine işaret ederek KSD yöneticilerinin gerçekten iyi bir eğitime ihtiyaçları olduğuna işaret ettiğimizde, KSD yöneticileri bizi geçmiş yaraları deşmekle suçlayacaklar. Kendilerinin detaylara özeleştiri yaptıklarını söyleyecekler.

Hayır, olaylar olduktan, herşeyi berbat etmiştikten sonra "Tüh, yanlış oldu, yine yanlış yaptık, çok üzüldük" diye gerçekleştirmenin hiç bir faydası olmaz. Çünkü bu sizin eski alışkanlığınızdır. Herşeyi mahvedeceksiniz, sonra da "ne yapalım yanlış oldu" der çıkarsınız. Olaylara özünlemekte samimi olabilirsiniz. Ama bunun dışardan görünüşü, öldürtüğü adamların arkasında, TV'den üzüntülerini belirtmeyi adet haline getiren Türkeş'in görünüşünden hiç de farklı olmamaktadır, ve herkes sizi bizim kadar iyi bilmediği için de ne yazıkki aradaki farkı çok kimse görememektedir.

O halde, "olayları çok üzüldüğümüz", "yanlış olduğunu kabul ettiğimiz" tekrarlayıp durmak hiç bir şeye yaramıyor. Bu yüzden eskiden beri taşıyıp geldiğiniz şu "mafia tipi", "külhanı dehşet"(!) kafalarını bir yana bırakmadan ne proletarya sosyalisti olabilirsiniz ne de devrimci mücadeleye daha sayısız zararlar vermekten başka doğru dürüst bir şey yapabilirsiniz.

Devrimci Yol'u tabanında size karşı kin tohumları ekmekle suçlayıp duruyorsunuz. Asıl siz, Devrimci Yol'a karşı yaptığınız akıl almaz işlerle bunu kendiniz yapıyorsunuz. Devrimci Yol'u düşman bellemişsiniz. Kendi siyasi varlığınızı, geleceğinizi, herşeyi, Devrimci Yol'un yenilmesinde bulacağınızı sanıyorsunuz. Bu yüzden dıdıra-çanıt atma, yalan ve hatta açık muhbirlik dahil her yöntemi kullanarak Devrimci Yol'a karşı mücadele etmeyi mantıklı bellemişsiniz.

Bundan vazgeçin. "Önce kendiniz Devrimci Yol'a karşı (sizi muhbirlik bile yapmacak hale getirecek kadar) kin duymaktan vazgeçin. Çünkü bu şekilde devrimci mücadeleye büyük zararlar verebilseniz bile elinize bir şey geçmez. Devrimci Yol'un yenilmesinin, kazanan olmayı olduktan sonra, kaybeden devrimci hareket olduktan sonra size ne faydası olacaktır!

Bu yüzden, ASKİ'siyle, HK'cesiyle ya da Devrimci Yol'a karşı kin yatsa onunla birleşerek, Devrimci Yol'u yaptırmaya uğraşmaktan ve bu şekilde bütün devrimcileri kendinize düşman etmekten vazgeçin!

Ama böyle birşeyi yapmanız da (sade Devrimci Yol'u ve başkalarını sıçlayıp karalamakla kurtarabileceğinizi düşündüğünüz bugünkü yerinizde kaldıkça) ne yazıkki mümkün görünmüyor. (Çünkü böyle bir samimi özeleştiriyi sahip olduğunuz önderlik makamını ada yıkıtıranınız).

Bu yüzden siz herhalde kendi kafanızın doğrusunda kimbilir daha nice duvarlara çarpa çarpa ve kafanızın dayandığı yere kadar gideceksiniz.

Biz, size değil, sadece arkanızdan giden samimi insanlara acırız. Çünkü kafanız yine taşa çarpıldığında "tüh yine yanlış etik" diyerek, bu kez de ne tarafa dönecekse hiç belli değildir.

geniş orta sınıf kesimleri içindeki süratli politikleşme olgusu yatmaktadır; güçlü bir proletarya partisinin örgütlü ve birlik içinde hareket etme geleneğinin bulunmadığı, böyle bir partinin ideolojik-politik-örgütsel yolgösterici liği ile, toplumsal muhalefetin etkin bir şekilde yönlendirilemediği bir ortam içinde orta sınıf kesimleri içinden çıkan düzene muhalefet eğilimleri kolayca "buğunsız" gruplaşmalara yönelme özelliği göstermektedir. Uluslararası "Sosyalist" hareketin içinde bulunduğu durumun etkisi de dikkate alındığında sol içindeki bölünmelerin bütünüyle önlenmesinin veya hiç değilse aşırı boyutlara ulaşan gruplaşmaların asgari bir düzeye indirgenebilmesinin kısa bir süre içinde mümkün olmadığını kabul etmek gerekecektir.

O halde sorunu,bölünmeleri, ayrılıkları sınıflar mücadelesinin bir gerçekliği olarak kabul ederek çözmeye çalışmak gerekir. Uzun vadede, toplumsal muhalefetin güçlü bir devrimci hareket etrafında merkezileşmesini sağlayacak şekilde, birleşmesi mümkün bütün devrimci unsurların doğru devrimci siyasi çizgi etrafındaki *birliğini* sağlamak için mücadele ederken, bugün için sol içi ayrılıkların ve çatışmaların devrimci-anti-faşist mücadeleye verdiği zararları hiç değilse en az seviyeye indirilmesi için çalışmak gerekir.

Bu noktada bugünkü durumda öncelikle *sol gruplar arasındaki ilişkilerin nasıl biçimlenmesi* gerektiği sorunu gündeme geliyor.

Bu konuda bazı *disiplin ve davranış ilkelerinin* gerekli olduğu kesindir. Zira *"her grup istediği gibi davransın, sadece karşı döviş olmasın"* şeklindeki bir anlayışın geçersizliği açıktır.

Özellikle devrimci kesimlerin çoğunlukta olduğu (faşistlerden arındırılmış) mevzilerde, mahallelerde, bu soru buralarda *nasıl bir demokrasi ve disiplin anlayışının egemen olacağı* manasına gelmektedir.

Herkesin kendi bildiği gibi davranmasının, istediğini (solculuk adına) yapmasının, sonuçta (bırakınız kavgaların önlenmesini) buraların tam bir *kargaşa alanı* haline gelmesinden başka bir sonuç vermeyeceği ortada olan bir şeydir. Bizim görevimiz ise, herhalde heryeri "Tunceli'ye çevirmek" değil, tersine (Tunceli gibi) heryeri Fatsa'ya benzetmeye çalışmak olmalıdır. Bunun yolunun ise "bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler" (ya da "ajitasyon ve propaganda da serbestlik, eylemde de serbestlik"!) manasına gelen bir anlayışın geçemeyeceğini sanırım herkes kabul etmek zorundadır.

İşte "siyaset yasakçılığı" yaygaralarının başladığı yer de burasıdır.

-II-

KSD yöneticileri, kavgaların neden olarak Devrimci Yol'un Direniş Komiteleri konusundaki anlayışını göstermektedirler. Onlara göre Devrimci Yol, *"direniş komitelerinin ait olduğu birimlerdeki bütün hayatı denetleyeceği, diğer grupların dağıttıkları bildirileri de kontrol ederek provokatif ifadeler varsa çıkaracağı"* biçiminde bir *provokasyon çizgisi*(!) geliştirmiştir. Kavgaların sebebi de bu anlayıştır. Zira (bu anlayış diğer grupların siyasi çalışmalarına *"ambargo koyma"* manasına geldiği ve de *"proleter sosyalist hareketin siyasi çalışmasının karşısına kim dikilirse onu aşacakları"* için) *"Devrimci Yol bu anlayışından vazgeçmedikçe (...) bu çatışmaların bitmesi beklenemez."* (Öncü, S. 5, s. 19).

Devrimci Yol'un Direniş Komiteleri konusundaki devrimci tezlerinden vazgeçmesi sözkonusu olmadığına göre, bu oportünist anlayışlarla uğraşmak gerekecektir. KSD ile birlikte aynı görüşleri ihtiva eden ortak bir bildiri dağıttıklarına ve Ankara'daki bazı birimlerde hep beraber "Proleter sosyalist hareketi" birimlerin demokratik örgütlenmelerine ait disiplin ilkelerinin *"üstünden aşırmaya"*(!) çalıştıklarına bakılacak olursa, HK ve askıcıların da, KSD ile aynı görüşleri paylaştıkları anlaşılmaktadır.

-III-

Sorun gerçekte, özellikle bazı okullardaki devrimci-*demokratik örgütlenmelerin* işlerliği ile ilgili bir sorun olarak ortaya çıkmıştır. Bu birimlerdeki örgütlerin seçimlerini çoğunlukla kaybeden bazı azınlık oportünist gruplar, buralarda engeniş kitlelerin iradesini temsil eden örgüt yapılarını dağıtmaya, işlerliğini ortadan kaldırmaya çalışmaktadırlar.

1974'ler sonrasında gençliğin merkezi örgütlenmesini oluşturmak, bu örgütler bünyesinde çeşitli görüşlere sahip *gençliğin faşizme karşı eylem birliğini* sağlamak doğrultusunda uzun mücadeleler yürütülmüştür. Bu mücadeleler sonucunda ve gençlik yığınlarının faşizme karşı en geniş ve aktif bir şekilde katılabilmelerinin sonucunda birçok yerde faşist güçler yenilgiye uğratılarak güçlü anti-faşist mevziler oluşmuştur.

ODTÜ, SBF, Yükseliş gibi birçok okulda bütün öğrenci kitlesinin ve bütün siyasi eğilimlerin, grupların serbetçe katıldığı seçimler yapılmakta; bu seçimler sonucunda bütün kitlenin iradesi en demokratik bir şekilde merkezileşerek, o birim veya okula ait devrimci-demokratik örgütlenmeler oluşmaktadır.

Sorun bu örgütlerin oluşmasından sonra ve bu örgütlerin *işlerliği-yetkileri* konusu ile ilgili olarak çıkmaktadır. Bazı gruplar bu örgütlerin, ODTÜ-ÖTK, SBF-DER gibi başından itibaren oluşumuna katıldıkları, seçimlerine yönetime gelmek için girdikleri (fakat çoğukez azınlıkta kaldıkları için yönetime gelamedikleri) *bu örgütlere ait demokrasiyi* ve ona ait disiplini kabul etmeye yanaşmamaktadırlar.

Şu *"bildirilerin kontrol edilmesi"* meselesini ele alalım. ODTÜ'de, SBF'de, vb. okullarda yıllardan beri okul dernekleri tarafından okulda yapılacak bildiri dağıtma, afiş asma gibi faaliyetlerin kontrol edilmesi sözkonusudur. Çeşitli gruplar tarafından okulda herhangi bir bildiri, vb. dağıtılması sözkonusu olduğunda, derneğe haber verilmesi istenmekte, bu şekilde okulda özellikle sol gruplar arasında çatışmaya yol açacak nitelikteki bildirilerdeki, çatışmaları tahrik edici ifadelerin düzeltilmesi istenebilmektedir. Bu işleyiş yakın zamana kadar bütün gruplar tarafından kabul edilmekte idi. Gerek KSD gerekse HK bu demokratik işleyişe ve "geçerli disiplin ilkelerine uymak" mecburiyetini hissetmişlerdi. Ancak son zamanlarda bu işleyişlere karşı çıkmaya ve çeşitli birimlerdeki merkezi demokratik örgütleri dağıtmaya çalışmaktadırlar.

Böyle bir disiplin ilkesinin uygulanmasını kendi siyasetlerine uygulanan bir ambargo olarak kabul etmektedirler. Hele kendilerine proleteryanın biricik devrimci-komünist temsilcisi gibi bazı sıfatlar da yakıştırdıkları için koca proleteryanın(!) bir okuldaki öğrenci temsilciliğine ait bazı disiplin ilkelerine uymasını bir türlü içlerine sindirememişlerdir. İki de bir *"Biz proletarya partisiyiz bu disiplin bizi bağlamaz"* gibisinden itirazlarla olay çıkarmışlar, fakat devrimcilerin sorumlu ve dikkatli tutumları nedeniyle ciddi olayların meydana gelmesinin önüne geçilebilmiştir.

KSD de son zamanlara kadar bu demokrasiye uyar görünmüştür. Buna rağmen son kavgalar öncesinde tutum değiştirerek, onlar da HK'cılar gibi hareket etmeye başlamışlardır. İçinde uydurma ve çirkin suçlamalar ve kışkırtıcı ifadeler dolu bildirileri birim derneklerine haber vermeden dağıtmaya başlamış, kendilerine niçin bu şekilde hareket ettikleri sorulduğu zaman da "öyle bir şey mi vardı?" gibisinden birim örgütlerini tanımadıklarını ifade eden "kühani"ce cevaplar vermişlerdir.

En ufak bir müdahaleyle karşılaştıklarında da siyaset yasakçılığı yaygarası ile silahlı kavgaya başvurarak çatışma çıkarmışlardır. (Anlaşıldığı kadarıyla diğer bazı gruplarla beraber hareket edecekleri bir konuda çalışma çıkararak, Devrimci Yol'a karşı bir "geniş cephe" oluşturmayı hesabetmişler ve ona göre hareket etmişlerdir).

-IV-

Burada ilk olarak üzerinde durulması gereken nokta şudur: KSD ve benzeri oportünist gruplar anti-faşist/devrimci mevzilerdeki, demokratik kitle örgütlenmelerinin işlerliğine ve onlara ait demokrasi ilkelerine karşı çıkarlarken, (bu örgütlerin yönetimlerinin çoğunlukla Devrimci Yol görüşüne sahip olanlar tarafından oluşması nedeniyle) kendilerine *Devrimci Yol'a ait disiplin ilkelerinin* dayatıldığını ileri sürmektedirler. *"Bu örgütlerin disiplin ilkelerine bir Kurtuluşçu'nun... uymasını beklemek budalalıktır"* diye yazıyor KSD yazarları. *"Eğer kastetmek istediğiniz sizin güçlü olduğunuz bir yerde herkesin sizin disiplin ilkelerine uymalı ise o başka."* diyorlar. Bu saçma bir iddiadır ve bile bile yapılmış bir tahrifat ve çarpıtmadan başka birşey değildir. Örneğin ODTÜ-ÖTK tarafından uygulanan demokrasi hiçbir şekilde Devrimci Yol'un kendi iç disiplini olarak gösterilemez. Herhangi bir yerdeki

demokratik örgütlenme çerçevesi içinde hem diğer gruplara hem de kitlelere Devrimci Yol'a ait disiplin ilkelerinin uygulanması hiçbir zaman sözkonusu olamaz ve olmamıştır. Sözkonusu olan disiplinin Devrimci Yol'a ait örgüt disiplini değil, anti-faşist devrimci mevzilerdeki-birimlerdeki en geniş kitlenin ve bütün siyasi grupların katılımı ile oluşan demokratik örgütlere ait bir demokratik-disiplin olduğu ortadadır. Ve oportünizmin bu demokratik işleyişlere karşı çıkışını, "bize Devrimci Yol'un grup disiplini kabul ettirilmek isteniyor" diye gizlemeye çalışması, onların sahtekarlığını birkez daha açığa çıkarmaktadır.

Öte yandan, bu asgari disipline uymayı kabul edemeyecek kadar *"demokrasi terbiyesinden yoksun"* olan oportünist gruplar, *her grubun sadece kendi grup disiplinine uymasını başka bir disiplin tanımamasını* önermektedirler. KSD son zamanlarda bu talebini kendi taraftarlarına *"sizin uyacağınız disiplin sadece kendi örgütlülüğünüzdür, bunun dışında ne pahasına olursa olsun hiç bir disiplin kabul etmeyin"* diye talimatlar çıkaracak kadar açık bir şekilde savunur hale gelmiştir.

ODTÜ'de, SBF'de ya da başka bir yerdeki demokrasiyi beğenmemek mümkündür. Oralarda uygulanan bazı disiplin ilkelerini de beğenmeyip eleştirmek mümkündür. Ama bunun yerine *"herkes sadece kendi disiplinine uysun"*, "herkes aklına esseni-siyaset serbestliği adına yapmakta serbest olsun" şeklinde bir saçmalık ileri sürülebilir mi? Böyle bir durumun anti-faşist mevzileri nasıl bir kargaşa ortamına sürükleyeceğini kestirmek hiç de zor değildir. Örneğin geçenlerde ODTÜ yurtlarında kalmakta olan 7-8 HY taraftarı "biz bugüne kadar sosyal faşistlere karşı sadece lafta mücadele ettik. Şimdiden sonra fiilen eyleme geçeceğiz" diyerek, "sosyal faşist" dediklerine karşı "eyleme" geçmeye, onların odalarını işgal etmeye kalkmışlardır. Buna ÖTK siyaset yasakçılığı yapmamak için(!) seyirci mi kalmalıdır?

Aslında böyle bir sınırsız serbesti, devrimci-anti-faşist mücadelenin örgütsüz ve kendiliğinden bir şekilde yürüdüğü birçok yerde, bugün "geçerli" olan bir durumdur; ve buralarda hertürlü saçmalığı, "siyaset yapma" adına icra etmek sonuna kadar serbesttir; isteyen esnaftan haraç toplamakta; isteyen halka karşı zorbalık uygulayabilmekte; isteyen hırsızlık ve lumpenlik yapmakta; "sosyal faşistlere" ya da başkalarına karşı cihat ilan edebilmektedir. En masum işler her grubun kendi siyasetini benimseyip benimsemediğine bakmaksızın herkese gazete satmaya, herkesten "yardım" toplamaya çalışmasadır. Sonuçta bırakınız kavgaların önlenmesini, buralar tam bir *"cehenneme"* dönmektedir.

Bir Askıcının doğru birşey söylemesi ender raslanan birşeydir. Geçenlerde yine "Devrimci Yol'a karşı" dağıttıkları bir bildiride tek doğru ifade vardı. O da, Tunceli'deki olumsuz duruma işaret eden ifadelerdi. Bir Askıcının bile görebildiği gibi, gerçekten Tunceli'de halk sol gruplar arasındaki ayrılıklardan ve çatışmalardan şikayetçidir. Solculuk-devrimcilik adına yapılan serserilikler ve sol gruplar arası "aşiret çatışmaları" yüzünden halk içinde olumsuz bir durum vardır. Ama Tunceli'de kavgalar çoğunlukla "siyaset yasakçılığı" gibi sebeplerden değil, başkaca değişik sebeplerden çıkmaktadır. Burada zaten siyaset yasakçılığı değil herkesin "sadece ve sadece kendi disiplinine"(!) uyduğu bir kargaşa hakim olmuştur. (Tabii, herkesin kendi "disiplininin", tavuk hırsızlığından başlamak üzere neleri ihtiva ettiğini tahmin edebilirsiniz). Bu durumda yapılması gereken şey nedir? Devrimci Yol tarafından bu sorunun çözümünde de bilinçli- anti-faşist kitlelerin devreye sokulması; bilinçli anti-faşist halk kesimlerinin katılımıyla, halk komitelerinin oluşturulması ve sorunların çözümünde bu komitelere en geniş yetki ve sorumluluk tanınması önerilmiştir. Kuşkusuz bu şekilde hemen herşey çözülecek değildir, ama öncelikle, hiç değilse halk devrimcileri kendi üstünde ve kendi adına tepişen bir kırk haramiler çetesi olarak görmekten çıkacaktır. Sonra, giderek herkesin uymak zorunda olduğu bir halk demokrasisi anlayışı geliştirilebilecek, kendi disiplininden ya da disiplinsizliğinden başka şey tanımayan gruplar da bir ölçüde de olsa bir demokrasi terbiyesine tabi tutulabileceklerdir. Bu şekilde Tunceli'deki gibi bir kargaşa ortamının önüne geçilmesinden de öteye birçok iyi şeylerin yapılabileceğine ilkenin başka yerlerinden birçok örnek göstermek mümkündür. Ne var ki Tunceli halkı tarafından da benimsenen bu önerinin karşısına kendi grup disiplininden başka birşey tanımayan HK ve benzeri oportünist gruplar çıkmıştır. Halk komitelerinin oluşturulması için 1978 yılında düzenlenen toplantının yapılacağı sinema salonu başka zamanlarda —Tunceli'de— birbirleriyle tepişmekten başka birşey yapmayan HK, HB ve benzeri gruplar tarafından ortaklaşa basılmış ve halk komitesi seçimini amaçlayan toplantı dağıtılmıştır. (Ne yazık ki bu oportünist bozgunculuk karşısında Tunceli'deki Devrimciler etkili olamamışlardır).(**)

Aslında, Tunceli'nin adı çıkmıştır! Gerçekte, anti-faşist mücadelenin *örgütsüz ve darmadağınık olduğu*, bütün anti-faşist kitlelerin örgütlülüğünün ve bunlara ait demokratik bir disiplinin hakim kılınamadığı, her grubun sadece kendi disiplinine tabi olduğu heryerde son derece olumsuz bir ortamın bulunduğu bilinmelidir. İyi bilmek gerekir, çünkü, bu durum sonuçta en geniş anti-faşist kitlelerin, devrimci mücadeleden-politikadan uzaklaşmasını getirecek çok önemli bir tehlikeyi kendi içinde barındırmaktadır.

Eğer bu konuda gerekli devrimci müdahale ve doğru çözümler getirilemezse, bu durum Türkiye devriminin geleceğini olumsuz bir yönde etkileyecek önemli bir tehlike teşkil edecektir. Anti-faşist mevzilerde yaratılan *kargaşa* ortamı, geniş kitlelerin devrimci-anti-faşist mücadele saflarında harekete geçirilmesini önleyici, devrimci potansiyeli dağıtıcı bir rol oynayacaktır ki, bunun bir halk devrimi için ölümcül bir zaaf teşkil edeceği tartışmasız birşeydir.

İşte oportünizmin dayatmaları bu noktada önem taşımaktadır. Bir okulda KSD'cilerin ya da ötekilerin sadece ve sadece kendi sakat anlayışlarının parlak numuneleri olan bazı bildirileri dağıtıp dağıtmamaları (genel olarak devrimcilliğe bulaştırabilecekleri pislikler dikkate alınmazsa) önemli birşey değildir. Ama oportünizmin istediği, ya da gerçekleştirmeye çalıştığı şey ODTÜ-ÖTK, SBF-DER, GAZİ-DER ve benzeri birim örgütlerinin işlerliğinin ortadan kaldırılıp dağıtılmasadır; ve bunun yerine tam bir gruplar anarşisinin egemen hale getirilmesidir.

Bugün, bu demokratik örgütlerin işlerliğini, onlara ait disiplin ilkelerini tümüyle yoketme ve yerine de her grubun kendi "siyasi" disiplinini geçirmeye çalışanların, bir zamanlar AYÖD ve benzeri merkezi gençlik örgütlerinden ayrılarak (YDGF, Dev-Gör gibi) her grubun kendi gençlik örgütünü oluşturması ve merkezi gençlik örgütlenmesini dağıtmaya çalışma gibi *"görev"*(!)ler ifa ettikleri hatırlanmalıdır. Bu, ortadaki bozgunculuğun (tarihi kökleri ile birlikte) daha iyi kavranmasını sağlayacaktır.

Kaldı ki, bugün sorun, yukarıdaki örneklerinden de görüldüğü gibi, gençlik birimlerinin, okulların çerçevesini çoktan taşmıştır ve devrimciler bugün geniş halk kitlelerinin faşizme karşı direniş mücadelelerinin disiplinli ve örgütlü bir şekilde geliştirilmesi görevleri ile yüzyüzedirler. Gençlik kitlesi içinde tecrit olmuşluğun sonucu olarak gençliğin kitlesel örgütlerini dağıtmaya çalışan oportünistler ise bu kez aynı bozgunculuğu halk kitleleri içinde, köylerde, mahallelerde, fabrikalarda gelişen örgütlü mücadeleye taşımaya kalkmaktadırlar. Geniş halk kesimlerinin faşizme karşı direniş örgütlerinden, burularda geçerli demokrasi (ya da disiplin!) kurallarından sözetmeye başladığımızda her türlü oportünizm (namına basmışcasına) yine bağırıp çağırmaya başlamakta; Direniş Komitelerini siyaset yasakçılığı ve dolayısıyla provokasyon örgütleri(!) olarak suçlamaya varduracak kadar kendilerinden geçmektedirler. İşte (*"Jurnalci"* bir dergi olarak tanınan) "Öncü"deki *"geçerli demokrasi ilkelerine uymak..."* başlıklı yazıdan bir bölüm:

"Geçerli olan disiplin ilkeleri 'gelişen iç savaş koşulları tarafından ortaya çıkarılmış ve faşist saldırılara maruz kalan en geniş halk kesimlerinin faşizme karşı birleşik direnişinin örgütlenmesini amaçlayan örgütlenmeler'miş. 'Faşizme karşı direniş mevzilerinde her kafasına esenin istediğini (siyaset yapma adına) yapmakta serbest olacağı bir kargaşa ortamı yaratılmamalı' imiş.

"... Kendi kafasından bir hayal uyduruyor, sonra herkesin bu hayale uymasını istiyor. İnanmayanları da 'disiplin' ilkelerine uymadığı için 'cezalandırıyor'. Tam bir megalomani.

"Direniş Komiteleri hayalinizin bir ürünüdür... sizin yalnızca sizin örgütlerinizdir. Sizin taraftarlarınızın içinde toplandığı örgütler. Bu örgütlerin disip-

lin ilkelerine bir Kurtuluşçunun... uymasını beklemek budalalıktır..." (Öncü, Sayı 5, s. 19).

"Geniş kitlelerin faşizme karşı birleşik direnişinden", "geçerli olan disiplin (ya da demokrasi!)" ilkelerinden sözederek nasırına basıldığı için olsa gerek; gelişigüzel sayıklıyor; besbelli manasını bile düşünmeden "megalomani" den, "hayalcilik"ten sözediyor!

Hayal olan nedir? *Gelişen iç savaş koşulları* mı? Bunun sonucu olarak en geniş kesimlerin *faşizme karşı birleşik direnme örgütlerinin yaratılması gereği* mi? Anti-faşist mevzilerde herkesin kafasına eseni yaptığı *bir kargaşa ortamının olmaması* ihtiyacı mı? Hayal olanlar hangisi?

Bütün bu yazılanlara "hayal ürünü" gibi sıfatlar takmaya kalkan birinin, ya bugün Türkiye'de yaşananlardan haberi yoktur; ya kafasından zoru vardır; ya da sadece Devrimci Yol tarafından ileri sürülen herşeye gözü kapalı karşı çıkmayı kendisine vazife edinen iflah olmaz bir oportünistten başka birşey değildir.

Ama insanın, sadece "Öncü" dergisi okusa bile, Türkiye'de yaşanan *gerçeklere* ait bazı şeyleri görebilmesi zor birşey değildir. Örneğin Öncü dergisinin öteki bazı yazılarında "Çorum Direnişi" anlatılmaktadır ve bu yazıda devrimciler tarafından yıllardır anlatılmaya çalışılan ve yukarıda bahsedilen yazıda "hayal ürünü" olarak değerlendirilen gerçekler yarım yamalak da olsa aktarılmaya çalışılmaktadır:

"Gün Sazak'ın öldürülmesinden beri sürmekte olan faşist saldırı hızını kaybetmeksizin devam etmektedir. Eğer devrimciler bu saldırıların önüne yek-vücut olarak çıkamazlar, mücadele güçlerini birleştirip Çorum'da olduğu gibi faşist saldırıların önüne dikilemezlerse bu saldırılar yavaşlamayacağı gibi faşistlerin yeni yeni mevzilerde güçlenmelerini ve saldırılarını yeni bölgelere doğru geliştirmelerini getirecektir... Bu tabloyu görüp de en azından fiili mücadele birliğini gerçekleştirmemek, faşizme karşı savaşacağım diyen güçleri bir araya getirmemek, faşizmin hazırlanmakta olduğu genel bir katliamı kabullenmektir." (Öncü, s. 5).

Evet, "aklın yolu birdir" derler! Gerçi, anlatılan durum sadece G. Sazak'ın öldürülmesinden ve Çorum olaylarından beri varolan yeni bir durum değil, Sivas, Malatya, Elazığ, Maraş olaylarından beri varolan, (yıllardır devrimcilerin yüzlerce kez tekrarlayıp durdukları) bir gelişmedir. Ama işin bu yanı önemli değildir. Görüldüğü gibi yukarıdaki yazıda *"Gelişen iç savaş koşulları ve onun gereği olarak en geniş kesimlerin faşizme karşı direniş örgütlerinin yaratılması gereğinden"* sözedilmektedir. "...Savaşacağım diyen... güçleri bir araya getirme" ihtiyacından sözedildiğine göre, ortada Devrimci Yol'un "iç savaş" dediği ve (herşeyden önce KSD'nin evrim aşamasını tahrip eden) bir SAVAŞ var demektir. Savaşacak *"güçleri bir araya getirmek"* dendiğine göre, yine herhalde Direniş Komiteleri türünden, ya da başka biçimde, farklı sınıfsal ve siyasal eğilimlerden kişilerin içinde yeraldığı *"cephesel"* bir örgütlenmeye ihtiyaç var demektir! (örgütsüz birlik olmaz!). Yoksa "Öncü" yazarı bütün bunları, KSD yöneticilerine mi anlatmaya çalışıyor? Veya, Öncü yazarı da mı hayal görüyor?

"Çorum direnişinden" başlıklı yazıda şunlar da yazılıyor: "(Çorum'da) tecrit olmaya başlayan HK grubu da devrimcilerin eylem birliği içerisinde yeralmak zorunda kaldı. Eylem sırasında tüm siyasi gruplar duvar yazılarının altına 'Devrimciler' imzasını attılar. HK grubu ise, direnişi kendisine maletmek için, HK ve TDKP imzasını kullanmaya çalıştı. Diğer grupların (proletarya sosyalistlerinin de içinde bulunduğu) ortak mücadelelerine ve ortak bildiri dağıtmalarına karşı HK grubu tekbaşına hareket etti: Herkes direnişte yerini alır barikatları beklerken HK'cı fırsatçılar halka gazete satmak ve bağış toplamak için uğraştılar.

"Elbetteki hiç bir grubun siyasi faaliyeti hiç bir gerekçe ile engellenemez. Sadece ve sadece siyasal gruplardan sıcak mücadelenin hız kazanmış olduğu bir durumda sorumluluk içinde davranmaları beklenir. *Mücadelenin yarattığı birliği siyasal çalışma yapma adına sabote etmemeye özen göstermek gerekir.* (abç)" (agy).

Görüyorsunuz, oportünizmin dar grupçu kafa yapısından bir nebze olsun kurtulabilen bir kimse, Öncü dergisinin Çorum muhabiri bile olsa, gerçekleri (ya da Öncü'nün "geçerli demokrasi ilkelerine uymak" yazısının yazarının bizim gördüğümüzü ileri sürdüğü hayalleri!) görebilmektedir.

Görüldüğü gibi, (hem de Devrimci Yol'a karşı ortak bir siyaset yasakçılığı savaşı vermekte oldukları bir sırada) proletarya sosyalistleri, TDKP'nin proleter devrimcilerine karşı fena halde "siyaset yasakçılığına" başvurmaktadırlar. Ondan "TDKP-HK" imzalı bildiriler dağıtmamasını, *"mücadelenin yarattığı birliği siyaset yapma adına sabote etmemesini"* istemektedir. Yani HK'nın kendi grup disiplininden başka bir demokrasiye uymasını istemektedir! Kaldı ki biz, herkesin kendi imzaları ile bildiri dağıtmamasını da değil, sadece ve sadece bildiri dağıtırken, örneğin Çorum'da oluşmakta olan komitelerden (ki Öncü'nün Çorum muhabiri, Cumhuriyet gazetesinde bile bahsedilen bu komitelerden —nedense— bahsetmiyor) izin almasını; halkın en geniş katılımı ile demokratik bir muhteva taşıyacak şekilde oluşacak olan bu komiteler bünyesinde, devrimci bir halk demokrasisine ait disiplin ilkelerinin geliştirilmesini; herkesin buna uymasını; bu şekilde "mücadelenin yarattığı birliğin siyaset yapma adına sabote edilmemesini"; ayrıca bu komitelerin faşizme karşı uzun vadeli birleşik direnme görevlerini yerine getirecek şekilde geliştirilmesini istiyoruz.

Bütün bunların bir hayal ürünü olmadığını Öncü'nün Çorum muhabiri de görebiliyorsa, neden KSD şefleri hala "hayallerden", "megalomani"den sözedip duruyor? Neden ille de "Direniş Komiteleri hayalinizin bir ürünüdür. Sizin şu veya bu amaçları taşıyan örgütlerinizdir. Ama sizin, sadece sizin örgütlerinizdir. Sizin taraftarlarınızın içinde toplandığı örgütler. Bu örgütlerin disiplin ilkelerine bir Kurtuluş'çunun... uymasını beklemek budalalıktır" diye zıkırdanıp durmaktadır.

Peki, kabul edelim ki bütün bunlar hayal; Direniş Komiteleri de bizim, sadece bizim örgütlerimiz! (hem hayal hem gerçek!). Peki o halde Çorum'daki gibi anti-faşist mevzilerdeki disiplin ilkeleri ne olmalıdır? Siz, sadece bize ait olmayan nasıl bir örgütlenme öneriyorsunuz? Bu örgütlere ait sizin de uymanızı bekleyebildiğimiz nasıl bir disiplin öneriyorsunuz? Örneğin Çorum'da "Kazanılmış mevzilerin, mücadelenin sağladığı birliğin kalıcılığını ve devamlılığını sağlamak" için ne yapılmalıdır? Bunun için (Direniş Komiteleri yerine) nasıl bir örgütlenme biçimi ve ona ait nasıl bir disiplin ve demokrasi öneriyorsunuz? Özetle, anti-faşist mevzilerdeki geçerli olan disiplin ilkeleri nasıl birşey olmalıdır? Oportünizmin bu sorulara verdiği cevap "herkes sadece kendi disiplinine uysun, herkes istediğini yapsın" saçmalığından ibarettir.

Mademki Direniş Komiteleri sadece bizim örgütlerimizmiş, ya da hayalmiş; o halde siz *bütün anti-faşist halk kesimlerinin içinde yeraldığı, demokratik bir şekilde ve anti-faşist halk kitlelerinin katılımını sağlayacak biçimde oluşan örgütlenme biçimlerini önerebiliyor musunuz? Bunlarda devrimci bir halk demokrasisine uygun bir disiplinin uygulanmasını* önerebiliyor musunuz? Biz, sizin tarafınızdan getirilecek bu önerilere katılmaya hazırız. "Bizim, yalnızca bizim" olmayan bu örgütlenme içinde yeralmaya ve ona ait disiplin ilkelerine uymaya hazırız. Ama, bu sorular karşısında oportünizmin (yine nasırına basılmışcasına!) *"bu sizin tarif ettiğiniz Direniş Komitelerinden başka birşey değil! Direniş Komiteleri ise sizin hayalinizin ürünü olan provokasyon örgütleridir; siz bu anlayışınızdan vazgeçmedikçe, kavgalar da devam edecek, bu kavgalarda sizden insanlar da ölebilecektir; çünkü proleterya sosyalistleri ne pahasına olursa olsun sadece ve sadece kendi örgütlülüklerine ait disipline uyacak başka hiçbir disipline uymayacaklardır"* diye avaz avaz bağırmaya başlayacağından emin olabilirsiniz.

Bu ifadeler, onların bu konudaki söylediklerinin *eksiksiz bir özetinden* ibarettir.

-V-

Oportünizm, anti-faşist mevzilerde herkesin kendi grup siyasetinin egemen olduğu, herkesin kendi bildiğini, aklına estiğini yaptığı bir "siyaset yapma serbestliğinden"(!) başka birşey öneremez. Ve gerçekten de KSD ve benzeri oportünist gruplardan, anti-faşist mevzilerdeki devrimci halk çoğunluğunun demokratik bir şekilde oluşan iradesine ve onun gereği olan demokrasiye uymale

Zararlı bir akılsızlık: TEHDİTLE BAĞIŞ TOPLAMA

Son günlerde İstanbul'da esnaftan haraç toplanması olayları sık sık gazetelere yansımaya başladı. Devrimcilere maledilmeye çalışılan bazı tehditle para toplama olaylarını gerici basın ve faşistler sonuna kadar istismar ederek devrimcileri karalamaya ve halkla aralarını açmaya çalışıyorlar.

Devrimci Hareketimiz burjuvazinin ve faşist güçlerin esnaf üzerine olan oyunlarını teşhir etmeye, bu oyunları ve istismarı engellemeye yönelik yoğun çabalar sarfetmiştir. Ve bu yönde çaba sarfetmeye devam edecektir. Devrimci Hareketimizin bu çabalarının bir sonucu olarak pek çok yerde özellikle Devrimci Hareketimizin ulaşabildiği yörelerde faşistlerin istismarı önemli ölçüde engellenebilmiş, burjuvazinin propagandasının etkileri kırılabilmiş, devrimcilerle esnaf arasında iyi, dostane ilişkilerin geliştiği gözlenmiştir.

Devrimci Yol'un bu kapsamdaki çabalarının bir gereği ve bir parçası olarak geçtiğimiz aylarda bir özel sayı hazırlanarak esnafa dağıtıldı. Devrimci Yol, yüzbinlerce dağıtılan bu özel sayıda, burjuvazinin ve faşizmin esnaf üzerine propagandasını ve oyunlarını teşhir etmeye; devrimcileri esnafa tanıtmaya; hakim sınıfların, devrimcileri esnafın düşmanıymış gibi gösterme gayretlerini boşa çıkarmaya ve esnafa gerçek düşmanın hakim sınıflar olduğunu göstermeye; kendisini halkın bir kesimi olarak gören devrimcilerin halkın, dolayısıyla esnafın düşmanı değil, ancak dostu olabileceğini anlatmaya çalışmıştır.

Bu özel sayıyı okuyan veya okumayan aklı başında herhangi bir devrimcinin burada esnafa anlatılan davranışların dışında hareket edebileceğini düşünmek bile zordur. Hele bu özel sayıyı okumuş olan bir anti-faşist kişinin (tabii aklı başında ise) bu özel sayıya ve Devrimci Yol'un bu konudaki çabalarına karşı çıkabilmesini anlamak ise çok zordur. Ama ne yazık ki anti-faşist saflardaki herkesin aklının başında olduğunu ileri sürebilmek de bir o kadar zordur... Örneğin Askıcılar, Devrimci Yol'un Esnaf

---

SOLDA AYRILIKLAR, ÇATIŞMALAR VE "SİYASET YASAKÇILIĞI" YAYGARALARI

rını beklemek (kendilerinin de buyurduğu gibi!) "budalalıktır". Bu, kendi siyasetine güvenemeyen, daima azınlıkta kalacağını; bugünkü siyasi gelişmelerin sonucu olarak sürekli bir erimeye ve yıpranmaya uğrayan dar grup varlığını sadece her grubun kendi disiplinine tabi olacağı bir *"gruplar anarşisi cennetinde"* devamettirebileceğini hesabeden bir *"azınlık kompleksi"*nin tabii bir sonucudur.

Oysa, kendi siyasetine güvenen bir grup bundan korkmaz. Bolşevikler, azınlıkta olmalarına rağmen (Ekim devriminden önceki dönemlerde) daima sovyetlerdeki geçerli demokrasiye sonuna kadar riayet etmişlerdir, oportünistlerin böyle bir demokrasi terbiyesi gösterememeleri, kendi siyasetlerine güvenemeyen bir "azınlık kompleksi"nin sonucu olmanın da ötesinde, onların kitlelere güvensizliğinin de bir sonucu ve ifadesidir. Revizyonistler kitleleri daima güdülecek bir sürü olarak görürler. Bu yüzden onlara göre kitlelerin *(çoğunluğun)* iradesi hiçbirşeydir; kendi *azınlık* grupcularının (sadece grup çıkarlarını hesaba katan) iradesi ise herşeydir! Onlar bu görüşlerini bazen "Leninist örgütlenmenin yukarıdan aşağıya bir rota izlemesi gerektiği" açısından savunmaya çalışırlar ve devrimcileri kitlelerin devrimci insiyatifine verdikleri önem yüzünden bu Leninist örgütlenme ilkesine karşı çıkmakla suçlamaya kalkarlar (ki burada komünist parti örgütleri —devrimciler örgütü— için geçerli örgütlenme ilkeleri ile kitle örgütlenmeleri için geçerli ilkeleri bilerek birbirine karıştırmaktadırlar); bazen de düpedüz, *kitlelerin gerici olduğunu* ileri sürerler. (HK'cı oportünistler ODTÜ'de, çoğunluk iradesi ile oluşan ÖTK demokrasisine, çoğunluğun *gerici* olduğu gerekçesiyle —"ne yapalım Türkiye'de de halk AP'yi seçiyor" diyerek— uymamışlardır).

Kitleleri güdülecek bir sürü olarak gören bir revizyonist anlayışın sonucu olarak *devrimci halk kesimleri* içinde demokratik merkeziyetçilik ilkeleri doğrultusunda *çoğunluk iradesinin geçerli olması* şeklindeki bir demokrasi anlayışını reddeden oportünist gruplar, buna karşılık (çoğunluk iradesine karşı) kendi *azınlık grup iradesinin tahakkümünü* savunurlar. Binlerce kişinin düşünce ve isteklerini hiçe sayanlar, ama "ben proletarya sosyalisti olarak işçi sınıfını temsil ediyorum" gibisinden laflarla kendilerinin bilmem ne siyaseti olduğunu söyleyen 3-5 kişiye karşı bütün kapıların sonuna kadar açılmasını isterler...

—VI—

O halde ne olacaktır? Oportünizmin bozgunculuğuna, anti-faşist mevzilerin birer *"gruplar anarşisi alanı"* haline dönüştürülmesine razı mı olunacaktır? "Ya bu anlayışınızdan vazgeçersiniz, ya da daha çok kavga çıkar ve sizden de ölenler olabilir" şantajına boyun mu eğilecektir?

Elbetteki hayır. *Kesinlikle* hayır! "Kesinlikle" diyoruz, çünkü bu, Türkiye devriminin geleceği ile ilgili sorundur. Evet, sol gruplar arasında çatışmaların doğması çok olumsuz bir durumdur. Ama anti-faşist mevzilerin bir kaos ortamına sürüklenmesi de en az bunun kadar olumsuzdur.

Öncelikle, okul ve benzeri yerlerdeki mevcut örgütlenmelerin ve buralardaki geçerli demokratik işleyişlerin hem de *zor kullanılarak dağıtılmasına*, asla müsaade edilmemelidir. Tersine bu örgütlülük ve demokrasi anlayışı, *geliştirilmeli*, ülkenin birçok yerinde gelişmekte olduğu gibi fabrikalarda, köylerde, mahallelerde egemen hale dönüştürülmelidir. Buralarda en geniş anti-faşist işçi, köylü ve halk kitlelerinin katılımıyla komiteler oluşturulmalı ve bu komitelere geniş yetkiler tanınmalıdır.

Her grubun kendi bildiğini okuduğu, ("ajitasyonda ve propaganda da serbestlik, eylemde de serbestlik" türünden bir "ilke"nin egemen olduğu!) bir yerde sadece ve sadece sınırsız bir kargaşa doğar. Bu yüzden faşizme karşı direniş mevzilerinde herkesin siyaset yapma adına, istediğini yapmakta serbest olduğu bir kargaşa ortamının yaratılmasına asla izin verilmemelidir. Buralarda, devrimci bir halk demokrasisi anlayışına uygun bir demokrasi ve disiplin anlayışı egemen olmalıdır. Fabrikalardaki işçi komitelerine, köy ve mahallelerdeki halk komitelerine insiyatif ve yetki tanınmalı, bunlara ait demokrasiye herkesin uyması sağlanmalıdır; ve devrimci halk çoğunluğunun iradesine ve ona ait demokratik disipline uymayı kendi "proletarya sosyalistliği", ya da "TDKP'liği"ne sığdıramayanların, devrimci hareketi dejenere etmesine asla müsaade edilmemelidir...

Bu görüşlerimiz eleştirilebilir. Yerine daha doğru ve daha geçerli çözümler önerilirse onları da tartışmaya ve kabul etmeye hazırız. Ama kimse bize, anti-faşist mücadelenin daha örgütlü bir şekilde yürütülmesi gereği ortada iken, mevcut örgütlülüklerin de dağıtılması manasına gelen bir bozgunculuğu —hem de zor kullanarak— kabul ettirmeye kalkmamalıdır.

KSD yazarları "siyaset yasakçılığı devam edecekse, ona karşı mücadele de devam edecektir" diyerek "siz bu anlayışınızdan vazgeçmedikçe daha çok kavgalar çıkar" şeklinde sözler söylüyorlar.

O halde, oportünizmin bozgunculuğu devam edecekse, bozgunculuğa karşı mücadele de *sonuna kadar* devam edecektir!

Çünkü, tarihte oportünizmin üstüne basmadan yükselen bir tek devrim yoktur!

DİPNOT:

* Bu ifadeler karşısında KSD yazarları "gördünüz mü? Devrimci Yol'cular çatışmalara karşı çıkmayın diyorlar" diye basit demagojilere başvuruyorlar. *"Sadece* karşı çıkmakla *yetinmeyip*, bu çatışmaları önlemek için etkin çareler bulmak gerekir" sözlerini, "çatışmalara karşı çıkmayın diyorlar" diye çarpıtmaya kalkan bu "büyük teorisyenlerin" önderlik ettiği koca "proleter sosyalist" hareketlerden ne hayır geleceğini varın siz hesabedin.

** Benzer bir olay da Ankara'da meydana gelmiştir. Geçen yıl Ankara-Çinçin ve Öveçler'de HK ve Devrimci Yol taraftarları arasında kavgalar çıkmış, devrimciler kavgaların halk kitlelerinin önünde tartışılarak, halkın vereceği karar doğrultusunda çözülmesini önermişler ve sorun bu şekilde halkın önünde tartışılarak çözülmüştür. Halk temsilcilerinin kendilerini suçlu bulması üzerine HK sorumlularının küfür ederek saldırılarda bulunması, onların bütünüyle tecrit olarak bölgeye girmez hale gelmelerine yolaçmıştır.

Bildirisine ve bu konudaki çabalarına karşı çıkma "şerefi"ni kimseye bırakmadılar. Anti-faşist saflarda şaşkınlıklarıyla ün yapmış Askıcıların pek çok konuda olduğu gibi, esnafla ilişkiler konusunda da sergiledikleri davranışları akıl-sızlık ve şaşkınlıktan başka türlü açıklayabilen varsa bize de söylesin...

Esnaf Özel Sayısını kastederek, Askıcı şöyle yazıyor: "DY'nin orta ve küçük burjuvaziye ilişkin eylemleri ilginçtir. Bir yanden soyulmadık bakkal, lokanta, esnaf bırakmazken, öte de aynı nakaratla 'müttefikler zorla kazanılmaz' demagojisiyle kendi zorbalık ve haydutluklarının gizlenmesinden başka birşey değildir." (D.Sol, Mayıs 1980). İşte Esnaf Bildirisini okumuş bir Askıcının bu bildiriye tepkisi böyle oluyor. Peki, bu bildiriye bu tepkiyi gösteren bir Askıcının aklının yerinde olduğunu söylemek mümkün mü?

Devrimci Yol, hakim sınıfların esnafı devrimcilere karşı kışkırtmak için sürdürdüğü yalan ve iftira kampanyasına karşı mücadele ederken ve bu amaçla bildiri dağıtırken, Askıcı da Devrimci Yol'a karşı olma saplantısıyla ve şaşkınlıkla, "hayır, Devrimci Yol doğru söylemiyor; hakim sınıfların iddiaları iftira ve yalan değil gerçektir; devrimciler bir yandan soyulmadık bakkal, lokanta, esnaf bırakmazken, zorbalık ve haydutluk yaparken diğer yandan Devrimci Yol esnafı kandırmaya ve devrimcilerin zorbalık ve haydutluklarını gizlemeye çalışıyor" diye bağırmaktadır! Evet Askıcıların Esnaf bildirisine karşı söyledikleri başka bir anlama gelmez.

Askıcıların akıl-sızlığı ve şaşkınlığı Devrimci Yol'un Esnaf bildirisine ve bu bildiride de somutlanan çabalarına karşı sadece yukarıya aktardığımız gibi terbiyesizce kelimeler sarfetmekten ibaret olsa belki üzerinde bile durmazdık; Askıcıdır, Devrimci Yol'un yaptığı bir şeye karşı çıkma kompleksiyle böyle bir terbiyesizlik yapmış der, şaşkınlığına yorar geçerdik. Ancak bunların akıl-sızlığı ve şaşkınlığı sadece dergilerindeki satırlarda kalmamakta, pratiğe de yansımaktadır. Askıcılar halkla ve esnafla ilişkilerde yeterince dikkatli olmadıkları gibi esnafın tehdit edilmesi ve zorla para toplanması olaylarına sıkça adları karıştığı halde, burjuvazinin esnafı devrimcilere karşı kışkırtma taktiklerini boşa çıkartmak için hiç bir özel çaba sarfetme gereğini de duymuyorlar. Hatta karşı-devrim güçlerinin devrimciler aleyhine yürüttükleri yalan, iftira ve karalama kampanyasına malzeme teşkil edecek davranışlara da kalkıştıklarına sıkça tanık olmaktayız.

Geçenlerde Sirkeci'de vurulan gencin, memleketinde yapılan cenaze töreninde bu genci tanıyan halk "çok iyi bir gençti. Ama kötü bir işte, haraç toplarken öldü. Çok yazık " demiştir. Bir devrimci hakkında halkın böyle düşünmesi devrimciler için acı değil midir? Sirkeci olayı tek örnek de değildir. Askıcıların haraç toplama işlerinde yaralanan ve askıcıların yaraladığı daha birçok devrimci sempatizan vardır. Hatta ölenler vardır. Haraç toplama işlerinde vurulan, yaralanan, ölen, hapse düşen, dövülen insanlara gerçekten yazık değil mi? Devrimcilik adına bunların sorumluluğu nasıl taşınabilir?

Askıcıların davranışları, peşlerinden giden birçok iyi niyetli genç devrimci sempatizan unsurların devrimci bir kişilik kazanmalarını da önemli ölçüde engellemektedir. Bu genç unsurların bazıları devrimciliği Askıcılardan öğrenebileceklerini zannederek onların davranışlarını, dolayısıyla halkı ve esnafı tehdit etmeyi de normal ve "devrimcilik"lerinin gereği bir davranışmış gibi görmeye başlamakta ve çevrelerinde tekrarlamaya kalkışmaktadırlar. Ayrıca Askıcılardan taklit edilerek yapılan "devrimciliğin" böylesi, işsiz güçsüz lümpen gençlerin bir kısmınca bir geçim kaynağı olarak da görülmeye başlanıyor. Birkaçı biraraya gelerek çıkıp esnafı dolanıyor, "biz bilmem neciyiz" deyip, bağış adı altında para toplamaya başlıyorlar. Böylece haydutluğun devrimcilik maskesi altına gizlenebilmesine fırsat verilmiş oluyor.

Yine işaret etmek lazım ki, haraç toplama işleri sadece Askıcılara özel bir davranış değildir. Mesela KSD'nin de bu konularda Askıcılardan geri kalır yanı yoktur. Antalya'daki olaylar haraç meselesinden çıkmıştır. KSD taraftan bir devrimcinin öldüğü birçok devrimcinin yaralandığı çatışmalar KSD'nin devrimci işçilerden bile haraç istemesinden patlak vermiştir. Yine Antalya'da otobüslerin tahrip edilmesi, Kumburgaz'da bir esnafın haraç yüzünden öldürülmesi olayları herkesin bildiği olaylardır.

Bütün devrimciler ve sempatizanların, devrimciliğin haydutlukla karıştırılmasına vesile olacak davranışlardan uzakla sakınması lazımdır. Halkın gözünde devrimciliği küçük düşürücü hareketlere müsamahalı davranılmamalıdır. Esnafla ilişkilerde Devrimci Yol'un esnafa dağıttığı özel sayıda da ifade edilmiş olan yaklaşımın dışına çıkılmamalıdır.

Askıcılar da bu özel sayıyı bir daha okumalı ve davranışlarını süratle düzeltmelidirler. Çünkü iyi niyetli genç insanların devrimci coşkusunu istismar ederek bunları halka zarar verici işlere, esnafı tehdit ve haraç toplama gibi pis işlere yöneltmeye ve "devrimcilik" diye böylesi işlerde bu insanları kullanmaya hiç kimsenin, ne kadar akılsız olurlarsa olsunlar, Askıcıların bile hakkı yoktur.

* * *

bir açıklama

Devrimci Yol, "Partizan" olarak bilinen gruba karşı, bundan bir süre önce Tunceli'de meydana gelen bazı olaylar nedeniyle merkezi olarak uygulanmakta olan tavrın sona erdirilmesine karar vermiştir.

Bilindiği gibi bir süre önce Tunceli'de bu gruptan ayrılarak saflarımıza katılan bir yoldaşımız adı geçen grubun böğe sorumlularından bazıları tarafından kaçırılmış ve işkence edildikten sonra öldürülmüş; daha sonra ise bu alçakça cinayeti mazur gösterebilmek için yoldaşımız hakkında —MİT ajanı olduğu, vb— yalan suçlamalar ortaya atılmış; bu iddiayı kanıtlamak için, sözde yoldaşımızın ağzından sahte "rapor"lar tanzim etmek gibi tertiplere girişilmişti.

Ve yine bilindiği gibi devrimcilikle hiçbir ilişkisi olmayan bu halk düşmanlığı karşısında Devrimci Hareketimiz bu olayın devrimci mücadeleye zarar vermesini ve halkımızın devrimcilere olan güvenini sarsmasını önlemek için çalışmış, adı geçen grup ve diğer siyasi gruplarla görüşülmüş, halk düşmanlarının cezalandırılması ve yeni olumsuzlukların önlenmesi için çalışılmıştı.

Adı geçen grup yöneticileri olaydan sonra da olumsuz tavırlarını sürdürmüşler, ne olayın siyasi sorumluluğunu kabul etmeye ne de olayın sorumlularının devrimcilerin tarafından cezalandırılmasına yanaşmamışlar; bir yandan bu hainleri kaçırıp saklamışlar, bir yandan da devrimcileri suçlama yoluna gitmişlerdi. Halk düşmanlarını sahiplenmeleri (sonradan onu yurt dışına kaçırdıkları anlaşıldı) ve Devrimci Yol'u suçlama yoluna gitmeleri gerçekte olayı savunma anlamına geliyordu. Bu gelişmeler üzerine de, bilindiği gibi Devrimci Yol merkezi düzeyde bu grubu "devrimci bir siyasi grup olarak kabul etmeme..." şeklindeki kararı almış ve bu kararı halkımıza açıklamıştı.

Daha sonra, kendilerini bu kararımızın kapsamı içinde görmediğimiz ve İbrahim Kaypakkaya'nın mücadele yoldaşı olan bazı arkadaşlar bize bu olaydan ve iki grup arasında böyle bir durumun doğmasından dolayı duydukları üzüntüyü, böyle bir halk düşmanlığı karşısında duyduğumuz infialı haklı bulduklarını, durumun düzeltilmesi için ellerinden geleni yapacaklarını bildirmişler, bizim de bu olumsuz durumu düzelterek kararın kaldırılması için çalışmamızı istemişlerdi.

Bu arkadaşların isteği yönünde daha sonra çeşitli kerelerde görüşüldü. Buna rağmen mevcut durumu düzeltecek bir sonuç alınamadı. Bu olay karşısındaki sorumluluklarını ve hatalarını kabul eden samimi ve açık bir özeleştiri yapmaları istendi. Kendileri, bu olayı savunmadıklarını, Devrimci Yol'u suçlayarak olayı örtbas etmeye çalışmadıklarını, söz konusu kişiyi kaçırmadıklarını (sadece Alman ya bileti alıverdiklerini!) kendilerinin yanlış anlaşıldığını, vb. söylediler. Bu olay konusunda bir açıklama yapacaklarını ifade ettiler ve bugüne kadar böyle bir açıklama elimize geçmedi.

Bütün bu gelişmelerden sonra Devrimci Yol durumu değerlendirmiş ve bugünkü durumda bu gruba karşı yürütülen uygulamanın daha fazla sürdürülmesinin devrimci mücadele açısından herhangi bir yararının bulunmadığına; tersine bugüne kadar sürdürülen tavrın yeterli bulunarak sona erdirilmesinin, özellikle Tunceli de faşizmin yoğun saldırılara yöneldiği bir dönemde sol gruplar arasındaki olumsuz çekişme havasının kırılarak halkımızın moralinin ve mücadele azminin yükseltilmesi yönünde olumlu bir rol oynayabileceğine ve bu sebeple "Partizan" grubuna karşı yürütülen merkezi kararın sona erdirilmesine karar vermiştir.

Devrimci Yol, Partizan ve Devrimci Yol taraftarlarının bulunduğu birimlerde, adı geçen olayları birbirini suçlama yoluna sapmadan ve halk güçlerinin yoldaşça birliğini esas alan bir anlayışla yeniden değerlendirmeye, halkın mücadelesine sayısız zararlar veren bu olayları birlikte lanetlemeye, ve bundan sonra faşizme ve tüm halk düşmanlarına karşı sonuna kadar beraberce omuz omuza savaşmak için and içmeye çağırır.

Kahrolsun Faşizm!
Yaşasın Tüm Halk Güçlerinin Birliği!
Yaşasın Faşizme Karşı Yiğitçe Savaşan Bütün Devrimciler!

25 Temmuz'da İstanbul'da Yüzbinlerce Emekçi Yürüdü

Faşist katiller tarafından öldürülen Kemal Türkler'in cenaze töreni 25 Temmuz günü İstanbul'da yüzbinlerce emekçinin katıldığı güçlü bir anti-faşist gösteri ile kaldırıldı. İstanbul'da onbinlerce işçi, cenaze törenine katılmak amacıyla işbaşı yapmadılar. Törene İstanbul dışından da çok sayıda işçi katıldı.

Sıkıyönetimin, töreni engellemek için giriştiği bütün tertiplere ve yasaklara rağmen sabahın erken saatlerinden itibaren binlerce ilerici, devrimci Aksaray'a akın etmeye başladı. DİSK üyesi işçiler yanısıra TÜRK-İŞ üyesi işçiler ve demokratik kuruluşlar törene katıldılar. Yüzbinlerce insan tek bir hançereden faşizme karşı kinlerini ve öfkelerini haykırdılar. 25 Temmuz, bir cenaze töreninin ötesinde faşizme ve sıkıyönetimin yasaklarına karşı bir direniş günü oldu. Havaya kalkmış, hınçla sıkılmış yüzbinlerce yumruk bir kez daha gösterdi ki; halk yenilmeyecek, faşizm kazanamayacak!

Öte yandan K.Türkler'in öldürülmesi nedeniyle başta İstanbul ve Ankara olmak üzere yurdun çeşitli yerlerinde direniş eylemleri gerçekleştirildi. Tarsus'ta Paktaş II, Yidaş ve Belediye işçileri direnişe geçtiler. Mersin'de de Genel-İş Belediye'de direniş yaptı. Adana'nın çeşitli fabrikalarında devrimci işçilerin önderliğinde üretim durdurulduğu. Paktaş, Çukobirlik, Teksa, Bossal, Bossa II, Pilsa, Tekel, Altınova, Akdeniz Marsa fabrikalarındaki ve belediyedeki işçiler direnişe geçtiler. Sıkıyönetim direnişe katılan belediye şoförlerinin yerine asker şoförler yerleştirerek direnişi kırmaya çalışarak gülünç duruma düştü. Bossa fabrikasında ise gözaltına alınan arkadaşları için işçiler tekrar direnişe geçtiler. Adana'daki bu direniş eylemlerine yaklaşık 30 000 işçi katıldı.

ANKARA

26 Haziran 1980 günü Ankara'nın çeşitli yerlerinde NATO toplantısını protesto gösterileri yapıldı. Sıhhiye bazarında korsan miting yapan yüze yakın kişi, "NATO şefleri defolsun, üstere el konsun", "NATO'ya hayır, bağımsız Türkiye" şeklinde sloganlar attılar. Bu arada şehrin çeşitli yerlerine, "NATO'nun nükleer silahları halkımızı susturamayacak" yazılı Devrimci Yol imzalı pankartlar asıldı.

Oğuz BENGİ

Oğuz yoldaş, Dikmen'de faşistler tarafından katledildi. ODTÜ öğrencisi olan Oğuz'un öldürülmesini protesto etmek amacıyla ODTÜ'de ve diğer okullarda forumlar yapıldı. Dikmen'de öğrencilerin ve geniş bir halk kesiminin katıldığı törenden sonra Karşıyaka mezarlığında toprağa verildi.

ANKARA

Ankara'nın Hasköy - Yıldız bölgesi Türkiye'nin diğer bölgelerinde olduğu gibi faşist demagojiyle alevi-sünni ayrımının körüklenerek halka yönelik saldırıların artırılmaya çalışıldığı bir bölgedir. Özellikle ramazan ayının gelmesiyle faşistler bu propagandalarını hızlandırarak camiden yapılan konuşmalarla, dağıtılan bildirilerle devrimcilerin alevilerin camiye saldıracakları, sahura kalkanların evlerini kurşunlayacakları, vs. propagandası ile kendilerine taban yaratmaya ve özellikle sünni kesim içinde sınıf bilincinin yerleşmediği insanları yalanlarla etraflarına toplamaya çalışmaktadırlar. Emekçi halk güçleri resmi ve sivil faşistlerin halkı alevi-sünni şeklinde bölmesine karşı çıkmakta, sünni ve alevi emekçiler mahallelerde kurdukları barikatlarda faşist saldırılara karşı omuz omuza direnmektedir.

29 Temmuz Salı günü ise yine Mecidiye'de teravih namazından çıkanlar arasına karışan faşistler Karakum, Solfasol, Dört-yol Hasköy'den yığdıkları güçle beraber halka saldırdılar. Sünni kökenli bir ilericinin evi faşistler tarafından bombalandı. Bu da mücadelenin alevi-sünni ayrımından kaynaklanmadığını bir kez daha halka gösterdi. Mecidiye'deki ilerici evler kurşunlandı ve taşlandı. Halk kendini savunmaya çalıştı. Devrimcilerin müdahalesiyle bu saldırı da püskürtüldü. Gülpınar ve 3. durak civarında da faşistler iki Murat taksiden sokaklara girdiler ve evleri silahla taradılar. Bu olaylar üzerine halk devrimcilerin önderliğinde toplanarak yollara barikatlar kurdu. Ulubey, Yıldıztepe, Güneşevler, 3., 4. durak, Gülpınar mahallelerinde ana yollara, ara sokaklara taşlarla, varillerle, kamyonlarla barikat kurularak sabaha kadar polis ve jandarmayla çatışıldı. Uzun süre panzerlerin de bölgeye girmesi engellendi. Getirilen 4 panzerin desteğinde polis-jandarma tüm gücünü yığarak ancak sabaha karşı barikatları aşabildi. Bu direniş sırasında halk kadınıyla, erkeğiyle, çocuğuyla, yaşlısı genci hep birlikte bulabildikleri her türlü savunma aletiyle sivil ve resmi faşistlere karşı yiğitçe direndi. Sabaha karşı 21 kişi evlerinden sokaklardan gelişi güzel toplanarak gözaltına alındı. O günden beri bölgede operasyonlar yoğunlaştırıldı ve evler aranmaya başlandı. Ancak polis bu operasyonlardan pek bir sonuç elde edemedi. Devrimciler ise yoğun polis baskısına ve denetimine rağmen, halka yönelik saldırıyı örgütleyen faşist elebaşlarını cezalandırma eylemlerine giriştiler.

YOZGAT

23 Haziran 1980 günü Yozgat-Karaşehir'de Nevşehir CHP İl Başkanı Zeki Tekiner'in faşistler tarafından katledilmesini protesto için miting yapıldı. Yozgat'ın çevre köylerinden de çoğunluğunu kadınların oluşturduğu yaklaşık bin kişi mitinge katıldı. Boğazlıyan ve Kozaklı'nın tüm anti-faşist halkının faşist saldırılara karşı mücadeleye çağırıldığı mitingte "Zeki'nin katili hükümet", "Zama zulme karşı tek yol devrim" şeklinde sloganlar haykırıldı. Miting devrim andının içilmesinden sonra sona erdi.

İSTANBUL

İstanbul'da Boğaz bölgesinde devrimci hareketin önderliğinde, halkın talepleri doğrultusunda ve halkın doğrudan katılımıyla birçok mahalli sorun çözüldü.

İstinye'de çocukları kumara alıştıran ve "tanşırt" ismiyle bilinen oyun salonlarının sahiplerine bölge halkı tarafından çeşitli kereler uyarılarda bulunuldu. Bu uyarılardan bir sonuç alınmayınca bu salonlar halk tarafından yıkıldı. Daha sonra bölge halkı çocukları için oyun alanı oluşturmak amacıyla bir çocuk parkının yapımını gerçekleştirdiler. Örgütlü güçlerinin her sorunun üstesinden geleceğini kavrayan halk bugünlerde de kazmasıyla, küreğiyle bir taraftan yol yapım çalışmalarını sürdürmekte, diğer yandan da yol komitesi aracılığıyla bu işe el atması için belediyeyi zorlamaktadır.

Poligon'da da yıllardır çözülemeyen elektrik sorunu bölge halkının kendi oluşturduğu komiteler aracılığıyla kısa sürede çözüme ulaştı. Bu arada, patlamalarla bölgeyi taş yağmuruna tutan ve can-mal güvenliğini ortadan kaldıran taşocağı da yine halk komitesinin girişimi ile kapatıldı. Bölge halkı kendi komiteleri sayesinde su sorununu da çözdü. Bugünlerde de tüm girişimlere rağmen sonuçlandırılamayan okul ve kanalizasyon sorununu çözmek için halk komiteleri çalışmalarını sürdürmektedirler.

Reşitpaşa'da ise halkın zorlaması sonucu belediye, otobüs sorununu çözmek zorunda kaldı. Dağevleri'nde su ve kanalizasyon sorunu, Bağlar'da da okul sorunu gibi sorunların çözümü için halk komiteleri çalışmalarını sürdürmektedirler. Ayrıca Dağevleri ve Bağlar arasında kalan bölgede yeni bir gecekondu bölgesinin yapım çalışmaları sürdürülmektedir.

Bütün bunlar birkez daha göstermektedir ki emekçi halkın örgütlü gücünün altedemeyeceği hiç bir sorun yoktur ve bugünkü düzende halk kitlelerinin devrimcilerin önderliğinde sömürü ve baskı düzenine karşı direniş komitelerinde birleşerek mücadele vermelerinden başka bir yol yoktur.

ORDU

Ordu'nun Gürgentepe Kasabası'nda, 7 ilerici öğretmenin çeşitli yerlere sürülmesi üzerine öğrenciler okullarını bir süre işgal ettiler. Daha sonra velilerle beraber okulun bahçesinde protesto gösterileri yapan öğrencilerin üzerine Ordu ve diğer yerlerden getirilen askerler tarafından ateş açıldı. Açılan ateş sonucu halktan 3 kişi yaralandı. Bu arada askerlerin gözaltına almaya çalıştıkları bir kişi, halk tarafından jandarmanın elinden alındı.

Faşistler ise askerlerin saldırısını fırsat bilerek, halkın üzerine ateş açtılar. Bu arada halka ateş açılmasına karşı çıkan bir faşisti de "davadan döndüğü" için vurdular. Ayrıca kendi oturdukları evleri tarayan faşistler, saldırılarını devrimcilerin üzerine yıkmaya çalıştılar.

Faşistlerin askerlerle birlikte saldırısına rağmen, halk saldırı karşısında yılgınlığa kapılmadı. Veliler, sürgünler duruncaya kadar çocuklarını okula göndermeme kararı aldılar.

HAVZA

Özgürlük dergisinin 6. sayısında "Dev-Yol'cu bir provokatör Havza'da bir devrimciyi öldürdü" şeklinde bir haber yayınlandı. Bu haber tamamen asılsızdır ve HK'cıların uydurmasından başka bir şey değildir.

Havza Lisesi'nde Devrimci Yol sempatizanı bir öğrenci ile HK sempatizanı bir öğrenci birlikte otururken, Devrimci Yol sempatizanı olan öğrenci silahı ile oynamaya başlamıştır. Mermileri cebine koyduktan sonra da silahını boş zannederek arkadaşına şaka yapmak amacıyla silahını doğrultmuş ve silahın ateş alması sonucu onun ölümüne yolaçmıştır. Bu olayın bir kaza sonucu olduğu ve hiç bir kast taşımadığı çevrede bulunanlar tarafından da tespit edilmiştir.

Elbette bu kazaya yol açan tedbirsizlik devrimcilikle bağdaşan bir tutum değildir. Silahla oynamanın ve şaka yapılmasının ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu aklı başında herkes bilir. Nitekim liseli tecrübesiz bir gençin bu hatası feci bir olaya neden olmuştur.

Öte yandan ölen gencin cenazesi Devrimci Yol ve HK tarafından ortaklaşa düzenlenen bir törenle kaldırılmıştır. Havza'da HK'cılar da önceleri bu olayın bir kaza sonucu meydana geldiğini kabul etmişlerdir. Ancak cenaze töreninden sonra dağıttıkları bildiride ve daha sonra yaptıkları propagandalarda olayı istismar etmişler ve Devrimci Yol'a çirkin suçlamalar yöneltmişlerdir. Devrimciler gerçeği Havza halkına olanca açıklığı ile anlatınca elbette HK'cılar yaptıkları edepsizlikle yalnız başlarına kalmışlardır.

Halkın Kurtuluşu, sahtekarlıkla ve devrimcilere kara çalmakla en çok kendisine zarar verdiğini artık anlamalıdır.

Havza'dan bir grup
Devrimci Yol'du

Şevki Tevfik KOBAL

17 Haziran günü Ankara'da bir grup tarafından SBF öğrencilerinin silahla taranması sırasında kahbece öldürüldü.

Şevki kardeşimizin ölümünde bir kez daha ateşi ve ihaneti gördük.

Şevki şimdi halkımızın kalbinde ve bilincinde faşizme karşı mücadelemizde yaşıyor, yaşayacak!

Faşizme karşı savaşta şehit düşen yoldaşlarımız Devrimci Yol'umuzu aydınlatıyor!

Şurada, son iki ay içinde şehit düşen 56 yoldaşımız; devrim için, özgür ve mutlu bir yaşam için ölesiye savaşmanın ve bu savaşta sessizce ölebilmenin ne demek olduğunu kavratmak için sıra sıra duruyorlar. Fazla söze gerek yok. Şu resimler, şu isimler, onurlu bir hayatı ve kutsal bir devrim kavgasını, bir çırpıda - bir solukta anlatmaya yetmez mi? Şimdi biz kalbimizde, bilincimizde onların anısı ve savaş gücü ile dopdoluyuz. Ve şimdi düşman, daha çaresiz...

Yoldaşlar! Şehit yoldaşlarımız! And olsun, and olsun sizlere ki, DEVRİM'e verdiğimiz sözü tutacağız. Silahlarımızın kabzasına isimlerinizi kazıyacağız ve mutlaka faşizmin leşi üzerinde resimlerinizi bayrak bayrak dalgalandıracağız. Çünkü kaçkumuz yok: FAŞİZM YENİLECEK, HALK KAZANACAK!

1. Şehittin TIRIÇ, 3 Temmuz günü Çamaş'ta resmi faşistlerce katledildi.
2. Cumali ELİAÇIK (1954), Fatsa Hasancık köyünde çatışmada yaralanarak öldü.
3. İsmail SARGIN (1960), İstanbul'da faşistlerce katledildi.
4. Özcan BABİ (1952), Biga'da 13 Haziran'da faşistlerce katledildi.
5. Selahattin ERDEM (1955), 16 Haziran'da (Y.M.İ$_5$ üyesi) Çayırhan'da faşistlerce öldürüldü.
6. Abidin YILMAZ (1962) Tonya'da faşistlerce katledildi.
7. Şahin MERDANÇELİK, 11 Haziran'da Kars'ta faşistlerce öldürüldü.
8. Asil ÖZSERTTAŞ, İzmir Tepecik'te resmi katillerle girdiği çatışmada yaralandı, kısa bir süre sonra öldü.
9. Hasan Şerif DEMİR (1953), İstanbul'da 27 Haziran'da faşistlerce hunharca katledildi.
10. Halil ŞAHİN (1959), 27 Haziran'da İstanbul'da Celal DEMİŞTAŞ ile faşistler tarafından evleri basılarak katledildi.
11. Ali Rıza İRET (Polis Memuru) Batman'da fasist polislerce öldürüldü.
12. Mirza AKINCI (1932), Devrimci öğretmen arkadaşımız Iğdır'da faşistlerce katledildi.
13. Satı TAMTEKİN (1943), Temmuz 80'de İncesu'da faşistler tarafından vuruldu.
14. Recai ÜNAL, İstanbul'da faşistler tarafından kaçırılarak işkenceyle katledildi.
15. Saim EMİNAĞAOĞLU (1958) Trabzon'da faşistlerce pusuya düşürülerek öldürüldü.
16. Muharrem AKIN, İstanbul Bakırköy'de 14 Temmuz'da öldürüldü.
17. Çetin Yılmaz, 17 Haziran'da Aydın'ın Köşk ilçesinde faşistlerce öldürüldü.
18. Mehmet YAVUZ (1955), 5 Haziran'da Fransa'da faşistlerce katledildi.
19. Ramazan ANFAL, Suluova'da resmi faşistlerce Haziran ayında katledildi.
20. Recai ÖZ, 9 Temmuz'da Zeytinburnu'nda faşistlerce katledildi.
21. M.Ali ARUN
22. İsmail BAYTOK
23. Ali İhsan TAN
24. Mustafa USLU
Kardeşlerimiz 12 Haziran'da İncirallı yurdunda sıkıyönetim güçlerince katledildi.
25. Mustafa AY (1956), 19 Temmuz günü faşistlerce katledildi.
26. Erdem TURAN
27. Ahmet SAVAŞ
28. İsmail ŞAHİN
Kardeşlerimiz Adana Kapalı Cezaevinde 28 Haziran'da katledildiler.
29. Ali Kemal TURUT, 12 Haziran günü Zonguldak'ta faşistlerce öldürüldü.
30. Uğur İNANÇ (1964), 3 Haziran'da İzmir Kandıra'da faşistlerce yaralandı, 11 Haziran'da öldü.
31. Necdet DEMİR, İstanbul Gültepe'de 10 Haziran'da Haluk KAŞIKCI'yla faşistlerce kaçırılarak işkenceyle katledildi.
32. Cafer KARAHAN, 14 Haziran'da Şişli'de faşistler tarafından katledildi.
33. Sedat Nazmi DOĞAN (1959), 28 Mayıs'da Ankara'Maltepe'de faşistlerce katledildi.
34. Selahattin KAMEK (1962) Fatsa'da faşistlerce katledildi.
35. Eyüp TÜRKSEVER (1955), 7 Temmuz'da Haznedar'da faşistlerce katledildi.
36. Murat GÜL (1951), 28 Mayıs'ta Bursa'da faşistlerce katledildi.
37. Hakan ÇELEBİ (1964), İzmir'de faşistlerce katledildi.
38. Sabri SARIKAVAK, 26 Haziran'da Niğde'de amansız hastalıktan kurtulamayarak öldü.
39. Zülfikar KILIÇ, Temmuz 80'de faşist polisler tarafından Yükseltepe'de vuruldu.
40. Turan Ali İLERİ (1963), 1 Temmuz'da faşist polislerin halka attıkları ateş sonucu öldü.
41. Şefki Tevfik KOBAL, 17 Temmuz'da SBF önünde alçaklar tarafından kahpece katledildi.
42. Bayram ONLUYOL, 27 Temmuz günü Suluova'da faşistler tarafından katledildi.
43. Songül KAYABAŞI, resmi faşistlerce 30 Haziran'da işkenceyle katledildi.
44. Oğuz BENGİ, Ankara Dikmen'de faşistlerce katledildi.
45. Ayhan IŞIK (1964), Fatsa'da beklenmedik bir ölüm sonucu yitirdik.
46. Mehmet ÖZMETE, 26 Haziran'da Adana Kapalı Cezaevinde katledildi.
47. Murat ORDULU, 25 Mayıs'ta Devrimci Yol'da şehit oldu.
48. Necati KÜÇÜKARSLAN, Trabzon'da faşist katillerce katledildi.
49. Mehmet KAYA, Kütahya'da faşist canilerce katledildi.
50. Ahmet ÖZDEMİR, Fatsa'da operasyon sırasında resmi faşistlerce pusuda katledildi.
51. Mustafa ÖZER, Saim GÜNER, Mehmet EPİKLİ, İsmail PTT görevkal arkadaşlarımız 28 Haziran'da Reşadiye'de öldürüldüler.
52. Osman DEMİR, 28 Haziran'da Eskişehir'de faşistler tarafından katledildi.